

CHƯƠNG 19

Cô tin vào duyên phận giữa cô và anh. Nhưng trong lòng lo sợ bất an, cô suy nghĩ rằng: không phải duyên phận nào trước sau cũng đều tốt đẹp.

Tôi ở Bắc Kinh 5 ngày, nỗi nhớ nhà canh cánh không cách nào điều chỉnh, thường lãng phí thời gian và sức lực, loanh qua loanh quanh, khó mà nhanh chóng kết thúc công việc được. Vì vậy về sau để trung gian hai bên đạt được thỏa thuận, tôi bắt đầu làm công việc một bên của mình.

Lâm Khải Chính thường xuyên gọi điện, tuy vẫn ngắn gọn như trước, sự bận rộn của anh không phải điều tôi có thể tưởng tượng. Còn tôi, chưa bao giờ chủ động gọi cho anh, có lẽ là thiếu tự tin, sợ sẽ làm anh cảm thấy mất tự nhiên trong hoàn cảnh không thích hợp.

Chiều hôm trước khi đi, mưa rất to, tôi ngồi xe công ty tới tòa án để tham gia đối chất. Xe đi tới nửa đường, đột nhiên một chiếc xe lao ra từ trong ngõ, tài xế căng thẳng phanh xe, may mà không đâm. Anh tài xế hạ kính xuống, dùng giọng Bắc Kinh chửi ầm lên với người kia.

Cổ tay tôi do dùng lực chống lên ghế trước nên bị đau, trong phút chốc nhớ lại tối hôm mưa to đó, từng ngồi trên xe Lâm Khải Chính, gặp phải trường hợp tương tự. Nhớ lại dáng vẻ toàn thân đầm mưa của anh, nhớ lại khoảnh khắc cùng anh che chung chiếc ô, nhớ lại biểu hiện định nói rồi thôi của anh khi đó, nhớ lại sức hút và kháng cự mãnh liệt đến vậy giữa tôi và anh, nhất thời, nỗi nhớ nhưng trở nên vô cùng nóng rát, tôi không nén được, liền đánh bạo gọi điện cho anh, đây là lần đầu tiên tôi chủ động gọi cho anh, có lẽ là một việc kinh ngạc đáng ngạc nhiên.

"Alô....." Giọng nói rõ ràng nhưng xung quanh có tạp âm, dường như có người đang nói to.

"Alô....." Tôi nhất thời không biết nói gì, đành trả lời bằng một tiếng.

"Có việc à?" Giọng anh rất quan cách, hoàn toàn không có sắc thái tình cảm.

"Không có việc gì." Tôi đành đáp.

"Tôi đang họp, đợi lát liên hệ với cô." Anh nói.

"Vâng." Tôi trả lời.

Anh lập tức cúp máy. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng, anh đặt điện thoại trên bàn trước bàn hội nghị, sau đó ngồi ngay ngắn, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, tôi nhìn vết mưa vẽ trên cửa kính, tâm trạng nhất thời sa sút, không thể trách anh, đương nhiên không thể trách anh. Nhưng khi tôi phát hiện tôi không phải là phần anh coi trọng nhất, tôi bất giác cảm thấy thất vọng. Trái tim con người thường lòng tham không đáy.

Nửa tiếng sau, khi tôi ngồi trong tòa án, trao đổi chứng cứ với đối phương, điện thoại trên bàn rung. Anh gọi tới.

Tôi không nhận, dường như muốn nói cho anh biết, tôi cũng có việc quan trọng hơn.

Di động không ngừng rung, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc, cuối cùng dừng lại. Sau đó, một tin nhắn gửi tới: "Sorry,I'm very busy.I'll call you later"

Anh sẽ không dùng di động gửi tin nhắn bằng tiếng Trung, tôi từng vì thế mà lấy làm tiếc, thiếu đi một phương thức tỏ tình thời thượng. Nhưng xem ra bây giờ, anh tuyệt đối không phải là nhân vật có thể ngồi đó, mang theo nụ cười ôm di động nhắn qua lại.

10h tối, anh lại gọi đến.

Tôi nhận máy, rốt cuộc đã không còn là thiếu nữ mới yêu lần đầu, cho dù bất mãn cũng hiểu phải giữ một thước đo. Không đàn ông nào thích phụ nữ quá nhõng nhẽo.

"Tức rồi à?" Anh dịu dàng hỏi.

"Không có, điện thoại rung trong túi nên không biết." Tôi nói dối.

"Vậy sao không gọi lại?"

"Sợ anh không tiện." Tôi lãnh đạm nói.

"Xin lỗi, khi em gọi tới, anh đang nghe Triệu tổng bên công ty logistic báo cáo công việc."

"Không sao, em biết anh rất bận."

"Rất vui vì em gọi điện cho anh, em chưa bao giờ gọi tới trừ khi vì công việc." Anh cuối cùng nói ra lời này.

Tôi cười, có phần miễn cưỡng.

"Đúng rồi, Triệu tổng nói, Trâu Nguyệt muốn từ chức. Hỏi anh nên xử lý thế nào." Anh nói.

"Muốn từ chức? Em không thấy nó nói." Tôi hơi ngạc nhiên.

"Em hỏi cô ấy xem, nếu nhận chức vụ cao hơn, anh có thể xử lý một chút."

"Có người quen liền khác ngay." Tôi xúc động ca thán. "Nhớ năm đó, em tìm anh nói bao nhiêu."

"Bộ dạng em không giống như tới tìm anh nói lời hay, mà giống tìm anh để đánh nhau." Anh cười nói.

"Thật ư? Em rất dữ à?"

"Ừ, hơn nữa sau này trong thang máy em nói Tả Huy là chồng trước của em, thực sự dọa anh."

"Em là người thành thật mà." Tôi hơi lúng túng.

"Thật ghen tị với anh ta, gặp em trước anh." Anh đột ngột nói.

"Sẽ khác ư?"

"Đương nhiên, nếu để anh gặp em sớm vài năm, sự an bài của anh hoàn toàn sẽ khác."

Tôi im lặng. Chủ đề này, thảo luận không có ý nghĩa gì.

"Vụ án tiền triển thế nào, nên về rồi chứ?". Anh rất miễn cảm, lập tức thay đổi chủ đề.

"Ngày mai bay."

"Khi nào tới nơi?"

"4h chiều."

"Ừ ... có thể anh không rảnh để đón em, tới khi đó sắp xếp xe tới."

"Không cần!" Tôi vội vàng từ chối: "Không cần đón!"

"Có người đón em à?"

"Không có, em lại không có hành lý, tự mình gọi xe về."

"Trâu Vũ, vì sao em toàn từ chối sự sắp xếp của anh?"

"Em quen tự do rồi, không cần người khác chăm sóc." Tôi đáp, nhưng trên thực tế, tất cả sự từ chối trong nội tâm tôi là tất cả những thứ đại diện cho đằng sau sự sắp

xếp ấy, quyền thế của anh, tài sản của anh, những thứ đó không phải là thứ tôi nên hưởng thụ, mà tôi sao có thể nói thật suy nghĩ của tôi với anh?

Anh dường như có phần bất lực, nửa đùa nửa thật nói: "Anh chỉ muốn lấy lòng em nhưng xem ra lấy lòng em rất khó."

"Bây giờ anh chắc không cần lấy lòng em rồi chứ?" Tôi nói có chút ám muội.

"Không." Anh dịu dàng trả lời: "Đối với em, anh mãi mãi đều nghĩ nên lấy lòng thế nào?"

Tôi cười, cười tới mức trái tim thấy ngọt ngào, giận hờn ban đầu sớm đã tan tành mây khói. Người đàn ông này, ở tít trên cao, giắt lưng bạc triệu lại có thể khom người nói ra với tôi những lời nhún nhường này, bất luận là thật hay giả đều đã khiến tôi mãn nguyện.

Sau khi dây dưa nói với anh lời tạm biệt, tôi nhớ tới việc của Trâu Nguyệt, gọi điện về nhà, không ai nhận. Tôi lại gọi vào di động Trâu Nguyệt.

Chuông kêu hồi lâu, Trâu Nguyệt mới nghe máy: "Chị về à?"

Giọng nói con bé có vẻ rất hứng khởi, có tiếng nhạc trong điện thoại.

"Không, mai mới về. Muộn rồi, em ở đâu đấy?"

"Em ở quán bar, anh rể đưa em tới, em còn gặp anh Cao và bạn gái anh ấy."

"Sao em lại ở cùng bọn họ, về nhà mau!" Tôi nhíu mày.

"Vâng, đợi lát em về."

"Nghe nói em muốn từ chức? Làm trò gì thế?"

"Em thi qua bài viết bên này rồi, anh rể nói giúp em nghĩ cách thi qua phỏng vấn, vì vậy em phải từ chức."

"Việc vẫn chưa thành, em đi khắp nơi khoe khoang cái gì? Nhỡ may không vào được thì sao?"

"Anh rể nói không vấn đề gì, chị, sao chị biết em muốn từ chức?"

"Chị đương nhiên có cách." Tôi nói bừa, sau đó ra lệnh: "Em về sớm chút, 11h đến nhà, tới khi đó chị gọi điện về nhà."

"Vâng, đúng rồi, chị, bạn gái anh Cao rất đẹp, anh ấy còn nói chị đá anh ấy, ha ha ha, chị và anh ấy yêu đương khi nào thế?"

"Đừng nghe anh ta nói lung tung, em nhớ về sớm, đừng uống nhiều rượu."

"Vâng vâng vâng!" Trâu Nguyệt đồng ý rồi cúp máy.

Tôi lắc đầu bất lực, đột nhiên có chút lo lắng Cao Triễn Kỳ nói ra những lời không nên nói sau ba tuần rượu, cảm điện thoại lên định cảnh cáo anh ta, nhưng suy xét một lần nữa lại từ bỏ dự định này. Tôi có thể nói thế nào chứ? Tôi có lập trường gì chứ? Tôi chẳng qua chỉ là tên trộm bị Cao Triễn Kỳ tóm được, không thể nói được gì, chỉ có thể mặc cho số phận.

Nếu nói bên Lâm Khải Chính, Giang Tâm Dao là khu vực nguy hiểm, bên tôi Trâu Nguyệt chính là quả bom hẹn giờ, không biết sẽ bùng phát lúc nào. Thử tôi có thể làm chỉ là cầu nguyện ngày này đến muộn hơn một chút.

Tôi bước ra khỏi cửa sân bay, thấy anh Phó đang vẫy tay với tôi trong đám đông.

Tôi đi về phía anh, anh cũng bước tới, nhận lấy hành lý trong tay tôi.

"Ngại quá, vất vả anh một chuyến. Tôi đã nói không cần đón rồi." Tôi áy náy nói.

"Cô nên nhận ý tốt của Lâm tổng đi." Anh đáp.

Tôi chỉ có thể mỉm cười.

Sau khi lên xe, anh Phó gọi cho Lâm Khải Chính, báo cáo đã đón được tôi. Sau đó đưa điện thoại tới tay tôi.

"Cả chuyến đi vẫn ổn chứ?" Anh hỏi trong điện thoại.

"Vẫn ổn, cảm ơn anh." Tôi nói.

"Giữa chúng ta hình như nói cảm ơn nhiều quá rồi." Anh đáp.

"Vậy thì không cảm ơn nữa." Tôi lập tức thay đổi.

Anh cười, sau đó hỏi: "Buổi tối có thời gian gặp mặt không?"

"Em đồng ý với Trâu Nguyệt về nhà ăn cơm tối, em trai em cũng sắp về, ăn xong thì liên lạc với anh nhé."

"Được, liên lạc sau." Anh cúp máy.

Lúc này, xe đã chạy trên đường cao tốc, tôi trả di động lại cho anh Phó.

Anh Phó mỉm cười nói với tôi: "Gần đây cảm thấy thế nào?"

Tôi then đỏ mặt, ngại ngùng đáp: "Vẫn tốt."

"Luật sư Trâu." Anh Phó nói một cách trịnh trọng: "Tôi phải cảm ơn cô."

"Vì sao?"

"Nói thật, tôi đi theo Lâm tổng bao năm rồi, chưa bao giờ thấy anh ấy vui như bây giờ, cô thực sự là người có duyên với anh ấy."

"Nếu không nhờ những lời của anh Phó, tôi và anh ấy cũng không có ngày hôm nay, cũng phải cảm ơn anh chứ." Tôi nói từ tận đáy lòng.

"Họ tuy đều là người giàu có, nhưng sống rất cực khổ, không phải việc gì cũng có thể làm theo suy nghĩ của bản thân, vì vậy, cô thông cảm cho anh ấy, đôi khi khó tránh khỏi chịu thiệt thòi." Anh Phó nói một cách nghiêm túc.

"Không sao, tôi biết chỗ khó của anh ấy."

"Ồi....." Anh Phó đột nhiên thở dài: "Ngày hôm nay của Lâm tổng cũng là do bản thân từng bước từng bước vật lộn mà có, tôi nhớ khi anh ấy về nước, làm việc trong công ty, cũng chịu đựng rất nhiều sắc mặt, cô biết đấy, mẹ anh ấy sớm đã không còn, không ai nói giúp anh ấy, vợ đầu và vợ bây giờ của chủ tịch Lâm đều là người rất lợi hại, đâu dễ dung nạp anh ấy, Lâm Khải Trọng càng không ngừng chà đạp lên anh ấy. Dịp lễ Tết anh ấy đều một mình, thật đáng thương, đôi khi Tết tôi còn đón anh ấy về nhà ăn cơm tất niên, có điều cũng may anh ấy đã vượt qua."

Nghe những lời này tôi cũng đột nhiên thấy thông cảm, "Cha anh ấy lẽ nào không thích anh ấy ư?" Tôi hỏi.

"Vợ con nhiều như vậy, sao ông ấy thích cho hết đây? Hơn nữa đôi khi ông ấy bị kẹt ở giữa cũng khó. Bản thân Lâm tổng rất nỗ lực, rất có tài, bây giờ cũng coi như đứng đầu rồi."

"Hôn sự của anh ấy và Giang tiểu thư cũng rất quan trọng nhỉ?" Tôi không nén được mà hỏi.

"Đương nhiên rồi, tôi còn nhớ năm ngoái sau khi anh ấy và Giang tiểu thư chính thức yêu nhau, thái độ chủ tịch Lâm đối với anh ấy lập tức thay đổi, thường đưa anh ấy đi gặp khách hàng, trước đây đều mang anh trai anh ấy. Người làm kinh doanh đều thực tế vậy. Con trai quan trọng, kinh doanh càng quan trọng hơn. Có sự ủng hộ của nhà họ Giang, sự nghiệp nhà họ Lâm chắc chắn càng phát triển, cô phải biết, Giang tiểu thư là con gái duy nhất, sau này tất cả tài sản nhà họ Giang đều là của cô ấy. Năm nay sau khi định việc hôn sự, Lâm tổng lập tức thăng chức phó tổng, đây cũng là để nhà họ Giang thấy."

Nghe những lời của anh Phó, tôi chỉ cảm thấy buồn, trong việc kinh doanh gia tộc lâu dài to lớn này, tôi thì coi là cái gì chứ?

Có lẽ là thấy tâm trạng không vui của tôi, anh Phó lập tức nói: "Có điều, tôi thấy Lâm tổng và Giang tiểu thư ở bên nhau, nào giống hai người trẻ tuổi yêu nhau chứ? Ngồi cách xa nhau, nói chuyện cũng rất khách khí, không ngót thank you, thank you."

Anh Phó nói tiếng Anh, vừa cứng nhắc vừa khác lạ, tôi không nén được mà bật cười. Anh Phó cũng then thùng, thật thà cười "ha ha". Cười xong, anh nói tiếp: "Lâm tổng đối với cô thực sự rất dễ tâm, có lúc thấy ánh mắt anh ấy nhìn cô, tôi rất cảm động. Vì vậy, tiền nhiều tiền ít không quan trọng, mấu chốt là hai người phải có duyên phận, hơn nữa phải trân trọng duyên phận này."

Tôi gật đầu, lời của anh Phó rất giản dị, chân thành. Quả thật, duyên phận có thể gặp nhưng không thể cầu, nhưng trong đó cũng phân ra năm bảy loại, không phải duyên phận nào trước sau cũng tốt đẹp, tôi lo sợ bất an suy nghĩ trong lòng.

Về đến nhà, vừa mở cửa nhìn, thấy phòng khách bừa bộn. Quần áo, đồ ăn, vật kỉ niệm gì đó, thậm chí cả một cái đầu trâu cũng bày trên bàn. Trâu Thiên và một cậu tôi chưa từng gặp qua đang ngủ say trên ghế sofa. Xem ra, chuyến đi Tây Tạng thu hoạch được khá lớn.

Tôi không đánh thức nó, rón rén về phòng thu dọn hành lý. Mở va li, đầu tiên nhìn thấy vài bộ quần áo của Lâm Khải Chính, tôi vội vàng cầm ra, đặt ở ngăn cuối cùng trong tủ, thầm nghĩ, cố gắng nhanh chóng tìm cơ hội trả anh ấy, để ở trong nhà không an toàn.

Buổi tối, Trâu Nguyệt trở về, tôi và nó bận rộn trong bếp, làm một bàn lớn thức ăn, hai thằng nhóc kia vẫn đang ngủ say. Tôi nói với Trâu Nguyệt: "Đi gọi chúng nó dậy."

Cũng thật chịu thua Trâu Nguyệt, không biết lấy đâu ra cái sáo, thổi mạnh hai tiếng bên tai Trâu Thiên. Trâu Thiên đang trong giấc mộng bị dọa tới mức ngã lộn xuống đất, Trâu Nguyệt và tôi cười lớn.

Tôi nói: "Dậy đi, ăn cơm thôi."

Trâu Thiên ngái ngủ dờ dẩn đá bạn nó đánh thức dậy, hai đứa lau mắt ngồi trước bàn.

Hai thằng nhóc này có lẽ là đói điên rồi, chưa đầy một lúc đã ăn sạch cả bàn lớn thức ăn, để tôi và Trâu Nguyệt trở mắt nhìn.

Sau khi ăn no ngủ say, cuối cùng Trâu Thiên cũng có sức nói chuyện: "Chị cả, chị hai, quên không giới thiệu, vị này là Đinh Giáp, con trai thầy hướng dẫn của em, bây giờ đang làm thầy giáo khoa Hóa. Chị cả tớ Trâu Vũ, luật sư, chị hai – Trâu Nguyệt, kế toán."

Cậu ta then thùng đứng lên chào hỏi chúng tôi. Tuy khuôn mặt cậu ta và Trâu Thiên đều bị ánh nắng mặt trời Tây Tạng làm cho đen đúa, nhưng nhìn ra cũng là thanh niên nho nhã có giáo dục.

Tôi nhớ ra đây là người Trâu Thiên từng nhắc tới, muốn giới thiệu cho Trâu Nguyệt, nhìn Trâu Thiên, nó nháy mắt với tôi, hai chúng tôi ngầm hiểu trong lòng.

Tôi cười tươi như hoa, nói với Đinh Giáp: "Chào cậu, tên cậu thật thú vị, là Đinh và Giáp trong chữ Giáp Ất Bính Đinh à?"

"Vâng." Cậu ta trả lời: "Em họ Đinh, mẹ em cảm thấy thành tựu cái họ này vẫn còn kém quá nên thêm chữ Giáp đằng sau cho em."

Tôi vỗ tay cười lớn: "Rất có ý nghĩa." – Xem ra cha mẹ cậu ta cũng có khiếu hài hước, tôi rất thích gia đình như vậy.

Trâu Nguyệt chẳng chút thích thú, vừa gấp thức ăn trong bát cho vào miệng vừa cười ngốc nghếch theo chúng tôi.

Tôi nhìn Trâu Nguyệt, thầm nghĩ: Xin em đấy, nhìn trúng cậu ta đi.

Buổi tối, tôi biểu hiện sôi nổi khác thường, không ngừng tìm chủ đề nói chuyện, để hai người có cơ hội thể hiện, hơn nữa chuyển đi Tây Tạng, không nghi ngờ gì, chắc chắn trở thành tiêu điểm chính trong cả buổi tối, khi mọi người đều chụm đầu trước màn hình vi tính của Trâu Nguyệt để thưởng thức các bức ảnh, tôi dường như có dự cảm thành công. Tóc Trâu Nguyệt dài tới vai, ánh mắt mơ màng, dịu dàng nội tâm, chắc chắn là đối tượng đầu tiên lựa chọn trong trái tim đàn ông.

Bất giác đã 10h đêm, Trâu Thiên và Đinh Giáp vác hành lý xuống lầu, tôi tiễn hai đứa, trên đường còn nhiệt tình mời Đinh Giáp rảnh thì lại tới.

Đi tới ven đường, ba chúng tôi đều thò đầu tìm taxi trống, đột nhiên một chiếc xe màu trắng dừng bên cạnh chúng tôi, Tả Huy bước xuống xe đi tới.

"Anh rể!" Trâu Thiên gọi lớn. Tôi đứng sau đá mạnh lên chân nó. Thăng nhóc này, hình như có ý không thay đổi cách gọi.

"Tiểu Thiên, về trường à?" Tả Huy hỏi.

"Vâng."

"Anh đưa bọn em về nhé, muộn thế này không dễ gọi xe."

"Vâng ạ, nghe chị hai nói anh mua xe từ lâu rồi, vẫn luôn muốn ngồi thử." Trâu Thiên không chút khách khí, nói xong liền trèo lên xe, Đinh Giáp cũng lên theo.

Tôi đành nói với Tả Huy: "Vất vả cho anh rồi!" Quay người chuẩn bị về nhà.

Tả Huy đuổi theo sau tôi nói: "Trâu Vũ, chuyện của Trâu Nguyệt, ngày mai anh hẹn cục trưởng Lý bên phòng nhân sự ăn cơm, em cũng quen, chính là trưởng phòng cũ của anh, em đi cùng nhé."

"Không cần đâu, chúng ta đi cùng không thích hợp." Tôi do dự nói.

"Sao không thích hợp, cục trưởng Lý cũng chẳng phải không biết chuyện giữa chúng ta, em đi cùng thể hiện chút thành ý mà."

Anh ta nói cũng đúng, vì Trâu Nguyệt, tôi đành bỏ qua thể diện, cùng đi với chồng cũ. Thế là tôi nói: "Được, ngày mai anh nói cho tôi biết địa chỉ cụ thể."

"Ngày mai anh tới đón em nhé." Xem ra, nhượng bộ của tôi khiến anh ta rất vui.

Tôi liếc xéo anh ta một cái: "Không cần anh đón, tự tôi đi."

"Được, được, ngày mai anh gọi điện cho em." Anh ta nói xong liền quay người vào xe, lái xe về hướng trường học.

Trâu Thiên và Đinh Giáp hạ cửa kính xe xuống vẫy tay chào tạm biệt tôi.

Trở về nhà, Trâu Nguyệt đang đắp mặt nạ, xem ti vi trong phòng khách, thấy tôi vào, nó nói: "Điện thoại của chị kêu suốt."

Á, Lâm Khải Chính, nhất định là anh. Tôi nhìn kĩ biểu hiện của Trâu Nguyệt, đắp mặt nạ nên nhìn không ra.

Tôi vào phòng, di động trên bàn trang điểm hiển thị 4 cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là một số. Nguy hiểm quá! Chắc nó không nhiều chuyện mà xem điện thoại của tôi chứ.

Tôi đóng cửa phòng, gọi lại. Câu đầu tiên hỏi Lâm Khải Chính: "Anh gọi mấy cuộc điện thoại cho em?"

"Nếu nhớ không nhầm thì là 4 cuộc, sao vậy?" Anh thấy rất khó hiểu.

Tôi thầm thở phào một cái: "Em để điện thoại trong nhà, sợ bị Trâu Nguyệt nhìn thấy."

"Anh biết anh không nằm trong danh bạ điện thoại của em, trên đó chắc không hiển thị tên anh." Anh đáp, không ngờ anh quan sát tỉ mỉ vậy.

"Nhưng nhớ đâu nó nhớ đó là số của anh thì sao?"

"Anh vẫn là câu nói đó, khó mà đề phòng, sớm muộn gì cô ấy cũng biết."

"Càng biết muộn càng tốt."

"Được rồi, sau này chúng ta cẩn thận hơn chút." Anh đáp, chuyển sang hỏi: "Tối nay bận gì? Anh cứ đợi điện thoại của em."

"Trâu Thiên đưa một giảng viên đại học về giới thiệu cho Trâu Nguyệt, em phải tiếp đón họ."

"Thành công rồi?"

"Vẫn còn chưa biết, chắc có hy vọng."

"Nhưng đừng nhìn trộm em, giống như anh." Anh cười nói.

"Không thể, đó là một cậu nhóc mà."

"Đúng rồi, anh đổi xe, đổi sang Jeep, Land Rover màu đen, biển số 66888."

"Xe cũ vẫn rất tốt mà, vì sao phải đổi?"

"Không có gì, dùng lâu rồi, muốn đổi thôi." Anh nói qua loa.

"Xa xỉ!" Tôi than.

"Nghỉ sớm đi, anh cũng về nhà đây." Anh nói

"Anh vẫn ở ngoài à?"

"Anh ở văn phòng."

Chắc là đợi tôi, tôi nói áy náy: "Xin lỗi."

Anh vội vàng ngăn tôi: "Đừng nói xin lỗi, cũng đừng nói cảm ơn, nói nhiều quá sẽ tỏ ra xa lạ."

"Khi cần nói vẫn muốn nói." Tôi nói một cách vô tội.

"Đổi sang cách khác đi." Anh nói khẽ.

Tôi bất giác bật cười, đối thoại giữa nam nữ, nói rồi lại nói có chút mờ ám, nhưng đây chính là thú vị nhỏ trong tình yêu. Đêm nay, tôi ngủ vô cùng ngon, có lẽ, nghĩ một cách lạc quan, khi tình yêu của Trâu Nguyệt bắt đầu, mọi thứ đều sẽ có khả năng biến chuyển tốt hơn.

CHƯƠNG 20

Cuối cùng cô đã hiểu bản thân thật ngây thơ mít đặc biết bao, lấy tình yêu che lấp đôi mắt mình, cam tâm tình nguyện làm người lừa mình dối người nhất trong vở kịch này.

Sáng ngày hôm sau, thời tiết mát mẻ.

Tôi ngồi taxi, đang dừng trước cửa quán Starbucks, khi xuống xe, tôi cố gắng để tư thái mình thanh nhã hơn chút, thậm chí còn thuận theo hướng gió thổi nhẹ qua tóc tôi.

Nhưng, mắt tôi tìm kiếm mỗi một vị trí gần cửa sổ trong quán Starbucks, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Khải Chính, bên đường cũng không có chiếc xe Jeep màu đen biển số 66888. Tôi không cam tâm, lại bước vào Starbucks tìm kỹ lưỡng, vẫn không có. Ông này, chắc hôm đó bị tôi bắt gặp, ngại ngùng không muốn chơi tiếp mảnh cảm sào chờ nước đây.

Có điều vẫn thật hơi thất vọng, rốt cuộc đã mấy ngày không gặp. Bước vào văn phòng, trên bàn có thiệp mời màu đỏ.

Tôi mở phong bì, đập vào mắt đầu tiên chính là bức ảnh cô dâu, hai gương mặt dính sát vào nhau, trong đó lại là Cao Triển Kỳ!

Tôi nhất thời không dám tin vào mắt mình, mở thiệp mời, trên đó rõ ràng ghi: "Cao Triển Kỳ, Bạch Lệ lúc 12:08 ngày 28 tháng 9 tổ chức hôn lễ tại tầng hai khách sạn Quân Hoàng."

Bạch Lệ? Là người thế nào? Chưa từng nghe qua, chuyện này cũng nhanh quá. Tôi vút thiệp mời trên bàn, không kìm được bật cười khanh khách. Cùng lúc, tâm trạng tôi cực kỳ phức tạp. Tuy tôi chưa từng nghiêm túc đối diện với tình cảm của anh ta, nhưng anh ta đứng sau lưng tôi nói những lời đó, rốt cuộc khiến tôi không thể quên được. Nhưng, sau khi nói xong, anh tay quay người liền kết hôn với người khác, đây cũng có phần quá sức châm biếm! Lẽ nào đây chính là mất cái này được cái khác?

Đang nghĩ thì Cao Triển Kỳ gõ cửa bước vào văn phòng tôi, anh ta gõ cửa khi nào? Thật là hôm nay không giống hôm qua.

"Nhìn thấy chưa?" Anh ta cong môi chỉ thiệp hồng.

"Thấy rồi." Tôi bình tĩnh trả lời.

"Có cảm nghĩ gì?"

"Mừng cho anh chứ sao."

"Tôi còn tưởng cô có chút hụt hẫng?" Còn may anh ta hỏi phục lại mấy phần việc ăn nói đưa đẩy.

"Hụt hẫng vì anh còn có nhiều người, chưa tới lượt tôi." Tôi đáp.

Anh ta phui ghế, ngồi đối diện tôi: "Giao cho cô ba nhiệm vụ."

"Nói đi, đương nhiên công hiến."

"Thứ nhất, hôm đó giúp tôi nhận tiền mừng."

"Không vấn đề."

"Thứ hai, mượn cho tôi hai chiếc Mes đón dâu."

"Hai chiếc?" Tôi trợn to mắt: "Một chiếc tôi cũng mượn không được, tôi không quen ông chủ lái Mes."

"Cô không quen, có người quen!" Cao Triễn Kỳ nói bằng ngữ khí mờ ám.

"Người khác quen thì anh đi mà tìm người khác, tìm tôi làm gì?" Tôi không vui.

"Tôi nói với người đó không có giá trị gì cả, cô thì khác."

"Cao Triễn Kỳ!" Tôi nghiêm khắc nói: "Nếu anh còn coi tôi là bạn thì mong anh tôn trọng tôi, đừng nói với tôi kiểu đó!"

"Được được được, tự tôi tìm anh ta." Cao Triễn Kỳ nhượng bộ: "Công ty anh ta xếp vài chiếc đấy."

"Đó là việc của anh."

"Nhưng việc thứ ba, mong cô nhất định giúp đỡ, dù sao cũng đừng tức giận!" Anh ta biểu hiện một cách chân thành.

"Còn phải xem là việc gì?" Tôi vòng hai tay trước ngực, biểu thị đề phòng.

"Cô biết đấy, thế giới này chính là nịnh bợ như vậy, chính là nhìn người tới tham dự, bạn của cô có đẳng cấp, có trình độ, cô cũng sẽ có đẳng cấp, có trình độ theo, nếu cô dở tới mức không mời nổi bạn bè tới dự, cô cũng bị người ta coi thường.

Đặc biệt là làm trong lĩnh vực luật sư như chúng ta, chính là theo ai có quan hệ tốt, ai có hầu thuẫn tốt..." Anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Tôi đại khái đã nghe ra ý tứ của anh ta, giơ tay ngắt lời: "Được rồi, được rồi, anh muốn tôi làm gì? Nói thẳng đi."

"Mời Lâm Khải Chính nhất thiết phải tham dự tiệc cưới của tôi!" Anh ta cũng không úp mở, nói dứt khoát.

"Anh phát cho cho anh ấy một cái vé phạt là xong." (Vé phạt = thiệp mời)

"Sai, theo tôi biết, Lâm Khải Chính cực kì ít tham dự những trường hợp thế này, hơn nữa quan hệ giữa tôi và anh ta rất bình thường."

"Anh ấy lại chẳng phải lãnh đạo nhà nước, vì sao nhất định phải mời anh ấy tới?"

"Anh ta rất khủng! Anh ta có sự thần bí! Bình thường anh ta không bao giờ tham dự những trường hợp này, thế nhưng anh ta lại đích thân tham dự lễ cưới của tôi, chứng tỏ quan hệ giữa tôi và anh ta không phải loại thường!"

Tôi nhìn Cao Triễn Kỳ, mất hết kiên nhẫn kêu lên: "Lão Cao, chúng ta chẳng qua chỉ là một luật sư nho nhỏ, có nhất định phải làm vậy không?"

"Luật sư chẳng phải dựa vào thể diện mà kiếm cơm hay sao? Thể diện ai lớn, người đó ăn nhiều. Những thẩm phán, chánh án nho nhỏ kia thấy quan hệ của tôi và ông chủ lớn mật thiết thế, còn không nhìn tôi bằng con mắt khác? Sau này còn hy vọng tôi tìm nguồn gốc vụ án hoàn thành nhiệm vụ cho họ nữa ấy chứ!"

Tôi nhìn anh ta, không còn gì để nói.

Anh ta chấp tay thi lễ: "Xin cô đẩy, giúp tôi nói với Lâm tổng đi. Một câu nói của cô là có thể xử lí được..."

"Cao Triễn Kỳ!" Tôi ghét anh ta cứ luôn nhắc tới mối quan hệ giữa tôi và Lâm Khải Chính, vội vàng ngắt lời anh ta.

Anh ta lại làm lơ, tiếp tục nói: "Thật đấy, Trâu Vũ, giúp tôi việc này đi! Chỉ cần anh ấy có thể tới, tôi đặc biệt miễn cho cô không phải nộp phong bì."

"Tự anh đi nói với anh ấy, kéo tôi vào làm gì?"

"Tôi nói với anh ta cũng chẳng có giá trị gì, đáng vẻ ngạo nghễ trên cao của anh ta căn bản không cách nào có thể tiếp xúc." Cao Triễn Kỳ có chút tức giận.

Có thể thế ư? Tôi thăm nghĩ. Tôi luôn cảm thấy anh ấy có thể coi như ông chủ không tự cao tự đại, lễ nào trước mặt tôi anh ấy biểu hiện khác?

Cao Triền Kỳ dựa người vào thành ghế, bày ra bộ dạng uể oải: "Trâu Vũ, tôi bắt đầu thực sự rất không phục, cảm thấy bản thân mình đợi cô lâu như vậy hết sức uổng phí, nếu cô gả cho anh ta, vậy tôi chịu thua, nhưng cô....." Anh ta nuốt phần sau xuống.

Tôi trừng mắt với anh ta, nhưng lại thấy anh ta không nói ra được lời nào.

Anh ta dịch dịch chân, nói tiếp: "Tôi một bụng phần nộ, chạy đi tìm anh ta, kết quả anh ta nói qua loa: "Chuyện giữa tôi và Trâu Vũ không cần thảo luận cùng anh". Mẹ kiếp, thật lợi hại! Hoàn toàn không thèm đặt tôi trong mắt mà, tôi càng tức giận, thực sự ghét muốn làm việc cho anh ta nữa. Kết quả sau này, lời nói của một người bạn đã nhắc nhở tôi, người phụ nữ đó cũng biết Lâm Khải Chính, tôi hỏi cô ấy, nếu giữa Lâm Khải Chính và Cao Triền Kỳ, cô chọn ai, người phụ nữ ấy không thèm nghĩ liền nói, "Nếu câu hỏi lựa chọn có Lâm Khải Chính, cho dù là A, B, C hay D, anh ấy vĩnh viễn là đáp án đúng."

Cao Triền Kỳ đập mạnh lên bàn một cái: "Câu nói đó khiến tôi hoàn toàn nghĩ thông, tôi đâu hơn thua với anh ta, thật tội gì chứ. Không bằng cảm ơn ông trời cho tôi có một người bạn có quan hệ vô cùng vững chắc với anh ta, càng có lợi với tôi. Vì vậy, bây giờ, tôi hoàn toàn không có ý kiến với sự lựa chọn của cô."

Nghe anh ta nói vậy, tôi chỉ cảm thấy chán nản, Lâm Khải Chính đối với tôi là tình yêu, nhưng trong con mắt người khác lại chỉ là tiền tài và quyền thế.

Cao Triền Kỳ còn nói: "Vì vậy, Trâu Vũ, cô có nghĩa vụ cải thiện quan hệ giữa tôi và Lâm Khải Chính, tiệc cưới lần này chính là khởi – động – nghi – thức."

Tôi chuẩn bị trả lời anh ta thì điện thoại reo, Tả Huy gọi tới.

"Buổi tối ở đâu?" Tôi hỏi.

"Lô Như Ý trong khách sạn Thiên Nhất, anh hẹn lúc 6h30."

"Lại là Thiên Nhất, không ngán à, trong thành phố này không có nơi nào khác ăn được à?" Tôi trách móc.

"Lãnh đạo đều thích ăn bào ngư ở đây mà."

"Được thôi."

"Hay anh thuận đường tới đón em?"

"Không cần, không cần đâu, tự tôi qua."

Tôi nói bên này, bên kia Cao Triền Kỳ dùng biểu hiện ám muội biết rõ mười mười ra khỏi văn phòng, vừa lùi vừa dùng khuôn miệng nói với tôi: "Đừng quên để anh ta đến!"

Nhất định anh ta tưởng tôi đang nói chuyện với Lâm Khải Chính. Tôi đành lắc lắc đầu.

Buổi chiều, khi tôi chuẩn bị tới khách sạn Thiên Nhất, Lâm Khải Chính gọi điện tới, tôi áy náy nói với anh buổi tối có một bữa tiệc không thể không đi, vừa vặn anh cũng nói phải đi tiếp khách, thế là hai chúng tôi hẹn gặp nhau sau bữa tối.

Tôi vừa bước vào căn phòng đã được bao sẵn thì Tả Huy và cục trưởng Lý cũng tới. Cục trưởng Lý là lãnh đạo của Tả Huy, cũng coi như là người quen với tôi, vì vậy gặp mặt vô cùng nồng nhiệt, ba người nói chuyện vui vẻ, về việc của Trâu Nguyệt, ông ấy cũng đồng ý cố gắng giúp đỡ hết sức.

Sau ba tuần rượu, cục trưởng Lý bắt đầu làm Nguyệt lão, nói với tôi một cách chân thành: "Tiểu Trâu, Tả Huy là nhân viên tốt, làm việc chăm chỉ, tác phong nghiêm cẩn, rất có tiền đồ. Trước kia, cậu ta đi qua vài đường vòng, đây cũng là do tôi làm lãnh đạo không biết cách, giám sát chưa nghiêm, trách nhiệm chủ yếu ở tôi. Có điều thanh niên phạm chút sai lầm cũng khó tránh, cô cũng cần bớt phiền muộn, khoan dung độ lượng mà tha thứ cho cậu ấy, cho cậu ta một cơ hội. Tôi biết, cậu ta vẫn luôn có tình cảm với cô, cũng chưa hề quên cô. Gương vỡ lại lành, đó cũng là việc tốt mà. Đúng không?" Ông vừa nói vừa vỗ vai tôi.

Tôi không thể nói gì, đành cười gật đầu.

Tả Huy ngồi bên cạnh cúi đầu uống rượu, dường như nói trúng tâm sự trong lòng.

Cũng vừa may điện thoại của Cục trưởng Lý reo lên, mới hóa giải cục diện khó khăn này.

Lại tán gẫu thêm một lúc, tôi đề nghị mời cục trưởng Lý đi mát – xa chân, cục trưởng Lý liên tục nói "Được, được". Tả Huy đứng lên ra khỏi phòng, tôi đoán anh ta chuẩn bị thanh toán vội vàng đi theo.

Quả thật anh ta tới quây thanh toán tiền, tôi bước lên ngăn cản: "Không cần, không cần, để tôi."

"Không sao, anh thanh toán cũng thể mà." Anh ta cố chấp lấy tiền thẻ tín dụng trong ví ra.

"Không! Không! Đây là việc em gái tôi, sao có thể để anh trả tiền!" Tôi giữ tay anh ta, cũng lấy tiền từ trong ví ra.

Đúng lúc chúng tôi lôi lôi kéo kéo, nóng hổi không chịu được, đột nhiên tôi thấy một đôi mắt quen thuộc. Lâm Khải Chính và một đám người từ cầu thang đi xuống, đang thấy cảnh này.

Lòng tôi phát hoảng, oán hận nghĩ sao mà đúng lúc vậy, y như phim truyền hình.

Lâm Khải Chính bỏ đám người lại, tới thẳng chỗ tôi và Tả Huy. Mấy ngày không gặp anh, vừa gặp liền có chút xao động. Xem ra anh ấy cũng uống không ít, sắc mặt hơi đỏ.

"Trưởng phòng Tả, lâu rồi không gặp." Anh bắt tay với Tả Huy trước rồi mới nhìn tôi một cái, gật đầu.

Tả Huy vội nói: "Lâm tổng, hai lần trước tới công ty các anh, muốn gặp anh nhưng không may là anh đều đi công tác."

"Thật ngại quá, hôm khác tôi đặc biệt mời trưởng phòng Tả tới công ty chỉ đạo công việc."

"Không dám, không dám, chỉ cần Lâm tổng có thời gian gặp chúng tôi một lát là được rồi." Hai người bắt đầu lên giọng quan cách, tới tai tôi lại có chút khó chịu.

"Hôm nay hai người cũng ăn cơm ở đây à?" Lâm Khải Chính hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi mời một vị lãnh đạo."

Lâm Khải Chính ngẩng đầu sang nhân viên phục vụ đối diện: "Tính vào của tôi."

Tả Huy vội vàng nói không cần, Lâm Khải Chính nào từ chối vì anh ta, dẫn đầu đám người nghênh ngang đi trước.

Tôi vẫn đứng ngây ra ở đó, từ đầu đến cuối, vẻ mặt vô cảm, chẳng nói câu nào.

Tả Huy nhún nhún vai, nói với tôi: "Cũng tốt, có ông chủ lớn trả tiền."

Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, gật đầu.

Một lúc sau, tôi và Tả Huy dìu cục trưởng Lý nửa say ra khỏi cửa lớn của Thiên Nhất, Tả Huy để tôi đỡ cục trưởng Lý đi lái xe tới.

Tôi đứng ở cửa, ra sức chống đỡ cơ thể lắc trái lắc phải của cục trưởng Lý, vô tình phát hiện, một chiếc xe Jeep màu đen to lớn biển 66888 đối diện cửa lớn.

Sau đó, tôi lờ mờ nhìn thấy Lâm Khải Chính đang ngồi ở vị trí lái xe, trong xe tối đen, tôi không nhìn rõ biểu hiện của anh ấy.

Lúc này xe Tả Huy cũng dừng bên cạnh tôi. Tả Huy xuống xe, dìu Cục trưởng Lý vào ghế sau, tôi không còn cách nào, đành ngồi lên ghế phụ cạnh Tả Huy.

Xe rời khách sạn, điện thoại của tôi reo.

"Em nhất định phải ngồi cạnh anh ta ư?" Lâm Khải Chính hỏi trong điện thoại, ngữ khí tương đối cứng nhắc.

"Không phải." Trước mặt Tả Huy và cục trưởng Lý, tôi không có cách nào trả lời.

"Em còn phải đi đâu?"

"Em còn có việc?"

"Còn có việc gì?" Anh truy hỏi đến cùng.

"Em sẽ liên lạc với anh sau."

"Vậy được, anh đợi điện thoại của em." Anh ngắt máy trước, thể hiện rõ sự bất mãn.

Tôi để di động vào túi, trong lòng có chút muộn phiền, nghĩ tới việc khiến anh không vui, lại có phần tự trách.

"Ai vậy?" Tả Huy hỏi một cách không thích hợp.

"Không liên quan tới anh!" Đúng lúc tôi đang không biết nổi nóng với ai liền đắp lại một câu.

Anh ta coi như không có chuyện gì, vẫn nói: "Trâu Vũ, cục trưởng Lý là lãnh đạo cũ của anh, hiểu anh nhất, ý tốt của ông ấy, em đừng trách."

Tôi quay đầu nhìn cục trưởng Lý đã nằm liệt trên ghế sau bất tỉnh nhân sự.

"Cục trưởng Lý cũng là vì chúng ta..." Tả Huy tiếp tục nói.

"Tả Huy!" Tôi ngắt lời anh ta: "Nếu anh cho rằng tôi vẫn luôn một mình là vì chờ đợi anh thì anh nhầm hoàn toàn rồi."

Câu này của tôi chẹn họng Tả Huy không nói lên lời. Một lúc lâu sau, anh ta buồn bã hỏi: "Giữa chúng ta, một chút khả năng cũng không ư?"

"Không, một chút khả năng cũng đều không có!" Tôi dứt khoát trả lời.

"Anh sẽ ở bên cạnh đợi em, đợi tới ngày em tha thứ cho anh."

Tôi đột nhiên muốn cười, đàn ông thường dễ dàng nói từ vĩnh viễn, Cao Triền Kỳ, Tả Huy, còn có Lâm Khải Chính, đều như nhau, nhưng phụ nữ, như tôi chỉ lựa chọn câu nói tôi nguyện ý cảm động.

"Tiền cục trưởng Lý về nhà đi," Tôi đề nghị.

Tôi và Tả Huy, thêm cục con trai cục trưởng Lý, mất sức của ba bò chín trâu mới đỡ nổi cục trưởng Lý lên lầu.

Trở về lấy túi trong xe ra, tôi nói với Tả Huy: "Anh về trước đi, tôi còn có việc."

"Muộn thế này em còn đi đâu? Nếu không anh đưa em đi." Tả Huy thấy kỳ lạ hỏi.

"Không cần đâu, tự tôi đi."

Tả Huy đành lái xe đi. Thấy xe anh ta biến mất trong tầm mắt, tôi gọi điện cho Lâm Khải Chính.

"Alo?" Anh đáp.

"Anh đang ở đâu?" Tôi hỏi.

Một chiếc xe phanh kết ngay cạnh tôi, mang theo một cơn gió. Hóa ra anh luôn đi theo chúng tôi.

Hạ cửa xe, anh ra hiệu cho tôi lên xe.

Tôi ngồi lên xe, thấy vẻ mặt anh vẫn không vui, nâng kính xe lên, lái xe về phía trước mặt.

"Sao thay xe lớn thế này, còn dán tới hù nữa, ở ngoài nhìn vào trong chẳng thấy gì cả, giống như xe thiết giáp." Tôi ngó xung quanh nói với anh, muốn phá vỡ không khí.

Anh không đáp, chỉ nhìn về phía trước.

"Hôm nay vì việc của Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt thi viên chức bên cục thuế vụ, qua môn viết rồi, còn cửa phỏng vấn nữa, Tả Huy cục phó quản lý nhân sự ăn cơm, hỏi thăm chút." Tôi đành trực tiếp giải thích bữa cơm tối nay.

"Muốn vào cục thuế sao không tìm anh! Không chỉ cục thuế? Trâu Nguyệt muốn vào cơ quan nào, anh không thể làm ư?" Anh lên tiếng nhưng ngữ điệu vẫn có chút bất mãn.

"Trước mắt ghi danh, thi gì gì đó đều là tự Trâu Nguyệt, đã tới bước này rồi, hôm qua nói đến chuyện này, em liền nghĩ có thể lại càng tốt, dù sao em cũng quen cục trưởng Lý, vì vậy đồng ý đến ăn cơm." Tôi giải thích thêm.

"Hôm qua em và Tả Huy ở bên nhau? Chẳng phải em đang giới thiệu đối tượng cho Trâu Nguyệt ư?" Anh còn nhớ rõ ràng.

"Không có, khi tiễn Trâu Thiên và bạn xuống lầu, tình cờ gặp anh ta, nói tới chuyện này."

"Muộn vậy? Còn có thể tình cờ gặp anh ta ư?"

"Anh ta sống ở tầng dưới mà."

Anh không nói gì nữa, xe dừng ở ngã tư, đèn xanh, chiếc xe phía trước đi chậm, anh nhíu mày, ra sức bấm còi, âm thanh của còi xe cực lạ khiến tôi giật nảy mình.

"Lần sau còn phải đưa cục trưởng đi ăn cơm không?" Đột nhiên anh hỏi.

"Chắc là không cần đâu."

"Hoặc anh ta lại nghĩ cách để kéo em vào?"

"Anh nói gì vậy?" Lời của anh khiến tôi có chút không vui.

"Vì sao ý tốt của anh, em đều không đồng ý tiếp nhận, nhưng anh ta giúp thì em lại phối hợp?" Anh đột nhiên lớn giọng chất vấn tôi.

Tôi nhất thời không biết nói gì: "Khải Chính, anh hiểu lầm rồi, em không phải ý đó."

"Em biết rõ anh ta có ý khác với em, em còn cùng vào cùng ra với anh ta, lôi lôi kéo kéo, em làm như vậy là đang cổ vũ anh ta ư?" Ngữ khí anh càng lúc càng nghiêm khắc.

"Nhưng em đã cự tuyệt anh ta một cách rõ ràng rồi." Tôi bắt lực biện bạch.

"Nhưng em cũng từng cự tuyệt anh một cách rõ ràng!" Anh thêm một câu.

Tôi đuối lý, cảm thấy rất oan ức. Đột nhiên, logic của tôi bị bẻ ngoặt, quay đầu lớn giọng nói với anh: "Em muốn ở cùng ai thì có thể ở cùng người đó, anh dựa vào cái gì mà quản em? Anh có tư cách gì mà quản em?"

Đổi lại là anh nhất thời sững sờ. Lúc này, đèn đường chuyển sang màu đỏ, anh vội đạp phanh xe, xe đã vượt qua vạch đỏ xe, dừng ở ngã tư. Xe lưu hành đèn xanh

vây quanh xe chúng tôi, bấm còi inh ỏi. Anh mặc kệ, mắt nhìn chăm chú về phía trước.

Tôi cũng không nói gì, ngồi co lại trên ghế.

Đột nhiên, anh ử rữ nói: "Chính vì anh không có tư cách quản em, vì vậy anh rất sợ sẽ mất em."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện trước mắt mờ hồ.

Anh giơ tay ra ôm chặt tôi vào lòng, hai chúng tôi không nói gì nữa.

Tình yêu như vậy thật khiến người cực khổ.

Anh đưa tôi tới căn nhà thô sơ của anh, hai chúng tôi mãnh liệt ôm hôn trong tâm trạng đau buồn, cho tới khi cao trào.

Anh giữ tôi lại qua đêm, tôi kiên quyết không đồng ý, đây dường như là một đường biên.

Hai giờ sáng, anh tiễn tôi về nhà. Tôi đi qua cửa sổ nhà Tả Huy, phát hiện bên trong vẫn sáng đèn.

Sáng sớm, tôi đang trong giấc mộng thì bị điện thoại của Cao Triền Kỳ đánh thức: "Tiểu thư, tám giờ rồi, còn đang ngủ ư? Dậy nhanh lên!"

"Làm gì? Hôm nay lại chẳng phải ngày anh kết hôn!" Tôi còn mơ màng, ngái ngủ, giọng nói không rõ ràng.

"Cấp cứu, cấp cứu, vừa nãy viện tối cao thông báo cho tôi, công ty Trường Sơn đột nhiên đồng ý hòa giải, kêu tôi 9h tới tổ chức cuộc họp hòa giải, Trí Lâm bên này sáng nay có một hạng mục kí kết thỏa thuận, cũng là 9h. Tôi chỉ có một người, hai bên đều hẹn cả rồi, cô giúp chút đi, tới Trí Lâm chống đỡ hộ nhé."

"Tôi không, tôi đi viện tối cao."

"Hi! Vậy không được, tôi mất rất nhiều sức lực mới đổi được cuộc hòa giải hôm nay, nếu thành thì trích 10%, sao có thể làm lợi cho cô."

"Vậy thì thế này, hôm nay tôi giúp anh đi Trí Lâm, trong 10% đó tôi được 5%."

"2%?"

"4%."

"3%?"

"Xong." Tôi vỗ chần, ngồi dậy.

"Cô thật dã man!" Cao Triển Kỳ oán hận nói: "Lần sau đừng cầu cứu tôi!"

Tôi cười: "Trước khi tôi cầm được 3%, đánh chết tôi cũng không cầu cứu anh!"

Cúp máy xong, tôi đã hoàn toàn tỉnh táo. Vào nhà vệ sinh thay quần áo.

9 giờ kém 10, tôi đã tới tầng một Trí Lâm, trước khi vào sảnh lớn, quay đầu nhìn không thấy chiếc xe nào, Lâm Khải Chính chắc chưa tới. Bây giờ bước vào nơi này, đột nhiên cảm thấy có vài phần quen thuộc, hoặc có lẽ vì người tôi yêu hàng ngày đều ở đây, vì thế, tôi cũng có tình cảm kiểu khác. Hơn nữa cảnh vệ cũng biết tôi, gật đầu mỉm cười với tôi, không giống như vị khách tới lần đầu, kiểm tra giấy tờ xác minh thân phận.

Thang máy đã có không ít người đứng đợi, di động của tôi reo, trưởng phòng Âu Dương hỏi tôi trong điện thoại: "Luật sư Trâu, hôm nay là cô thay luật sư Cao tới à?"

"Vâng, tôi đã tới tầng một."

"Được, chúng tôi ở phòng họp tầng 7."

Tôi đồng ý. Đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc bên tai, quay đầu nhìn, Lâm Khải Chính đang cùng hai người nước ngoài đi tới.

Anh cũng vừa vặn nhìn thấy tôi, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, nhưng miệng vẫn lú lo nói chuyện với hai người kia.

Người bên cạnh đều cung kính chào hỏi anh, anh cũng gật đầu lấy lệ. Còn tôi dáng điệu nghênh ngang quay đầu, làm ra vẻ xa lạ. Trong lòng thầm vui, bây giờ không giống ngày trước, cuối cùng không cần phải lễ độ cung kính như thế.

Cửa thang máy mở, anh vẫn phong độ như thường mời tất cả phụ nữ vào trước, tôi đứng trong góc dựa vào thang máy, anh cùng người nước ngoài bước vào, như vô tình đứng ngay cạnh tôi.

Thang máy đi lên, trong không gian nhỏ hẹp vô cùng yên tĩnh, đột nhiên có người lẳng lẽ nắm tay tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh vờ như không có chuyện gì, mắt nhìn thang máy đi lên, trên mặt lại mờ mờ lộ ra ý cười.

Trong khoảnh khắc đó, lòng tôi tràn ngập hạnh phúc vì tình yêu bí mật không nói ra này, chỉ có thể ngấm ngấm chịu đựng, lại ngấm ngấm chịu đựng, cố gắng không để biểu hiện của mình tiết lộ thiên cơ.

"Đỉnh" Thang máy dừng ở tầng 5, anh nắm chặt lòng bàn tay tôi, tựa như nói tạm biệt, sau đó theo khách rời thang máy. Tôi nhìn bóng dáng anh, thực sự có chút luyến tiếc không rời.

Cửa thang máy vừa đóng, một người con gái đột nhiên thở dài, vỗ ngực thấp giọng nói với người con gái khác: "Không được, không được rồi, mình vừa gặp Lâm tổng là choáng váng rồi."

Người con gái khác dùng lực chọc cô ta một cái: "Vậy cậu dứt khoát trực tiếp hôn mê trên người anh ấy đi."

Hai cô gái cười co người, nghe đối thoại của họ, trong lòng tôi có vài phần thỏa mãn, hư vinh, có người phụ nữ nào không có chứ? Huống hồ yêu Lâm Khải Chính và được Lâm Khải Chính yêu, cho dù thế nào đều nên coi là việc khiến người ta đắc ý đi.

Thế là tôi bước vào phòng họp tầng 7 với tâm trạng lâng lâng.

Việc ký kết thỏa thuận hoàn toàn thuận lợi, một hạng mục nhỏ một trăm vạn đối với Trí Lâm mà nói có thể do giám đốc bộ phận ký tên là được, vì vậy, mọi người đề hoàn toàn nhẹ nhõm.

Kết thúc, trưởng phòng Âu Dương giữ tôi lại ăn trưa, bị tôi khéo léo từ chối. Tôi thà về văn phòng ăn cơm hộp, 10 phút có thể giải quyết được vấn đề.

Thang máy xuống tầng một, bước ra khỏi cửa thang máy, đột nhiên tôi nhìn thấy chủ tịch Lâm – cha của Lâm Khải Chính đang đứng trước mặt, tôi chột dạ, cúi đầu bước nhanh rời đi, liếc qua thấy ông ta đang nghe cấp dưới báo cáo công việc, trong lòng thầm may, chắc không chú ý tới tôi, cho dù nhìn thấy, chỉ gặp tôi một lần, ông ta chắc sẽ không nhớ tôi là ai.

Sau đó chưa đi được hai bước, ông ấy đã gọi phía sau tôi: "Xin hỏi là luật sư Trâu à?"

Thảm rồi, bị bắt sống! Tôi đành quay người, nặn ra nụ cười: "Chủ tịch Lâm, chào ông! Thấy ông đang nghe báo cáo, ngại không dám làm phiền ông!"

"Không sao, hôm nay cô tới là ...?"

"Tôi tới tham gia việc ký kết thỏa thuận hạng mục thang máy trên công trình."

"Nhưng tôi nghe nói bây giờ cô không phụ trách công việc pháp luật của công ty chúng tôi rồi?"

Thái thượng hoàng này thật là minh mẫn.

"Vâng, do luật sư Cao của văn phòng chúng tôi phụ trách nhưng hôm nay anh ấy tạm thời phải tham gia cuộc hòa giải của toà án tối cao, vì vậy tôi tới giúp anh ấy." Tôi giải thích.

Chủ tịch Lâm gật đầu, không hỏi tiếp. Tôi thầm nghĩ trong lòng, cuộc sát hạch kết thúc! Thế là, cung kính nói với ông ta: "Chủ tịch Lâm, vậy tôi đi trước." Nói xong, quay người, hận không thể biến mất lập tức.

"Luật sư Trâu, cô tới văn phòng tôi một lát, tôi có chuyện tìm cô!" Chủ tịch Lâm đột nhiên lên tiếng.

Ngày nắng có sét, nhất thời nổ bên tai khiến tôi hoang mang lo sợ, thái thượng hoàng khi nào có việc phải tìm tôi? Công việc? Không thể nào! Ông ta chưa từng hỏi cụ thể! Cuộc sống? Lẽ nào, lẽ nào, lẽ nào.....

Tôi theo ông ta vào thang máy, ông ấy vẫn thảo luận công việc với cấp dưới, nhưng tôi hoàn toàn không nghe được họ đang nói gì? Nào tôi hoạt động cực nhanh, tưởng tượng các loại khả năng ông ta tìm tôi nói chuyện, ông ấy đã biết quan hệ giữa tôi và Lâm Khải Chính hay là lờ mờ nghe được chút tin tức, tôi nên giả vờ vô tội phủ nhận toàn bộ hay dứt khoát dũng cảm thừa nhận thực tế? Nếu ông ấy sỉ nhục tôn nghiêm của tôi, ra lệnh tôi rời xa Lâm Khải Chính hoặc giống như phim truyền hình, đưa ra một tờ chi phiếu lớn đòi lấy sự rút lui của tôi, tôi nên nghiêm chỉnh biểu thị tình yêu cao nhất hay diễm đạm chấp nhận sự sắp xếp?.....

Thật muốn gọi điện cho Lâm Khải Chính hoặc hy vọng điện thoại anh ấy sẽ reo lúc này biết bao, hy vọng nghe thấy giọng nói của anh lúc này, khi thang máy đi qua tầng 5, tôi lại mong chờ nghe thấy tiếng "đỉnh", sau đó Lâm Khải Chính đứng trước cửa, đang thấy tôi như con cừu đang chờ bị giết đứng cạnh cha anh, hào hùng cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng.....

Nhưng, cầu nguyện thường không có tác dụng, trên đời này đâu ra sự trùng hợp may mắn thế, thang máy dường như lên thẳng tầng 9 trong phút chốc, còn tôi cũng dường như tới văn phòng vô cùng rộng lớn của chủ tịch Lâm trong phút chốc.

So với văn phòng của Lâm Khải Chính, văn phòng của chủ tịch Lâm có thể coi là nguy nga long lẫy, đồ dùng đều bằng gỗ lim, trên tường treo đầy các chữ lớn nhỏ của các họa sĩ nổi tiếng. Tôi đứng giữa phòng, cố gắng nhắc nhở bản thân: Trâu Vũ, bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Chủ tịch Lâm ngồi trước bàn làm việc to lớn, sau đó, giơ tay tỏ ý mời tôi ngồi đối diện ông ta. Xem ra biểu hiện ông ta hòa nhã bình tĩnh, dường như không giống muốn làm khó tôi.

"Luật sư Trâu làm nghề này rất lâu rồi nhỉ?" Ông ta lên tiếng hỏi han.

"Hơn năm năm rồi ạ." Tôi dè dặt đáp.

"Lần trước thấy bản hợp đồng cô làm, rất chuyên nghiệp, chắc cô sẽ có tiền đồ lớn!"

"Cảm ơn chủ tịch Lâm khen ngợi."

Tôi trong lòng biết không hay, bắt đầu khen ngợi sau chắc có chỗ làm khó.

Biểu hiện của chủ tịch Lâm trước sau đều như nhau, dáng vẻ mỉm cười của ông ta và Lâm Khải Chính cực giống nhau, nghĩ tới năm đó chắc cũng là thanh niên tài năng, tuấn tú tương mạo siêu phàm.

Khi tôi đang suy nghĩ linh tinh, chủ tịch Lâm đột nhiên đi vào chủ đề chính: "Cô và Lâm Khải Chính ở bên nhau bao lâu rồi?"

Không ngoài dự liệu, quả nhiên sự việc đã sáng tỏ, nhưng đoán được không có nghĩa đã nghĩ ra câu trả lời, tôi nhất thời nghẹn giọng, mặt trở nên đỏ rực.

Còn chủ tịch Lâm, mỉm cười nhìn bộ dạng lúng túng của tôi, cũng không nói lời nào, dường như không đợi câu trả lời của tôi thì sẽ không dừng lại.

Một lúc lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, nói một câu tạm thời: "Chủ tịch Lâm, tôi không hiểu ý ông."

"Cô đương nhiên hiểu. Cô là người thông minh."

"Tôi quen Lâm tổng sắp được nửa năm, làm việc ở Trí Lâm cũng một thời gian....."

Chủ tịch Lâm ngắt lời tôi: "Tiểu thư Trâu, không cần nói những cái đó, cô nói cho tôi biết, cô yêu Khải Chính không?"

"Tôi... Tôi... Chủ tịch Lâm, có thể ông hiểu nhầm rồi ... Tôi và Lâm tổng không có gì, chỉ là bạn bè..." Tôi bất lực biện bạch một cách vô thức.

Chủ tịch Lâm mở ngăn kéo, lấy trong đó ra một phong thư, sau đó rút ra một sấp ảnh, nhẹ nhàng đặt trước mặt tôi.

Tôi nhìn những bức ảnh đó, sau đó tôi thấy, tôi và Lâm Khải Chính ở nhà ăn, ở sân bay, trên xe, bên đường, có ôm, có hôn, có tay nắm tay, có nhìn nhau cười, thậm chí còn có một tấm, Lâm Khải Chính mỉm cười gượng tay lau đi bọt café viên môi tôi trước cửa sổ quán Starbuck.

Tôi kinh hoàng nhìn những bức ảnh thom dịu đó, chỉ cảm thấy sờn gai ốc, vẫn luôn có người bên cạnh chúng tôi, chú ý nhất cử nhất động của chúng tôi!

Tôi nhìn chủ tịch Lâm ngồi đối diện bằng ánh mắt khiển trách, cho dù thế nào, ông ta cũng không cần dùng thủ đoạn đê tiện này để đối phó với con trai mình.

Chủ tịch Lâm thấy vẻ mặt của tôi, nhẹ nhàng xoa tay với tôi: "Cô hiểu nhầm rồi, đây không phải là ý của tôi."

Tôi càng kỳ lạ, vậy có thể là ai? Giang Tâm Dao?

Nhìn ra vẻ nghi hoặc của tôi, chủ tịch Lâm tiếp tục nói: "Mấy ngày trước, có người gửi tới những tấm ảnh này, hết giá 200 vạn, nếu không sẽ gửi ảnh tới Hồng Kông cho nhà họ Giang, khiến hôn sự của Khải Chính và Tâm Dao bị hủy. Thông qua hắc đạo bạch đạo, rất nhiều quan hệ, mặc cả, cuối cùng mất 80 vạn để đổi lấy những tấm ảnh này. Cục công an sớm đã nói sẽ có người có kế hoạch trị nhà họ Lâm chúng tôi, không ngờ là thông qua cách này."

Đầu óc tôi hỗn loạn, việc ông ta nói đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của tôi, trong thực tế lại có thể phát sinh sự việc như vậy!

Biểu hiện của chủ tịch Lâm càng lúc càng nghiêm túc: "Trâu tiểu thư, cô và Khải Chính bên nhau làm gì, tôi chẳng buồn quản, đàn ông có vài phụ nữ ở ngoài là việc rất bình thường, nhưng, hôn sự của chúng tôi và nhà họ Giang tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót, nếu xảy ra sơ sót, bồi thường là gia sản của nhà họ Lâm tôi."

"Vì vậy, nếu cô muốn chút tiền tài, tìm chỗ dựa, sống những ngày tháng tốt đẹp, vậy hai chúng ta cố gắng hết sức bình tĩnh một chút, chú ý ảnh hưởng, nếu thực sự có tình yêu gì đó, còn muốn nghĩ tới tương lai ở bên nhau, tôi khuyên cô sớm bỏ đi ý nghĩ này, tôi có thể nói với cô một cách rõ ràng rằng Giang Tâm Dao là con gái duy nhất nhà họ Giang, ai lấy được nó, người đó sẽ là người thừa kế tương lai nhà họ Giang, Khải Chính không dễ dàng gì mới đạt được mục tiêu này, cô nhất định không được làm hỏng việc tốt của nó. Hơn nữa, sức khỏe cha mẹ Giang Tâm Dao rất tốt, sống 10, 20 năm không thành vấn đề, trước đó, Khải Chính tuyệt đối không thể ly hôn nó."

Lời của ông ta khắc sâu vào lòng tự tôn của tôi, tôi phản bác: "Ông hiểu nhầm rồi, tôi chưa từng nghĩ qua việc muốn Khải Chính cho tôi cái gì, tôi không vì tiền của anh ấy, cũng không cần danh phận nào cả."

Ông ta nhếch khóe miệng chậm rãi cười cười: "Vậy thì tốt! Tóm lại, cô đừng ép Khải Chính, nếu cô ép nó chính là làm hại nó. Khải Chính là đứa con tôi yêu thích nhất, tôi cũng muốn giao gia nghiệp cho nó, nhưng, điểm yếu chí mạng của nó chính là quá coi trọng tình cảm, nếu cô ép nó từ bỏ Giang Tâm Dao vì cô, vậy chính là ép cả đời nó mãi mãi không thể cất đầu dậy."

Tôi bị chọc giận, nhảy bổ lên, nhìn chằm chằm người đàn ông cao ngạo này, nói ra từng câu từng chữ: "Tôi sẽ không ép anh ấy, từ khi bắt đầu, tôi chưa từng nghĩ qua sẽ đạt được từ anh ấy, hay từ Lâm gia các người, ông có thể yên tâm hoàn toàn!"

Ông ta cũng nhìn chăm chú lại tôi, đột nhiên hỏi: "Cô nhìn thấy vết thương trên tay nó chưa?"

Tôi nhất thời ngớ ra, nhớ lại, trên tay Khải Chính quả thật có vài vết sẹo mờ mờ, thế là tôi gật đầu.

"Nó giải thích thế nào với cô về những vết thương đó?" Ông ta lại hỏi.

"Anh ấy nói do hồi nhỏ đánh nhau."

"Nó lừa cô. Mẹ nó nhảy xuống sông tự sát do tinh thần uất ức, khi đó nó chỉ có 12 tuổi, không thể chấp nhận được hiện thực này, một thời gian dài cũng rất hỗn loạn về mặt tinh thần, những vết sẹo đó kỳ thực là tự nó dùng dao lam tự làm thương chính mình. Tôi đưa nó ra nước ngoài, mất không biết bao nhiêu tiền, nghĩ không biết bao nhiêu cách mới cứu được nó trở về. Vì vậy tôi có thể nói cô căn bản không hiểu nó!"

Tôi không dám tin vào những gì mình nghe được, chỉ ngây ngốc nhìn miệng chủ tịch Lâm lúc khép lúc mở.

Chủ tịch Lâm đứng dậy, đi qua bàn làm việc, tới trước mặt tôi: "Trâu tiểu thư, tôi không muốn làm khó cô cũng không muốn ép buộc cô rời ra Khải Chính, tuy Khải Chính chưa từng nói về cô với tôi, nhưng tôi cũng nhìn ra, từ khi Khải Chính ở bên cô, nó trở nên rất vui vẻ, có lẽ cô có thể khiến nó hạnh phúc, nhưng tôi lo sự việc phát triển sẽ không đơn giản đến thế, cô có thể bảo đảm cô không chế được tất cả không? Cô có thể bảo đảm khi nên đến thì cô đến, khi nên đi thì cô đi không? Cô có thể bảo đảm sẽ không tổn thương tới bất kỳ người nào không?"

Tôi có thể bảo đảm không? Tôi cũng đang tự hỏi bản thân, nhất thời lại tìm không ra đáp án khẳng định.

Chủ tịch Lâm nhìn tôi, nói một cách chân thành: "Trâu tiểu thư, tự cô giải quyết ổn thỏa, tôi chỉ mong cô đừng vì yêu Khải Chính, cuối cùng lại làm hại nó." Nói xong, ông ta trở về sau bàn làm việc ngồi xuống, tỏ ý tôi có thể rời đi.

Tôi không biết bản thân làm thế nào mà ra khỏi văn phòng của chủ tịch Lâm, làm thế nào vào thang máy, làm thế nào rời công ty Trí Lâm. Ánh nắng tháng 9 vẫn hừng hực như vậy, tôi xách túi, ven theo đường, đi về phía trước không mục đích. Trong lòng tôi có hàng trăm cảm giác: nhục nhã, thất vọng, kinh ngạc, đau khổ, chán nản, khó chịu, trộn lẫn cả vào nhau thành một đồng, khiến người ta cảm thấy không còn đường trốn tránh.

Đột nhiên tôi bật cười bản thân, nhớ ra, tôi thật trẻ con ngu dốt biết bao, lấy tình yêu để che mắt mình, còn tưởng rằng nhân thế đều ngu ngốc, Lâm Khải Chính, người vừa nãy còn lạnh lẽo nắm tay tôi đó, người tôi tưởng rằng tôi hiểu mọi thứ về anh ấy, sau lưng tôi lại làm biết bao việc giấu diếm giả dối. Đương nhiên, anh ấy không làm sai gì cả, anh ấy giấu tôi cũng là điều nên làm, từ khi bắt đầu, tôi chính là cam tâm tình nguyện làm người lấy vãi thừa che mắt thánh trong vở kịch này. Tôi bịt tai mình để đi lấy cái chuông trên mái nhà, bị người ta tóm được, thật là ngàn vạn đáng đời.

CHƯƠNG 21

Ban đầu khi cô nói điều kiện với anh, nếu cô muốn đi thì anh sẽ để cô đi hôm nay cô thực sự muốn đi rồi, cô nói với bản thân rằng dù đau thêm nữa, lâu hơn nữa cũng sẽ có ngày kết thúc. Thực sự sẽ có ngày này ư?

Cả một buổi chiều, tôi đều ngồi ngây ngốc trên ghế dài trong công viên ở giữa đường.

Cho tới khi đi động reo, Lâm Khải Chính gọi tới, tôi trừng mắt nhìn số điện thoại, do dự.

Hít sâu một hơi, tôi nhận điện.

"Em còn ở công ty không?" Anh hỏi, khẩu khí bình thường, chắc không biết biến cố ngày hôm nay.

"Không, em đang ở quảng trường Trung Sơn." Tôi đáp.

"Làm gì, đi shopping à?"

".... Vâng."

"Mua gì rồi?"

"Không mua gì."

"Tối nay anh phải tiếp khách, sau đó sẽ rảnh, chúng ta có thể gặp mặt không?"

"....." Tôi không biết nên trả lời thế nào, nhất thời thất thần.

"Alo? Alo?" Anh gọi to bên đầu kia.

"À, vâng ạ!"

"Sau khi gặp mặt, muốn làm gì?" Anh dịu dàng hỏi.

Đối diện có một rạp phim, trong bức poster lớn Tom Cruise đang hoảng hốt dưới sự theo đuổi của người ngoài hành tinh trong cơn gió lốc.

"Em muốn xem phim, xem "Thế giới đại chiến ". Tôi nói. Không biết nghĩ gì, tôi lại có ý muốn đưa cho anh một vấn đề khó.

Anh nghe thấy, quả nhiên có chút do dự, nhưng lập tức trả lời một cách dễ chịu: "Được, tới lúc đó đợi điện thoại của anh."

Tôi tưởng rằng anh sẽ khéo léo nêu ra đề nghị khác, nhưng câu trả lời của anh nằm ngoài dự liệu của tôi. Anh thực sự dám cùng tôi đi xem phim ư? Giống như những đôi tình nhân bình thường khác, kê vài ngòai trong rạp, ăn bỏng ngô, uống nước ngọt, tới chỗ hài hước có thể cùng cười lớn với mọi người, xuất hiện pha đấm máu, tôi cũng có thể hét lớn, dựa vào lòng anh. Thực sự có thể ư? Sẽ không bị làm khó ư? Không cần đề phòng những máy ảnh sau lưng?.....

Tôi để bụng trống rỗng ngòai trong sắc trời dần dần tối, nhìn đèn màu trong thành phố lần lượt sáng lên. Hoàng hôn ruộm hồng, giống như tình yêu tôi không tìm ra con đường, dần dần đi về phía chân trời.

8h30, Lâm Khải Chính gọi điện, hẹn gặp mặt, anh nói chính là rạp phim trước mặt tôi.

"Em đang ở đâu? Anh tới đón."

"Không cần, em ở ngay gần, sẽ tự tới." Tôi đáp.

Lại trì hoãn vài giây, tôi tới cửa rạp, chỗ bán vé xếp hàng dài, toàn các đôi nam nữ, âm thanh huyền ảo.

"Luật sư Trâu! Bên này!" Anh Phó đứng bên cửa hông vẫy tay với tôi.

Tôi bước tới, miễn cưỡng mỉm cười chào anh.

"Lâm tổng đang trong phòng chiếu chờ cô, nhanh lên đi, sắp chiếu rồi." Anh hưng phấn nói.

Tôi đồng ý đi lên.

Nhân viên vẫn chưa kiểm tra vé, mở cửa đưa tôi vào. Ánh sáng bên trong cực tối, tôi từ chỗ sáng đi vào, trước mắt một màu tối. Đột nhiên có người ôm vai tôi, sau đó một bó cây nhét vào tay tôi, tôi ngửi thấy mùi thơm của hoa hồng.

Tôi quay đầu, anh hôn lên môi tôi, hơi thở anh thường khiến người khác rung động.

Tôi vờ vô tình cúi đầu, trốn đi.

Anh không để ý, nắm tay tôi nói: "Muốn ngồi chỗ nào, phía trước, phía sau, hay chính giữa?"

Lúc này mắt tôi đã dần thích ứng với bóng tối, nhìn thấy gương mặt mỉm cười của anh, thấy đóa hoa hồng lớn trong tay tôi, sau đó thấy ngoài chúng tôi ra không có ai trong phòng chiếu.

"Thế này là thế nào?" Tôi không nén được hỏi anh.

"Hôm nay anh bao cả phòng." Anh nói khẽ, sau đó mỉm cười nhìn tôi: "Em chọn vị trí đi?"

Tôi nên vui mừng chứ? Người yêu dùng số tiền lớn bao cả phòng chiếu cho 7, 8 trăm người, chỉ vì một lần hẹn bình thường với tôi. Những người bên cạnh hiểu rõ tình hình nhất định thì thầm bên tai, ngưỡng mộ tôi được sung ái đến vậy.

Họ nào biết, thứ tôi muốn thực ra là len giữa dòng người, sợ gì ngồi sau, dù ngồi góc cũng là may mắn.

Tôi nhìn anh, cười nói: "Chọn đại chỗ nào."

Anh đưa tôi ngồi chính giữa rạp chiếu. Anh Phó mang tới một túi lớn bỏng ngô, coca và hoa quả, rồi lại lui ra.

Phim bắt đầu, trên màn bạc, đường lớn rạn nứt, nhà cao tầng sụp xuống, người ngoài hành tinh cao lớn tấn công người đi đường đang hoảng loạn chạy trốn, phòng

chiều rộng lớn vang lên âm nhạc nguy hiểm và tiếng hét chói tai, nhìn ra xa chỉ thấy từng hàng ghế trống không, cảm giác cực kỳ kỳ lạ.

Cuối cùng tôi không thể chịu đựng nổi, nói với anh: "Không hay, em muốn về." Nói xong, đứng lên đi ra phía cửa. Bỏ hoa hồng đó, tôi cũng dường như vô tình quên nó ở ghế ngồi bên cạnh.

Anh không phản đối, theo phía sau tôi, cũng bước ra.

Xe dừng ở tầng một, bước tới trước xe, nhìn thấy vật thể to lớn dày dạn không thoát gió này, tôi đột nhiên hiểu ra vì sao anh muốn thay xe, giống như tôi đột nhiên hiểu ra vì sao anh không thể xuất hiện ở Starbucks nữa.

Xe ra tới đường lớn, hai người nhất thời không nói gì.

Lâu sau, anh phá vỡ không khí nặng nề: "Hôm nay xảy ra chuyện gì?"

"Không có." Tôi đáp

"Đừng giấu anh, hôm nay em nhất định gặp phải chuyện gì rồi?"

"Không có việc gì."

Anh phanh kết xe bên đường, quay người về phía tôi.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Nói là không có chuyện gì." Tôi khẳng định nói

"Em nghe thấy gì rồi?"

"....."

"Trâu Vũ, cho dù xảy ra chuyện gì, em đều nên nói ra cho anh biết."

"Vì sao em phải nói ra? Vì sao em phải để anh biết?"

"Anh có lẽ là người em tin tưởng nhất."

"Vậy còn em?" Tôi quay đầu nhìn anh, ngữ khí sắc bén hỏi lại.

"Đương nhiên." Anh không do dự, trả lời ngay.

Anh ngay thẳng như vậy lại khiến tôi tức giận: "Vì sao anh phải đổi xe?" Tôi hỏi

"Chẳng vì sao cả, anh luôn thích Jeep."

"Vì sao anh không còn tới Starbucks nữa?"

"Anh không có thời gian."

"Vì sao anh phải bao cả rạp xem phim?"

"Anh tưởng em thích không bị quấy rầy."

Từng câu từng câu anh đáp một cách hợp lý, chặt chẽ. Tôi nhất thời giận dữ thốt ra khỏi miệng: "Nói bậy! Anh chỉ không muốn bị người khác dọa dẫm!"

Anh sững sờ, một lúc sau mới phản ứng lại: "Em đã biết, ai nói cho em?"

"Ai nói cho em không quan trọng, mấu chốt là từ đầu đến cuối anh đều không hề nhắc tới việc này, lẽ nào anh tin em như vậy ư?"

"Việc này không cần thiết phải để em biết, không liên quan tới em!" Anh không chút xấu hổ, nói một cách kiên định.

"Không liên quan tới em? Vậy trên những tấm ảnh đó đều là em, toàn bộ là em, sao anh có thể nói không liên quan tới em, vì em anh mới bị dọa dẫm, vì hai chúng ta căn bản chính là đôi nam nữ vụng trộm! Một đôi gian phu dâm phụ! Vì vậy, người khác mới có thể dọa dẫm anh, vì vậy anh mới bị ép đành chịu lấy ra 80 vạn để bịt miệng! Sao có thể nói không liên quan tới em! Sao có thể nói không liên quan tới em!....." Tôi đột nhiên bùng phát, cuồng loạn hét to lên với anh.

"Trâu Vũ!" Anh nói lớn ngắt lời tôi.

Tôi ngậm miệng lại, vẫn hung dữ nhìn anh, duy chỉ có cách này tôi mới có dũng cảm đối diện với anh.

Sắc mặt anh cũng rất khó coi: "Em không cần phải nói những lời tàn nhẫn như vậy không, anh có suy nghĩ của anh, chứ không cố ý giấu em!"

"Không chỉ là không cần thiết nói những lời như vậy, toàn bộ sự việc của hai chúng ta đều không cần thiết!" Tôi cãi lại, bản năng nghề nghiệp khiến tôi đối diện với tình hình không thuận lợi, biểu hiện lại càng dữ dội.

"Là ai nói cho em biết? Là ai? Có phải là anh Phó không?" Anh vẫn hỏi tôi chuyện này, đồng thời rút điện thoại ra chuẩn bị chất vấn anh Phó.

Tôi cũng không định giấu diếm, nói thẳng với anh: "Là cha anh! Hôm nay ông ấy gọi em vào văn phòng của ông ấy."

Nghe đến cha mình, vẻ cao ngạo của anh lập tức giảm xuống, đặt điện thoại vào vị trí cũ, bắt đầu trầm mặc nhìn về phía trước.

Rất lâu sau, tôi nghe thấy mình dùng giọng nói bình tĩnh với anh: "Chúng ta kết thúc ở đây đi, đối diện với hiện thực, không cần để mọi người đều cực khổ như vậy, việc này, trách nhiệm ở em, là em bắt đầu, vậy để em kết thúc."

Không thấy câu trả lời, chỉ nghe thấy tiếng thở của anh, nặng nề và kìm nén.

Tôi không dám nhìn anh, mắt nhìn ra ngoài cửa, nói tiếp: "Em chưa bao giờ muốn tương lai gì đó cùng anh, em cũng không hy vọng anh rời xa Giang Tâm Dao để kết hôn với em, em càng không mong chờ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Lâm các anh, sống cuộc sống người giàu có, em chỉ nghĩ một cách ngu xuẩn rằng chúng ta đã yêu nhau vậy thì cứ yêu nhau đi, chẳng liên quan tới người khác. Nhưng em nghĩ sai rồi, sao có thể không liên quan đến người khác? Em chỉ tự lừa mình dối người. Vì vậy, bây giờ em hối hận rồi, em không muốn tiếp tục nữa, kết thúc như thế này đi, được không?"

Vẫn không có câu trả lời. Tôi lấy hết dũng khí, quay đầu nhìn anh.

Thần sắc anh cực kỳ đau khổ, dưới đèn đường, tôi lại nhìn thấy bên tay phải anh đặt trên vô lăng lơ mờ có vết sẹo.

"Là cha anh muốn em rời xa anh?" Anh hỏi bằng giọng nói khàn và nhỏ.

"Không, ông ấy chỉ kêu chúng ta chú ý tới ảnh hưởng, ông ấy chỉ kêu em đừng làm hỏng việc tốt của anh, ông ấy chỉ kêu em đừng ép anh, đừng làm hại anh tới nỗi vĩnh viễn không thể cất đầu dậy." Tôi nói những lời này một cách lưu loát, vì chiều nay chúng vòng đi vòng lại xuất hiện vô số lần trong tim tôi.

"Vì vậy, em mất lòng tin với anh ư?"

"Không, em chưa bao giờ ôm niềm tin gì đó, nhưng em tưởng rằng em có thể lặng lẽ yêu anh, và được anh yêu, kết quả em phát hiện em nghĩ sai rồi, anh cũng nghĩ sai rồi, chúng ta làm không được, thực sự không làm được, em có thể tham lam, em có thể yêu cầu nhiều hơn, giống như em cũng muốn như những người bình thường đi xem một bộ phim, em cũng muốn cùng anh tay nắm tay đi dạo trên phố, em không thể cả ngày trốn trong chiếc xe này, hoặc trốn trong căn phòng đó, đây không phải là cuộc sống em muốn. Cho dù anh là Lâm Khải Chính, em cũng không bằng lòng sống cuộc sống như vậy!"

"Sẽ có một ngày, anh sẽ để em thực hiện những nguyện vọng này." Anh giơ tay ra nắm chặt tay tôi, nói khẽ.

Tôi rút tay ra khỏi tay anh, chán nản nói: "Không cần, không bằng chúng ta an tâm sống cuộc sống hiện giờ, có thể sẽ càng nhẹ nhõm, càng hạnh phúc."

Tôi mở cửa xe chuẩn bị xuống, anh đột nhiên hỏi tôi: "Thực sự chia tay như vậy ư? Em quyết định rồi ư?"

"Đúng! Như vậy cũng tốt!" Tôi quay đầu nhìn anh, ánh mắt anh bi thương, còn tôi không biết đâu ra tinh thần lại lộ ra nụ cười, tôi cười nói với anh: "Chúng ta đã nói điều kiện từ lâu, nếu em muốn đi, anh sẽ để em đi, như vậy chẳng phải rất tốt ư?"

Anh nhìn tôi một cách nồng nàn, ánh mắt đó khiến tôi tựa hồ như mất đi dũng khí quay người.

Nhưng, tôi là một người phụ nữ dũng cảm, tôi hít sâu một hơi, quay người, xuống xe, ra sức đóng cửa xe, chặn một chiếc taxi, rời xa anh.

Tôi tưởng tôi sẽ rơi nước mắt, tôi tưởng tôi sẽ đau khổ khóc to, nhưng tôi không hề, tôi chỉ mở cửa kính, để gió đêm lạnh lạnh của đầu mùa thu thổi lên mặt tôi, giống như thời khắc này tôi đã chờ đợi rất lâu, hay giống như giây phút này tôi biết sẽ tới.

Tôi bụng đói còn cào trở về nhà, Trâu Nguyệt đang ngồi trên ghế sofa tập trung tinh thần xem tivi, thờ ơ với sự trở về của tôi. Tôi cũng chẳng buồn hỏi han nó, vứt túi xuống, đi thẳng vào bếp tìm đồ ăn.

Trong tủ lạnh vẫn còn lại ít rau, tôi cho nồi lên bếp, đổ nước, chuẩn bị nấu mì ăn.

Bộ quần áo công sở mặc trên người khiến tôi cảm thấy ngột ngạt, tôi rời bếp, vào phòng mình.

"Chị!" Trâu Nguyệt trong phòng khách gọi tôi.

Tôi quay đầu, nó nói: "Cục thuế thông báo ngày mai em đi phỏng vấn, em muốn mượn chị bộ quần áo nào nghiêm chỉnh chút."

"Được, cứ tùy ý tìm." Tôi đáp, tiếp tục đi vào phòng.

"Chị đợi một chút." Trâu Nguyệt lại gọi tôi: "Kỳ thực em đã tìm qua rồi."

"Có bộ nào thích hợp không?" Tôi quay đầu hỏi.

"Có một bộ thích hợp nhất." Nó nói.

"Được, em mặc đi." Quả thật tôi chẳng có tinh thần đâu mà nói chuyện với nó.

"Chị xem bộ nào?" Nó nói ngay đằng sau tôi.

Tôi vừa quay đầu, trong tay nó cầm chính là áo sơ mi màu xám nhạt của Lâm Khải Chính, vẻ mặt oán hận.

Trong đầu tôi "vù" một tiếng, chỉ cảm thấy đau khổ tới nỗi không thốt lên lời, với tâm trạng lúc này của tôi, chỉ nhìn thấy chiếc áo này đều đã sắp sụp đổ, hướng hồ nó lại nằm trên tay Trâu Nguyệt.

Tôi trấn tĩnh lại tâm trạng và suy nghĩ một chút, vờ như không có chuyện gì: "Sao em bỏ cái áo này ra?"

"Đây là của ai?" Trâu Nguyệt rít họng lên hỏi

"Một người bạn."

"Là ai?"

"Em không quen."

Tôi bước lên hai bước, muốn kéo cái áo đó về. Nó nhanh chóng thu lại sau lưng, cô chấp hời: "Chị nói cho em biết đây là của ai?"

"Em thật vô vị, chị không thèm dây dưa với em, trả cái áo cho chị!" Tôi nói lớn.

"Đây là áo của Lâm tổng! Sao chị có áo của anh ấy!" Trâu Nguyệt hỏi một cách hung dữ.

"Lâm Khải Chính? Em nghĩ tới anh ta đến mức điên rồi, sao chị có áo của anh ta chứ?" Tôi thể hiện kinh ngạc.

"Chính là của anh ấy, áo sơ mi của anh ấy hoàn toàn đều là hàng thủ công Italia, ngoài anh ấy không ai mặc nhãn hiệu này." Trâu Nguyệt chỉ Logo trên áo sơ mi cho tôi nhìn.

Tôi chưa bao giờ biết rốt cuộc Lâm Khải Chính mặc nhãn hiệu gì, Trâu Nguyệt lại rõ ràng đến vậy, tôi chỉ có thể thề thốt phủ nhận: "Đâu ra chuyện đó, nói rồi, không phải của anh ta, em đừng bậy bạ, đây là của một người bạn của chị!"

"Chính là của anh ấy! Chị và anh ấy rốt cuộc có quan hệ gì, chị nói! Chị nói đi!" Trâu Nguyệt hét lên.

"Chị và anh ta không thể có quan hệ gì cả." Tôi nói thật, bây giờ không thể nói tôi đang nói dối.

Trâu Nguyệt không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt thù hận nhìn chăm chăm tôi.

Tôi muốn kết thúc trận cãi cọ vớ vẩn này, thế là quay người đi về phòng.

Trâu Nguyệt lại chạy lên, chặn đường tôi: "Chị không nói rõ thì không được đi, chị nói không phải của Lâm tổng, vậy là của ai?"

"Chị không cần phải nói cho em. Trâu Nguyệt, em đừng có chọc chị, hôm nay tâm trạng chị không tốt!"

"Chính là của anh ấy! Chính là của anh ấy! Nhất định của anh ấy! Không ai có thể có loại quần áo này!" Trâu Nguyệt cố chấp chỉ nói câu nói đó.

Tôi đã không còn cách nào, nhất thời tìm không ra cách để xóa tan sự nghi ngờ của nó, để thoát khỏi sự dằn dũa của nó, tôi đành sử dụng tuyệt chiêu, thế là tôi nói: "Không tin, tự em đi hỏi Lâm Khải Chính."

Không chỉ như vậy, tôi lấy di động, tìm số điện thoại của anh ấy, bước tới máy bàn, mở loa ngoài, bắt đầu bấm số.

Kỳ thực tôi đã thuộc như lòng bàn tay số của Lâm Khải Chính từ lâu rồi, nhưng tôi ấn rất chậm, đợi Trâu Nguyệt chạy lên cắt ngang vào hành động của tôi, với bộ dạng e lệ rụt rè mỗi lần nó gặp Lâm Khải Chính, chắc tuyệt không dám trực tiếp chất vấn anh ta, còn tôi cũng có thể chứng minh sự "trong sạch" của mình.

Nhưng cái bàn tính như ý của tôi bị sai rồi, Trâu Nguyệt đứng bên cạnh, nhìn nhất cử nhất động của tôi, không hề có bất cứ hành động nào.

Cho dù ấn rất chậm, khi 11 con số cũng ấn xong, tôi đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể ngồi ngây ra tại chỗ, nghe thấy sự tĩnh mịch ngán ngùi, âm thanh kết nối vẫn kêu.

"Tu – tu – tu – tu –" Tiếng kết nối vang lên, khi tôi may mắn tưởng rằng nhất định anh không nghe thấy, đột nhiên vọng lại âm thanh khàn khàn trầm thấp của anh: "Alo, xin chào!"

Rời anh mới chỉ 1 tiếng ngán ngùi, nhưng dường như đã rời xa anh cả một thế kỷ, tôi và Trâu Nguyệt ngồi ngây tại chỗ, nghe tiếng anh trong điện thoại: "Alo alo....."

Tôi chưa bao giờ dùng máy bàn gọi cho anh, vì vậy anh không biết số điện thoại nhà tôi. Nghe thấy không ai trả lời, anh cúp máy.

Không biết giờ anh đang ở đâu, trên đường? Trên xe? Hay trở về nhà? Chỉ cảm thấy sự mệt mỏi, bị thương vô cùng trong giọng nói vừa nãy của anh, khiến tôi đau đớn tới mức không thể nào kiềm chế được, tôi quay đầu hét lớn với Trâu Nguyệt: "Em hỏi đi? Sao em không hỏi? Em trực tiếp hỏi anh ta, xem anh ta nói thế nào? Em đã không thể buông tay với anh ta, em vẫn đa nghi như vậy thì em dứt khoát hỏi cho sướng đi! Để anh ta biết, em trở thành con điên vì anh ta! Xem anh ta trả lời thế nào với em, xem anh ta có cảm động không, có tới bên em không!"

Trâu Nguyệt vút áo xuống đất, quay người chạy vào phòng mình, khóa cửa lại.

Tôi tiếp tục hét lớn với nó ở ngoài cửa: "Anh ta sắp kết hôn rồi, vợ anh ta vừa xinh đẹp vừa giàu có, đừng nói anh ta căn bản không đặt em trong trái tim, cho dù anh ta yêu em, anh ta cũng không thể ở bên em, em sớm hết hy vọng đi!" Những lời này nói cho nó nghe, cũng là nói cho trái tim đau khổ của tôi, nói rồi cũng không tính, tôi dùng chân đá mạnh lên cửa nó, mới bớt tức.

Lúc này, đột nhiên tôi ngửi thấy mùi khó chịu, chạy vào bếp, nước trong nồi trào xuống bếp, cả căn phòng đều mùi ga nồng nặc. Tôi vội vàng tắt bếp, mở cửa sổ, đứng giữa bếp hét to với bản thân: "Sao cái gì cũng đều không thuận lợi, dứt khoát trúng khí độc ga mà chết cho rồi!"

Nói xong, tôi hùng hổ chạy ra khỏi bếp, xách túi lên, chạy nhanh xuống tầng dưới.

Ở dưới lầu, tôi tình cờ gặp Tả Huy mặc cả bộ đồ thể thao, toàn thân ướt đầm mồ hôi vừa đi thể dục về.

Thấy bộ dạng nóng như lửa đốt của tôi, anh ta kỳ lạ: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không có gì." Tôi đáp ngắn gọn, đi qua anh ta.

Bước tới quán ăn nhỏ ven đường, tôi gọi một đĩa trứng rán, một đĩa rau xào to, ăn như hổ đói, hôm nay thật cực khổ, dạ dày cũng cực khổ, trái tim cũng cực khổ, bây giờ để tôi vỗ về cái dạ dày trước đã.

Ăn cơm xong, tôi thở một hơi dài, ra khỏi quán ăn, lại thấy Tả Huy đang đợi bên đường.

"Sao anh vẫn còn ở đây?" Tôi bước lên trước, kỳ lạ hỏi.

"Ừ, muộn quá rồi, ở đây không an toàn lắm, anh có vài người bạn nữ từng bị cướp túi xách." Anh giải thích.

Ý tốt hiếm có của anh ta, tôi đành nói cảm ơn.

Hai người cùng bước về khu nhà.

"Sao giờ mới ăn cơm? Đã hơn 10h rồi." Anh ta hỏi.

"Hôm nay rất bận." tôi đáp qua loa.

Tôi im lặng. Hôm nay gặp anh ta, đột nhiên không còn tâm thái từ chối, thậm chí tôi nghĩ tới một chủ đề nói chuyện mới.

"Anh và cô bạn gái kia sao không thành?" Tôi hỏi một cách thẳng thắn.

Anh ta bất ngờ không kịp phòng bị, ấp úng: "Cái đó cái đó... không nói rõ được..."

"Vì sao? Khi đó anh hình như rất yêu cô ta?"

"Cái đó .. hoàn toàn là ma quỷ ám ảnh, bản thân đều không biết vì sao có thể như vậy?"

"Hạ quyết tâm đến vậy, chắc không phải là ý nghĩ nông nổi nhất thời chứ?"

Anh ta nghĩ một chút, nói một cách nặng nề: "Có lúc, khi tình cảm lén lút lại rất muốn để nó được quang minh chính đại, nhưng ngay sau khi thực hiện nguyện vọng lại phát hiện hai người không thích hợp."

Lúc này, sự phản bội của anh ta không còn khiến tôi oán hận nữa, thậm chí tôi có thể hiểu tâm trạng đó, thế là tôi than thở: "Các người khi đó nhất định rất yêu nhau, bây giờ anh rời xa cô ta há chẳng phải rất không công bằng với cô ấy?"

Anh ta cúi đầu nói: "Cũng ổn, đây cũng là quyết định chung của cả hai."

Tôi gật đầu, tâm trạng thê lương.

"Gần đây em vẫn ổn chứ?" Anh ta hỏi

"Vẫn ổn."

"Có bạn trai rồi à?" Anh ta hỏi có chút khó khăn.

"Không có."

"Trâu Vũ." Đột nhiên anh ta trịnh trọng gọi tên tôi, tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi rồi nói: "Nếu muốn yêu, nhớ chọn con đường dễ đi, em không phải là một người giỏi bảo vệ bản thân, rất dễ bị tổn thương."

Lời anh ta là ý gì, lẽ nào chỉ... Tôi đầy nghi ngờ nhìn anh ta.

Anh ta quay đầu đi tiếp về phía trước, dường như tùy ý để lại một câu: "Lâm Khải Chính không hợp với em."

Nghe thấy lời anh ta nói, tôi dừng bước, bật cười tự chế giễu bản thân.

Thấy tôi cười, anh ta khá ngạc nhiên: "Sao vậy?"

"Hóa ra mỗi một người trên thế giới này đều biết." Tôi tiếp tục cười, không thể dừng lại.

"Trâu Vũ, đừng như vậy!" Anh ta bước tới vỗ vỗ vai tôi. "Anh quá hiểu em vì thế cái ngày vừa thấy dáng vẻ em và Lâm Khải Chính nhìn nhau, sau này anh ta còn đi theo xe chúng ta, anh đã biết rồi. Người bên cạnh sẽ không miễn cảm như anh." Anh ta lại an ủi tôi.

Tôi đang làm một việc điên rồ giống anh ta năm đó, đúng thật là "thế sự khó lường" * , nghĩ đến điều khiến người ta không còn lời nào nói được.

Nháy mắt đã tới tầng một anh ta ở, anh ta đứng trước cửa, nói khẽ với tôi: "Nếu em vẫn có thể kiên trì thì kiên trì, nếu kiên trì không được nữa thì rời đi, không sao, tình cảm không có đúng sai. Khi cần anh thì cứ nói một tiếng."

Bây giờ đã không cách nào kiên trì nữa, đâu ra sau này, sự tuyệt vọng đau khổ trong lòng tôi cứ vương vấn không rời, nhất thời không rảnh để ý tới ý tốt của anh ta, không trả lời, tôi lên thẳng tầng trên.

"mười năm hà đông, mười năm hà tây" * (đông, tây chỉ phía nam bắc của con sông, chỉ thế sự thay đổi thất thường)

Trở về nhà, phòng khách tối om, Trâu Nguyệt không biết lúc nào đã tắt tắt cả đèn đi ngủ rồi.

Tôi mò mẫm vào phòng, có đồ vật trong bóng tối quần vào chân tôi, khiến tôi loạng choạng. Tôi cúi người, sờ thấy áo anh, chất vải mềm mại và hơi mát, nhẹ nhàng quần lấy mất cả chân tôi, giống như ngón tay dài và mát từng nắm lấy tôi.

– "Em nhìn bộ quần áo anh nhảy múa trong gió, lần sau anh đưa em đi khiêu vũ nhé?"

– "Được, lần sau anh đưa em đi Châu Âu, đi Paris, đi London, đi Vienna, đi Venice, nhảy ở từng quốc gia, được không?"

Đối thoại giữa chúng tôi lại xuất hiện trong đầu, tôi ngồi trong bóng tối, lồng ngực đột nhiên đau đến nghẹt thở. Ánh mắt kiên cường đó của tôi, cố chống đến lúc này đã gần như bị tan vỡ. Tôi giấu mặt vào hai đầu gối, chỉ có như vậy mới có thể có được một ít dựa dẫm.

"Tu – tu- " Điện thoại bàn bên cạnh vang lên không đúng lúc.

Để không đánh thức Trâu Nguyệt, tôi vội sờ ống nghe: "Alo....."

Sau đó, bên kia nhất thời không trả lời, nhưng có tiếng thở vang bên tai tôi. Tôi lập tức ý thức được, là anh ấy, bên kia điện thoại. Xem ra anh ấy vẫn không bỏ qua cuộc điện thoại không âm thanh đó.

"Trâu Vũ....." Anh gọi tôi, giọng nói khê khàng, dường như sợ tôi giật mình.

Trái tim tôi rối loạn tê liệt, do dự có nên cúp máy không? Nên cúp máy thôi, đã thực sự muốn rời xa mà? Nhưng giọng nói của anh đang gọi tên tôi, cảm giác hạnh phúc vừa quyết định quên đi gần ngay trong gang tấc. Tôi lưỡng lự, chỉ ngây ngốc giữ ống nghe.

"Trâu Vũ....." Đầu kia, anh tiếp tục gọi tôi.

"Alo?" Tôi bất giác trả lời.

"Vừa nãy là em gọi điện à?"

"Em ... gọi nhầm." Tôi khẽ nói quanh co, quay lưng lại cửa phòng Trâu Nguyệt.

"Thế ư? Gọi nhầm cũng có thể nói chuyện mà." Giọng nói anh khàn và nhỏ.

"....." Tôi không biết nên trả lời thế nào.

"Nếu lần sau còn gọi nhầm nữa thì nói với anh vài câu, em muốn làm gì cũng được, anh đều đồng ý, nhưng cho dù chia tay cũng giữ lại vài điều, có thể nói chuyện được chứ? Thi thoảng cũng có thể gặp nhau chứ? Đừng biến mất một cách nhanh quá, triệt để quá, được không?" Anh nói rất chậm, rất dịu dàng, sự khổ đau lại giống như nước chảy, từ ống nghe tràn ra chìm ngập trái tim tôi.

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi, trượt qua hai má, trút xuống mu bàn chân.

"Trâu Vũ..... em còn đó không?" Anh không đợi tôi trả lời, vẫn hỏi bên đầu điện thoại kia.

Đột nhiên phòng Trâu Nguyệt đặng sau sáng đèn, vang lên tiếng bước chân, bộ dạng nước mắt đầy mặt này của tôi làm thế nào gặp người khác chứ, vội vàng cúp máy, trốn vào phòng.

Ngoài cửa, tiếng "loẹt quẹt" dép lê của Trâu Nguyệt về phía nhà vệ sinh.

Tôi nằm lên giường, nước mắt vẫn chảy, ôm áo sơ mi trong lòng, ngủ thật kỹ, vẫn phảng phất mùi của anh.

Đây là lần đầu tiên không nói lời tạm biệt, dứt khoát cúp máy. Anh chắc sẽ buồn đau biết bao, thất vọng biết bao, anh chắc sẽ nghĩ trái tim của tôi tàn nhẫn biết bao, không hề giữ lại chút gì.

Tôi xúc động cầm di động, định gọi cho anh, nói cho anh biết tôi không phải cố ý, tôi chỉ không muốn để Trâu Nguyệt thấy bộ dạng của tôi, kỳ thực tôi vẫn đang nghe, nghe từng câu nói của anh.....

Nhưng, tay tôi vẫn giữ điện thoại, chán nản nằm trên giường. Nếu kết quả đã được định trước, nói những điều đó còn có ý nghĩa gì?

Đèn tín hiệu di động nhấp nháy trong bóng tối, giống như trái tim yếu đuối đó của tôi, mỗi lần nhấp nhô, chỉ còn lại đau khổ.

Ngày hôm sau, tôi lấy hết tinh thần đi làm, vừa tiếp nhận đơn vị cô vẫn mới còn có rất nhiều công việc đang đợi tôi.

Taxi vẫn dừng trước cửa quán Starbuck như trước. Tôi xuống xe, dường như không dám nhìn lên cửa sổ đó, cho dù tôi biết bây giờ không thể nhìn thấy bóng dáng anh. Tôi ngần ngại, vội vàng băng qua đường, một chiếc xe máy vọt qua tôi, suýt chút đụng tôi ngã, người đó vừa đi vừa mắng: "Này! Đi đường chú ý chút chứ!"

Làm việc tới trưa, tôi ăn cơm hộp trong văn phòng. Cao Triền Kỳ vui vẻ, bung cơm hộp đi vào.

Tới trước bàn tôi, anh ta mở hộp cơm ra, bên trong có 6 cái bánh trứng nóng hổi.

"Làm gì?" Tôi hỏi

"Chẳng làm gì, mời cô ăn, chẳng phải cô thích ăn nhất cái này ư?" Anh ta đặt mông lên bàn ngồi trước mặt tôi, nói một cách niềm nở.

Tôi lập tức nâng cao cảnh giác: "3% hôm qua vẫn chưa thực hiện, hôm nay còn làm cái quái gì vậy, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không đi Trí Lâm lần nữa đâu." Lời vừa nói ra, trái tim tôi lại nhói đau.

Về mặt Cao Triền Kỳ đau khổ nói: "Ồi, đừng nhắc tới 3% nữa, hôm qua đàm phán cả buổi sáng, khô cả miệng, kết quả chỉ vì 60 vạn tiền vi phạm thỏa thuận, vẫn cứ chưa xong. Vì vậy cô không thể trách tôi, tôi cũng đã cố hết sức rồi."

"Tóm lại, cho dù sau này thành, 3% vẫn có hiệu lực chứ?" Tôi trợn mắt hỏi anh ta.

"Có hiệu lực, có hiệu lực, đưa cô chứ có phải đưa người khác đâu." Cao Triền Kỳ vẫn rất thoải mái.

"Vậy thì tốt, nói, những cái bánh trứng hôm nay vì việc gì?" Tôi cầm bánh trứng lên cắn một miếng, mùi vị lòng đỏ trứng nóng hổi không gì so được.

"Hôm nay, tôi tuân theo kiến nghị của cô đi tìm Lâm Khải Chính, một là đưa thiệp mời, hai là mượn xe..." Nghe anh ta nhắc tới Lâm Khải Chính, tôi bất giác căng thẳng, miếng trứng trong miệng nhất thời quên cả dư vị thế nào. Gặp anh ấy rồi ư? Anh ấy sẽ nói cái gì? Anh ấy vẫn ổn chứ? Trong lòng tôi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Bên này, Cao Triễn Kỳ sắc mặt cũng khó coi: "Nhưng, tôi đợi anh ta cả một buổi sáng bên đó, nói chuyện với thư ký tới nỗi sắp nảy sinh tình cảm cũng không thấy anh ta xuất hiện, theo như thư ký nói, cả ngày hôm nay anh ta đều có cuộc họp, đến buổi tối cũng sắp xếp họp. Vậy thì làm thế nào?"

Sao anh ấy lúc nào cũng bận nhỉ, cũng tốt, bận một chút có thể bớt nghĩ đi một số chuyện không nên nghĩ.

"Trâu Vũ! Cô nhất định phải giúp tôi, tuần này tôi sắp đại hỷ rồi, nếu không mượn được xe bên anh ta, tôi còn phải tìm người khác." Cao Triễn Kỳ khẩn nài nhìn tôi.

"Anh trực tiếp gọi điện cho anh ấy là xong." Tôi đề nghị anh ta với vẻ mặt vô cảm.

"Điện thoại kia của anh ta thường có người khác nhận máy, nhờ người khác chuyển đi chuyển lại, ai biết lúc nào có tin?"

"Anh không có số điện thoại cá nhân của anh ấy à?" Tôi kỳ lạ hỏi.

"Cá nhân, cá nhân, đương nhiên là cá nhân dùng rồi, loại người như chúng ta sao có thể có?" Cao Triễn Kỳ nhìn tôi lại lộ ra biểu hiện mờ ám.

Tôi không chịu nổi bộ dạng đó của anh ta, lấy ra một tờ giấy, viết số di động của Lâm Khải Chính lên, đưa cho anh ta: "Đây, tự mình tìm anh ấy đi, thành thì tốt, không thành, anh cũng nghĩ tới cách khác."

Cao Triễn Kỳ reo lên: "Ôi! Trâu Vũ, bánh trứng cô cũng cắn một miếng rồi, nhờ cô giúp đỡ, cô giờ tay mở miệng là giúp được, chẳng tốn chút công sức nào, chỉ cần trước khi tạm biệt, nhớ nhắc tới chuyện này, cô không muốn, thật không phải bạn chí cốt gì cả?"

"Tôi nói với anh từ lâu rồi, sẽ không giúp anh hỏi những chuyện này." Tôi cúi đầu bắt đầu làm việc để che đi biểu hiện có chút đau buồn của bản thân.

Thấy cứng không ổn, Cao Triễn Kỳ lại chuyển sang mềm: "Trâu Vũ, cô đồng ý đi mà, nếu tôi có thể mượn thì đã tới chỗ khác mượn từ lâu rồi, bà xã tôi yêu cầu đội xe nhất định phải là xe Mec, tôi cũng phết lác, nhưng bây giờ chỉ còn hai ngày, tôi khó khăn lắm mới gom được 6 chiếc, phải có 8 chiếc mới giống một đội xe!"

"Đâu ra nhiều người muốn ngồi thế, nhà cô dâu cũng nhiều quá hả? Vợ anh cũng hư vinh quá đi nhỉ?" Tôi nói không khách khí.

"Có cách nào chứ, cô không hư vinh, nhưng cô thấy tôi chướng mắt, cô ấy và tôi cắt đứt rồi lại nối lại dây dưa cũng mấy năm rồi, gần lúc lấy nhau thì muốn nở mày nở mặt trước chị em, điều này cũng có thể hiểu mà?"

Thấy bộ dạng khó xử của anh ta, tôi có vài phần thông cảm, nhưng, với tình trạng trước mắt của tôi sao có thể nhắc tới vài yêu cầu này với Lâm Khải Chính chứ?

Tôi đành cứng rắn nói: "Tóm lại tôi sẽ không giúp anh nói, tự anh hỏi đi, đây cũng không phải việc gì khó xử, chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi."

Cao Triền Kỳ thở dài: "Ôi, nói thật nhé, đừng thấy Lâm Khải Chính không lớn hơn tôi mấy tuổi, tôi còn thực không dám giao tiếp với anh ta, người đó, giấu tài, suy nghĩ rất sâu sắc, có lúc tôi nói 10 câu, anh ta chỉ đáp không tới 1 câu, câu trả lời còn khiến tôi nghĩ cả ngày mới hiểu ý gì, nếu tôi hỏi mượn xe anh ta, anh ta không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, tôi nên làm thế nào mới được?"

Đã không chỉ một người trước mặt tôi đánh giá Lâm Khải Chính trưởng thành hơn tuổi, suy nghĩ tinh tế, nhưng tôi lại không nhìn ra, hay tình yêu có thể ảnh hưởng tới năng lực phán đoán của con người đây, tôi thầm nghĩ, miệng lại đáp: "Nghĩ nhiều vậy làm gì, hỏi trước đi rồi nói sau, chắc chắn anh không phải người đầu tiên mượn anh ấy xe Mec."

"Vậy được, bây giờ tôi hỏi!" Cao Triền Kỳ một bước lớn, nhắc điện thoại bàn trên bàn tôi bắt đầu bấm số, vừa bấm vừa nói: "Gọi bằng điện thoại của cô, anh ta bận mấy cũng sẽ nghe."

Thấy động tác của anh ta, tôi nhảy lên, định giật điện thoại trong tay anh ta: "Đừng gọi, đừng gọi, đừng điện thoại của anh, đừng dùng của tôi." Cao Triền Kỳ ôm ống nghe cười hi hi trốn, tôi đứng lên khỏi chỗ ngồi vòng quanh anh ta, chỉ muốn ngăn cản anh ta lại.

Nhưng chính trong quá trình tôi và anh ta giành đi giành lại, điện thoại đã kết nối, Cao Triền Kỳ cười ha ha nói điện thoại: "Alo, Lâm tổng ạ? Tôi là Tiểu Cao mà, tôi đang ở chỗ Trâu Vũ, anh thấy cô ấy có keo kiệt biết bao, tôi còn chưa kịp nói với anh được câu nào, cô ấy đã không ngừng giật lấy."

Đã kết nối rồi, đã kết nối rồi, tôi cũng đành nản lòng ngồi lại vị trí cũ, cầm hồ sơ vụ án lên vờ bắt đầu làm việc nhưng tai vẫn chăm chú chộp lấy từng câu Cao Triền Kỳ nói với anh.

"Lâm tổng, tuần này tôi chuẩn bị tiệc cưới, muốn mời anh tham gia, tôi đã đề thiệp mời ở chỗ thư ký rồi."

.....

"Cảm ơn, cảm ơn, nếu anh có thời gian đến chính là vinh hạnh lớn nhất của tôi, vô cùng hy vọng anh có thể tới."

...

"Đương nhiên, đương nhiên, tôi biết anh rất bận."

....

"Được ạ, được ạ. Ngoài ra, Lâm tổng, có việc này muốn nhờ anh ban ơn giúp cho?"

....

"Tôi muốn mượn công ty anh xe Mec một chút, không biết có được không?"

...

"Tôi biết có quy định, trưởng phòng Âu Dương cũng nói qua rồi, mượn xe nhất định phải thông qua anh phê chuẩn, nhưng quả thực tôi không mượn được ở nơi khác mới lên tiếng với anh, anh có thể cho tôi mượn chút được không?"

.....

"Trâu Vũ? Cô ấy ở đây, anh đợi chút." Cao Triền Kỳ đột nhiên nhắc tới tên tôi, tôi ngẩng đầu, Cao Triền Kỳ đưa ống nghe cho tôi, còn chấp tay thi lễ với tôi một cách khoa trương. Tôi không còn cách nào, đành nhận lấy ống nghe "Alo."

"Rất bận à?" Anh hỏi rất bình thường.

"Cũng bình thường." Tôi cũng trả lời một câu rất bình thường, nhưng cảm thấy giọng nói gượng gạo.

"Xe công ty bọn anh thường không cho ngoài mượn, đặc biệt là dùng cho những chuyện này, ảnh hưởng tới hình tượng công ty." Anh nói việc công ty.

"Vâng." Tôi nhìn đáng vẻ hy vọng của Cao Triền Kỳ, đành thêm một câu: "Có thể nghĩ cách không?"

Anh dường như suy nghĩ một chút, hỏi: "Muốn mượn mấy chiếc?"

"Hai chiếc nhỉ?" Tôi đáp, Cao Triền Kỳ gật mạnh đầu bên cạnh.

"Được, thứ 6 kêu anh ta liên hệ với anh Phó, nhưng khi dùng nhất định phải che biển số xe đi." Anh nói dứt khoát.

"Vâng, cảm ơn."

"Không cần, đừng nói cảm ơn với anh." Ngữ khí anh đột nhiên giảm xuống.

Tim tôi thất lại đến đau đớn, đầu bên kia anh cũng không nói gì, cứ im lặng như vậy mấy giây, anh mới nói: "Anh đang họp, cúp máy trước, tạm biệt."

"Tạm biệt." Tôi cũng đáp, chờ tiếng cúp máy của anh, sau đó đợi rất lâu, đột nhiên nghe thấy anh "Alo..."

"Dạ?" Tôi đáp.

".... Có lẽ em cúp trước đi." Anh nói, hóa ra anh vẫn đợi tôi cúp máy, hai người lại lưu luyến không rời.

Tôi nhìn Cao Triền Kỳ đang nhìn chăm chăm trước mặt, đành đặt ống nghe về vị trí cũ.

"Sao? Không vấn đề chứ?" Cao Triền Kỳ mừng khắp khởi hỏi.

"Kêu anh thứ 6 liên hệ với trợ lý Phó của anh ấy, khi dùng phải che biển số xe đi." Tôi thuật lại chỉ thị của Lâm Khải Chính.

Cao Triền Kỳ than: "Tôi biết chỉ cần cô ra tay, chắc chắn không vấn đề. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà!"

Tôi cúi đầu làm việc, không muốn lằng nhằng với anh ta. Anh ta lại tiến lên tiếp tục nói: "Bước tiếp theo nghĩ cách để anh ta tới tham dự bữa tiệc, tôi sẽ miễn phí phong bì cho cô."

Tôi không đáp, dường như không nghe thấy, anh ta biết điều rời văn phòng, vừa đi vừa hối hận: "Sớm biết mượn 4 chiếc, đủ 10 xe!"

Tôi cúi đầu xem hồ sơ vụ án, nhưng chữ mờ không rõ, khó mà phân biệt. Tôi ra sức mở to mắt, hy vọng nước mắt có thể nhanh chóng bốc hơi trong thời gian ngắn nhất.

Rõ ràng muốn rời xa, sao vẫn lại vì nguyên nhân này nguyên nhân kia, nghe giọng nói của anh, lại giống như trở về bên anh lần nữa vậy? Khi mới bắt đầu đã rất nhiều vương vấn, giờ muốn rút ra, sao có thể đơn giản thế được? Trâu Vũ ơi, là mày gây ra, cũng chỉ có bản thân mày mới từ từ thu dọn được. Đau nhiều hơn, lâu hơn nữa cũng có ngày kết thúc. Tôi thầm tự nhủ với bản thân.

CHƯƠNG 22

Lần đầu tiên nghe thấy anh nín giữ, trái tim cô yếu mềm tới nỗi không thể chạm vào nỗi.

Nhưng một tình yêu không thực tế thì thôi đi, anh cũng đầy mâu thuẫn và đấu tranh trong nội tâm như cô.

Buổi tối, Cao Triễn Kỳ mời tất cả các đồng nghiệp ăn cơm, để tăng thêm nhiệt cho đám cưới hôm chủ nhật của anh ta, vì chúng tôi đều bị anh ta phân công công việc, trở thành nhân viên làm việc ngày hôm đó.

Lần đầu tôi thấy Bạch Lệ – vợ sắp cưới của anh ta, người như tên, trắng trẻo, xinh đẹp, duyên dáng, đầy đặn khiến người ta suy nghĩ xa xôi, tiếng "Triễn Kỳ" cất lên ngọt ngào không gì sánh được, lúc nào cũng dính lên người anh ta, dường như sợ mất đi bảo bối trong chớp mắt. Còn Cao Triễn Kỳ lại biểu hiện hời hợt, có lúc dính chặt, còn lớn tiếng trách, nhưng Bạch Lệ không để ý, vẫn cười cười.

Tôi rất vui, cười đùa với mọi người, cũng uống không ít rượu, uống tới nỗi mặt đỏ ửng.

Khi Bạch Lệ vui lại tiến gần tôi nói: "Luật sư Trâu, hôm nay tuy là lần đầu gặp nhưng tên của cô tôi đã nghe thuộc rồi, cô là bạn tốt nhất của Cao Triễn Kỳ nhà chúng tôi, sau này phải giúp đỡ anh ấy nhiều hơn nhé!" Nói xong, nâng cốc vang đầy.

Tôi cười đáp: "Tôi nào giúp được anh ta cái gì, sau này anh ta nhất định lên như điều gặp gió!" Nói xong, một ngụm uống cạn cốc rượu cô ta mời.

Cao Triễn Kỳ cũng tới, nói: "Sôi nổi nhỉ! Có mới nới cũ, tụ tập đông đúc nhân tài!"

Bạch Lệ bắn ánh mắt quyến rũ qua: "Anh sao xứng với luật sư Trâu chứ?"

Tôi chỉ cảm thấy buồn cười.

Rượu tàn, tôi đứng bên lề đường bắt xe, Cao Triễn Kỳ bước tới nói: "Tôi tiễn cô."

"Tiễn tôi? Đừng đùa, vợ anh làm thế nào?"

"Tôi để cô ấy tự bắt xe về." Anh ta bất giác phân trần, ôm tôi về phía xe anh ta.

Tôi cũng có chút say say, đành ngồi vào.

"Vợ tôi thế nào?" Anh ta hỏi.

"Khá lắm, hình như cũng thuộc dòng dõi danh vọng."

"Khụ, cũng chẳng phải là danh vọng gì, cha cô ấy là phó chánh án đã nghỉ hưu của toàn án trung cấp."

"Cô ấy rất yêu anh."

"Thì thế, ngoài cô ra, những phụ nữ khác đều rất yêu tôi."

"Tôi tính gì?" Nghe những lời đó, tôi nói tự giễu mình.

"Coi như một đối tượng yêu đương rất tốt, độc lập, thông minh, có tư tưởng, cũng rất xinh đẹp." Cao Triền Kỳ vừa nói một cách hưng phấn, vừa lái xe lắc bên này lắc bên kia.

Tôi cười, bắt lực dựa đầu lên cửa kính xe.

"Hôm nay cô uống không ít nhỉ?" Anh ta nói

"Mừng cho anh mà. Sau này anh kết hôn rồi, cơ hội uống cùng anh sẽ ít đi." Tôi tùy tiện đáp.

"Trâu Vũ, có phải tôi kết hôn khiến cô buồn không?" Anh ta lại có thể hỏi vậy. Anh ta nhìn ra tôi buồn, nhưng anh ta tưởng rằng đó là vì anh ta.

Tôi cười lớn: "Đúng thế, người đàn ông muốn tôi cuối cùng đều kết hôn cả. Xem ra tôi hết hy vọng rồi."

"Trâu Vũ, tôi nói thật đấy! Có phải bây giờ cô mới phát hiện ra điểm tốt của tôi?" Anh ta nói, động tác không nghiêm túc, nắm lấy tay tôi.

Tôi giật mạnh tay anh ta ra, nắm mạnh anh ta một cái: "Bớt cái tính tưởng ai cũng mê mình đi, lo việc kết hôn của anh cho tốt đi!"

Anh ta tự chuốc lấy sự bẽ mặt, ngoan ngoãn ngậm miệng, lái xe tới giao lộ chỗ nhà tôi.

Tôi xuống xe, bước chân không vững, lắc lư đi về phía nhà mình.

Khi bước tới tầng trệt, đột nhiên cảm thấy dạ dày cuộn lên, vội vàng chạy tới vườn hoa nhỏ bên cạnh, mặc kệ tất cả, nôn ra hết, có điều cảm giác này cũng khá, hai ngày nay trong lòng luôn cảm thấy tắc nghẽn, cố gắng hết sức đảo lộn lục phủ ngũ tạng như hôm nay, thậm chí vì quá sức còn bật ra cả nước mắt, nhất thời có cảm giác dễ chịu, thoải mái.

Đột nhiên, đằng sau có người vỗ nhẹ lên lưng tôi, còn đưa ra bình nước khoáng. Có thể là ai chứ? Trong phút chốc, tâm trạng tôi hốt hoảng, nảy sinh ra sự mong

chờ không hề thực tế, muốn quay đầu, có lẽ có thể nhìn thấy dáng vẻ cúi người xuống của Lâm Khải Chính. Tuy tôi nhếch nhác như vậy, nhưng nếu lúc này là anh ấy, tôi nhất định sẽ mượn rượu lao vào vòng tay anh, giơ tay đầu hàng. Sớm biết rồi xa cực khổ như vậy, có lẽ, không bằng cứ dứt khoát liều mình chìm đắm trong truy lạc.

Nhưng, tôi quay đầu, chỉ thấy Trâu Nguyệt.

"Chị uống nhiều rồi ư? Về thôi!" Nó đỡ tôi đi về nhà.

Tôi loạng choạng lên lầu, nằm lên giường ngủ luôn.

Chủ nhật, hôn lễ của Cao Triễn Kỳ tiến hành đúng thời gian.

Hai chiếc Mec đỏ đương nhiên là đi mượn rồi, thứ sau khi Cao Triễn Kỳ băng qua văn phòng tôi, đứng ở cửa nói lớn: "Này, cậu bạn đó thật tuyệt, cho tôi mượn hai chiếc mẫu mã mới toanh!" Lời tuy không đầu không cuối nhưng tôi biết ý anh ta muốn nói tới ai.

Khi đội xe lái tới cửa khách sạn, tôi nhìn không khí náo nhiệt, chạy ra khỏi quầy tiếp nhận đồ mừng cưới, đứng ở cửa. Cô dâu chú rể đi qua tôi cũng không hề biết, chỉ biết đứng ở đó, thử phân biệt hai chiếc xe nào là anh tự sắp xếp, nhưng từng chiếc từng chiếc đều màu đen, chiếc nào cũng cùng nhãn hiệu, lái xe đều là gương mặt xa lạ, trong đám người rộn ràng nhộn nhịp, tôi không tìm thấy chút liên quan nào của anh, không ngừng thất vọng.

Khi tôi trở về quầy tiếp nhận đồ mừng cưới, đúng lúc thấy trưởng phòng Âu Dương tới trao, ký thay, ba chữ rồng bay phượng múa "Lâm Khải Chính" chạm vào hai mắt tôi đau nhói. Đương nhiên, anh tuyệt đối không thể xuất hiện. Cao Triễn Kỳ ngày ngày hỏi han anh sẽ đến tham gia không, tôi chỉ đáp không biết, trong lòng rất rõ, anh là loại người sống trong nhung lụa, hiếm khi ra ngoài, vì một người còn chẳng được coi là bạn, một nơi hỗn tạp ồn ào, sao có thể hạ cố tới đây chứ? Cao Triễn Kỳ đánh giá cao bản thân anh ta rồi, càng đánh giá cao tôi.

Chưa đầy một lúc, Tả Huy cũng tới, đặt phong bì trước mặt tôi, cúi đầu ký tên mình trên sổ ghi lễ vật.

Tôi vừa cầm phong bì, vừa hỏi: " Bao nhiêu?"

"2000." Anh ta đáp.

"2000?" Tôi kêu lên: "Anh nhiều quá đây tôi chỉ đưa 800 thôi."

Anh ta có chút ngại, nói khê bên tai tôi: "Chúng ta hồi đó... anh ta mừng 1600 đây."

Trước đây tôi không để ý tiền, nào biết những thứ này, nghe thấy anh ta nói thế, nghẹn không lên lời, anh ta cũng ngượng ngập rồi đi, chạy qua bắt tay Cao Triễn Kỳ. Nhìn bóng dáng anh ta, tôi thầm nghĩ, bồi rồi biết bao, chúng tôi cũng từng đứng ở nơi đó, nhận chúc phúc của mọi người, hôm nay lại là người dung.

Đội tiệc rượu bắt đầu, tất cả khách khứa đều đã vào chỗ, tôi giao chỗ tiền đã đếm cho người chủ quản, lặng lẽ rời khách sạn.

Ra khỏi sảnh lớn, cảnh vật ngoài kia vẫn đẹp đẽ sáng bừng, sắp tới lễ Quốc khánh rồi, nên về nhà với mẹ thôi. Tôi xách túi uể oải đi bên đường.

Lúc này, một chiếc xe Jeep ở bãi đỗ trước khách sạn thu hút sự chú ý của tôi, xe đỗ chính giữa, trước sau xung quanh đều vây quanh bởi các xe khác, đen đen, cao tới nửa đầu. Do biển số xe bị che mất, tôi không thể khẳng định có phải là chiếc xe của Lâm Khải Chính không, vì tò mò, vì mong chờ, tôi rẽ ngoặt, nghiêng người vượt qua các xe khác, tới trước xe đó.

Lại gần nhìn, 66888, chính là xe của anh. Tôi bỗng cảm thấy bất ngờ, anh có thể ở nơi nào? Tôi bất giác quay đầu tứ phía tìm bóng dáng anh.

Nhưng bãi xe dưới ánh mặt trời chói chang buổi trưa không một bóng người.

Nghĩ lại, chắc đi bơi rồi, anh Phó chẳng phải từng nói anh thích nhất bơi ư? Tôi còn nhớ bể bơi yên tĩnh trong vắt đó, chính là trên tầng 19 khách sạn.

Quay đầu nhìn khách sạn, tầng nào cũng giống nhau, có lẽ là quá nhớ, tôi nhất thời nổi hứng, híp mắt trước ánh mặt trời, ngẩng đầu đếm số tầng, thật là hành động rất vô vị, tôi chỉ muốn biết, tầng 19 đó rốt cuộc ở đâu? Người đó rốt cuộc đang ở chỗ nào?

"7, 8, 9, 10..." Tôi không ngừng tự nói một mình, di động trong túi reo không đúng lúc, không thể dừng được, nếu dừng lại phải đếm từ đầu, thế là tôi vừa kiên trì đếm số tầng, vừa lấy di động ra khỏi túi.

"17, 18, 19." Tôi mặc kệ điện thoại reo, cho tới khi xác nhận vị trí của tầng 19 mới hài lòng đặt di động lên tai nghe.

"Alo, xin chào!" Tôi trả lời một cách công thức.

"Nhìn thấy anh chưa?" Bên tai vang đến giọng nói của Lâm Khải Chính.

Tôi ngại quá, bản thân lại có hành vi trẻ con đến thế, lẽ nào bị anh bắt gặp! Ngẩng đầu nhìn tầng 19, chớp mắt không biết vị trí cụ thể nào nữa, tầng nào của khách sạn cũng giống nhau, anh có thể ở đằng sau cửa kính nào chứ?

"Uhm... không có." Tôi ngại ngần trả lời..

"Nhìn lên trên, anh ở trên tầng cao nhất." Anh nói.

Tôi cố gắng hết sức ngẩng đầu tìm kiếm, dưới ánh nắng chói mắt, tầng cao xa quá thực có một bóng dáng nho nhỏ.

"Thấy anh rồi chứ?"

"Thấy rồi. Anh ở đó làm gì?"

"Phong cảnh ở đây rất đẹp. Có muốn lên ngắm chút không?"

"Cao quá, em không dám."

"Em đoán xem, nếu anh nhảy từ đây xuống, có trực tiếp rớt trước mặt em không?"
Ngữ điệu nhẹ nhõm, lại khiến tôi dựng đứng lông tơ.

Tôi nghiêm giọng: "Anh nói linh tinh gì thế?"

Anh bật cười khẽ: "Yên tâm, anh không dám, anh không có dũng khí đó, như vừa nãy, anh ở bên sảnh lớn, nhìn em rất lâu, thấy em cúi đầu đếm tiền, từng lần đếm, đếm rồi lại loạn, đếm rồi lại loạn, thực sự rất đáng yêu, nhưng, anh cũng không có dũng khí tới bên cạnh em." Ngữ điệu của anh ảm đạm.

"Đừng nói như vậy, kỳ thực em cũng thế, em cũng không có dũng khí đối diện với anh." Tôi nói khẽ, hy vọng ăn ủi trái tim anh.

Anh không nói gì, tôi giờ điện thoại ngẩng đầu, cố gắng nhìn rõ bóng hình anh trên cao.

Rất lâu, rất lâu sau, anh nói một cách khó khăn trong điện thoại: "Trâu Vũ, nếu ... cái gì anh cũng không cần, em còn yêu anh không?"

Cuối cùng, cuối cùng, anh nói tới đề bài khó khăn nhất này, nói tới sự lựa chọn thâm nhất này, tôi lại không ngót đau lòng cho anh, chỉ là một tình yêu không phù hợp với thực tế thì thôi đi, lại có ý định lật đổ mục đích cuộc đời từ trước đến nay của anh, nhưng có thể thấy trái tim anh đã chịu sự đấu tranh và mâu thuẫn như thế nào. [jini83.wordpress.com]Tôi nên lấy đó làm an ủi chứ, đây nên là lời khen ngợi lớn nhất đối với tôi.

Thế là tôi nói: "Cảm ơn anh, thực sự cảm ơn anh."

Nghe thấy câu trả lời của tôi, có lẽ anh tưởng rằng tôi tán thành cách nghĩ của anh, thế là anh nói: "Vậy em đợi anh, đợi anh sắp xếp ổn thỏa...."

Tôi cắt lời anh: "Đừng, Khải Chính, dù sao cũng đừng làm vậy, nhất định đừng vì em mà bỏ đi cuộc đời và sự nghiệp của anh, em không cần anh hy sinh nhiều như vậy, em không tiếp nhận nổi. Nếu anh làm vậy, em cũng sẽ không yêu anh." Tôi nhìn anh chăm chú từ xa, nhận mạnh từng chữ từng câu: "Người em yêu là anh – người có tiền, có quyền thế, anh biết không?"

"..... vậy em trở về đi, trở về bên anh đi, được không?" Anh khẽ thỉnh cầu.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy anh giữ tôi lại, trái tim của tôi yếu đuối tới nỗi không cách nào chạm vào nhưng tôi vẫn lắc đầu như cũ, cố gắng nói một cách qua quýt: "Kỳ thực em không thích hợp làm tình nhân, em quá tham lam."

Chúng tôi cách nhau xa như thế, tôi không nhìn rõ dáng vẻ anh, nghĩ chắc anh cũng không nhìn thấy biểu hiện của tôi, không nhìn thấy khi tôi nói câu này, lệ chảy từ khóe mắt, lạnh lẽo trượt xuống cổ tôi.

Anh lại trầm mặc lần nữa. Hai chúng tôi cứ như vậy, nhìn nhau từ xa, muốn tiến lên một bước, nhưng hoàn toàn không có khả năng.

Cuối cùng, tôi nhẫn tâm nói câu "Tạm biệt", không đợi anh trả lời, cúp máy, quay người bỏ đi.

Vừa may trước cửa khách sạn luôn có taxi đỗ chờ khách, tôi ngồi lên một trong những chiếc đó, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của Lâm Khải Chính.

Lái xe hỏi tôi đi đâu? Tôi ngỡ ngàng, mịt mù, bỗng nhiên nhìn thấy trước mặt có xe bus, đuôi xe có dòng quảng cáo: "Triển lãm ảnh của chuyến du lịch một mình – khoác ba lô chụp ảnh.", tôi rất thích chương trình này, thuận tay chỉ nó rồi nói: "Ở chỗ kia, nhà triển lãm!"

Xe khởi động đi về phía trước, chỗ giao nhau đúng lúc đèn xanh, rẽ trái là ra đường lớn.

Cổ tôi cứng ngắc, ngồi trên xe, không dám quay đầu, dường như tầm nhìn của anh vẫn trên đỉnh đầu tôi như cũ. Cho tới khi xe chạy rất xa rất xa, tôi mới nhẹ nhàng nhìn lại đằng sau, lúc này, tầng cao nhất của khách sạn Quân Hoàng đã bị các kiến trúc lớn nhỏ hoàn toàn che lấp.

Chiều chủ nhật, trong triển lãm có rất nhiều trẻ con, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng vui đùa của chúng và tiếng trách mắng của cha mẹ, nhưng những bức ảnh đẹp đẽ kia vẫn khiến tâm trí tôi tập trung. Đang nhìn đến say sưa, đột nhiên nghe thấy người gọi: "Chị Trâu."

Quay đầu, là Đinh Giáp, cậu ta đeo trên thắt lưng một cái loa nhỏ, bên tai đeo tai nghe, cười tươi như hoa.

"Cậu đây là ...?" Tôi chỉ chỉ trang bị của cậu ta.

"Em là hướng dẫn viên của triển lãm, có cần em phục vụ chị không?" Cậu ta đáp.

"Có cần tiền không?" Tôi nhướn mày hỏi.

Cậu ta lắc đầu: "Không cần, em có nghĩa vụ giới thiệu mà."

"Vậy thì đương nhiên là được rồi."

Thế là cậu ta bắt đầu giới thiệu cho tôi từng bức từng bức ảnh, dưới sự chỉ bảo của cậu ta, quả thật tôi mới nhìn ra điều huyền diệu trong ảnh, có phần ngạc nhiên, thích thú. Người lớn và trẻ em tập trung cạnh tôi càng lúc càng nhiều. Khi kết thúc thuyết minh, khán giả và tôi đều nhiệt liệt vỗ tay cho cậu ta.

Mọi người dần di tản, Đinh Giáp đi cùng tôi ra khỏi phòng triển lãm.

Tôi dừng bước, tạm biệt cậu ta, đột nhiên cậu ta lấy ra vài tờ giấy nhỏ: "Em có vài phiếu miễn phí ở quán café này, hay là em mời chị cốc café?"

Tôi không có lý do để từ chối, hơn nữa, lúc này tôi đến bước đường cùng rồi, cũng thích có người nói chuyện, giết thời gian. Tôi hỏi: "Cậu không cần tiếp tục làm việc à? Có thể nghỉ không?"

"Vừa nãy em chuẩn bị tan làm, chị đợi em lát, em trả máy móc này." Nói xong, cậu ta vội vàng quay người chạy về phía quầy lễ tân总台, dừng lại ở đó một chút, khoác túi bỏ lên rồi quay lại, bước chân cậu ta nhẹ nhàng khiến tôi bỗng chốc cảm giác mình đang già đi nhiều quá.

Quán kinh doanh có vẻ kém, phải tới tận lúc khách đến mới đun nước nóng, tôi và cậu ta ngồi ở bàn tròn nhỏ chờ đợi.

Tôi nói: "Chị mời em mới phải, hôm nay em vất vả làm thêm rồi, nói đi, muốn ăn gì?"

Cậu ta cười: "Chị làm em như trẻ con ấy, còn muốn ăn vặt ư?"

"Trâu Thiên tham ăn kinh khủng." Tôi cũng cười.

"Trâu Thiên thường nói tới chị gái, biết chị rất vất vả vì cậu ta."

"Không có gì, nó có thể học, đương nhiên nên nuôi nó ăn học."

Cậu ta vẫn cười như thế. Tôi nhìn dáng nghiêng nghiêng của cậu ta, mặc dù cười nhưng khóe mắt cũng không có chút vết nhăn, đời người tốt biết bao, nỗi lo lắng lớn nhất chẳng qua là tất cả vẫn chưa bắt đầu.

"Có thời gian tới nhà chị chơi." Tôi quan tâm, y hệt như phụ huynh.

Đột nhiên cậu ta đỏ mặt, mắc cỡ xoa cằm sau đầu: "Em đã hẹn Trâu Nguyệt hai lần nhưng cô ấy thường từ chối, nói không có thời gian."

Nhất thời tôi quên cả sự đau buồn của bản thân, thực lòng mừng cho Trâu Nguyệt, người con gái khuê nữ có thể gặp được người theo đuổi khỏe mạnh đáng yêu, quang minh chính đại như thế, thực sự là phúc của người đó. Tôi mỉm cười an ủi: "Không sao, con gái thường hơi mắc cỡ."

Phía bên chủ quán gọi, cậu ta nhảy qua, bụng hai cốc café nóng hổi.

"Xin lỗi, ở đây chỉ có café nhanh, có lẽ chị uống không quen." Cậu ta ngồi xuống, áy náy nói.

"Không sao, tôi không biết uống café." Tôi mỉm cười. — Trong phút chốc lại nhớ tới Lâm Khải Chính ngồi trong quán Starbucks, cười nói với tôi: "Theo anh sẽ học được cách uống café." Nghĩ tới vẻ yêu chiều trên gương mặt khôi ngô của anh, bất giác tâm trạng ngẩn ngơ, vội cúi đầu uống một ngụm café, để che giấu sự đau thương.

Sao biết café vô cùng nóng, bỏng cả đầu lưỡi tôi, tay tôi run lên, café đổ ra ngoài một nửa, hắt cả lên người tôi, vạt áo màu kem bị loang một mảng lớn.

Tôi vội đứng lên, dùng tay phủi nhẹ, Đinh Giáp cũng lấy khăn giấy đưa tôi, không ngừng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, quên không nhắc chị, café rất nóng."

Tôi nhận lấy tờ giấy ăn lau đi, cười nói: "Không sao, chỉ trách bản thân chị không cẩn thận."

Café thấm vào từng sợi nhỏ một đoạn áo, cho dù lau thế nào, vẫn để lại vết mờ mờ. Đây là trừng phạt ư? Tôi trầm nghĩ. Cũng có lẽ đến hoài niệm sâu xa tận đáy lòng của bản thân đều không nên có nữa!

Do bất đồng tối hôm đó, giữa tôi và Trâu Nguyệt trước sau đều có chút xa cách. Với tôi kỳ thực trong lòng áy náy, với nó có lẽ vẫn nghi ngờ không tan như cũ.

Sau bữa tối nó đang rửa bát, tôi dựa bên cửa hỏi: "Phòng vẫn thế nào?"

"Xếp thứ 14. Em quá căng thẳng."

"Chẳng phải chỉ tuyển 10 người ư? Còn có hy vọng không?"

"Anh rề nói anh ấy sẽ hỏi han hộ, chắc vấn đề nhỏ thôi."

Tôi gật đầu, dặn dò: "Nếu cần tặng quà, nhất định nhớ phải nói cho chị biết, không thể cứ bắt anh ta bỏ tiền."

Nó vâng một tiếng.

Tôi vờ như vô tình nói: "Đình Giáp ấy, hôm nay chị vô tình gặp cậu ta."

Nó cúi đầu rửa bát, dường như không nghe thấy.

"Thực ra em có thể suy nghĩ một chút, cậu con trai này trông rất đứng đắn, nghề nghiệp cũng khá, điều hiếm có là gia thế trong sạch, rất chất phác, đáng tin."

Nó vẫn không nói gì như cũ, chăm chỉ đặt từng cái bát đã rửa, khô coong nước lên giá bát.

"Tuổi tác em cũng không còn nhỏ nữa, hôm trước mẹ cũng hỏi về vấn đề cá nhân của em đã giải quyết thế nào đấy? Vẫn luôn không thấy em chính thức yêu đương lần nào, cứ như vậy sẽ bỏ qua cơ hội." Tôi nói một cách chân thành.

"Anh ấy không phải mẫu em thích." Trâu Nguyệt buồn bã nói, lau lau tay, ra khỏi bếp, bước vào phòng nó.

Nghe thấy lời nói này của nó, tôi có chút bực mình, đi theo sau nó hỏi: "Rốt cuộc mẫu người nào mới là mẫu em thích, em nói xem nào?"

"Chị biết đấy, còn cần em nói ư?" Nó buông ra một câu, chuẩn bị đóng cửa.

Tôi bước nhanh lên hai bước, dùng chân chặn cửa phòng nó, nói một cách khó chịu: "Trâu Nguyệt, chị nghiêm túc thảo luận với em, em đừng có không biết tốt xấu."

Nó quay đầu, biểu hiện ngạo mạn: "Em cũng nghiêm túc trả lời câu hỏi của chị! Đình Giáp căn bản chỉ là một đứa trẻ, em không muốn yêu đương với một đứa trẻ!"

"Vậy em muốn yêu đương với ai? Muốn cùng người có sự nghiệp? Trưởng thành ổn định? Có nhà có xe? Đàn ông như thế trên đời này có mấy người?"

"Cho dù chỉ có một người em cũng cam tâm tiếp tục đợi."

Tôi biết nó chỉ ai, trong lòng cực kỳ tức giận, ngữ điệu bất giác trở nên cay nghiệt: "Người xếp hàng đợi đàn ông thượng hạng đó rất nhiều, em còn không biết đứng ở số thứ mấy?"

"Chỉ cần đợi được anh ấy, cho dù là số thứ mấy, khi người khác vứt bỏ, em sẽ có cơ hội." Trâu Nguyệt trước nay chưa bao giờ ngẩng đầu hiên ngang như thế trước mặt tôi, thậm chí nó còn mỉa mai lại tôi: "Không biết chủ nhân chiếc áo đỏ trong tủ chị có phải cũng là đàn ông thượng hạng không? Không biết chị lại xếp thứ mấy đây?"

Tôi nhất thời nghẹn giọng, đang định bày ra dáng điệu lý luận một trận với nó, nó quay đầu đóng cửa, còn khóa luôn.

Tôi chán nản ngồi trên ghế sofa, cảm thấy rất nản lòng, đúng thế, tôi sớm đã không có lập trường chỉ trích nó u mê không tinh ngộ rồi, so sánh ra, việc tôi làm có lẽ còn ngu xuẩn đê tiện gấp trăm lần.

CHƯƠNG 23

Tâm ý của con người thường xoay chuyển, như cô, cũng như anh. Sau khi rời xa ngoài đầu lòng còn có oán hận.

Cứ như vậy đi, giống như anh đã nói: cho dù thêm một ngày cũng đều tốt. Chỉ cần đừng rời xa, chỉ cần đừng rời xa.....

Thứ hai, tiết trời ảm đạm, giống như lòng tôi vậy.

Tôi vẫn xuống taxi ở chỗ cũ, phát hiện một công trình thi công rào tường vây bên đường, quán Starbuck ấy bị chắn hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng. Trong không khí dày đặc mùi bụi đất nồng đậm, ở đây chuẩn bị xây cầu vượt dành cho người đi bộ rồi. Đối với tôi mà nói, coi như một tin tốt, thứ nhất là tương lai không cần mạo hiểm băng qua đường, thứ hai là tôi cũng không cần đối diện với quán café từng khiến lòng tôi hướng về trong một thời gian dài nữa.

Bước vào văn phòng, chủ nhiệm Trịnh xách túi công văn đi ra, thấy tôi, vui vẻ nói: "Tiểu Trâu, đến vừa lúc, công ty Trí Lâm thông báo chúng ta hợp khẩn cấp, Tiểu Cao đang trong thời gian nghỉ kết hôn, cô đi một chút nhé."

Tôi dùng thời gian 0.1 giây quyết định nói dối: "Ôi chết, không may rồi, tôi trở về lấy hồ sơ vụ án, 9 giờ 30 sáng nay tôi có một vụ mở phiên tòa."

Chủ nhiệm Trịnh xoa xoa cái trán hói, không còn cách nào đành nói: "VẬY CHỈ CÒN TÔI CÓ THỂ THAM GIA, NHƯNG TÔI HOÀN TOÀN KHÔNG HIỂU TÌNH HÌNH CÔNG TY BẠN HỌ!"

"Không sao, Âu Dương rất hiểu tình hình, anh ấy có thể giới thiệu cho ông."

"ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC, CŨNG ĐÀNH NHƯ VẬY." Chủ nhiệm Trịnh gật đầu, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Tôi đứng trước cửa sổ, nhìn chủ nhiệm Trịnh vội vội vàng vàng lên taxi. Sau giây phút dờ dẫm, tôi lấy lại tinh thần, bắt đầu làm việc.

Chạng vạng tối, tôi xách thức ăn mua bên đường, đi về nhà.

Có người đứng ở chỗ đỗ xe của cục thuế gọi tôi: "Luật sư Trâu!"

Quay đầu nhìn, là anh Phó: "Anh Phó, sao anh ở đây?" Tôi bước tới chào hỏi.

"Cục thuế mời Lâm tổng tới nói chuyện, nói cả một buổi chiều rồi, tới bây giờ hơn 6 giờ, vẫn chưa ra." Anh vừa nói vừa giảo môi về chiếc xe bên cạnh, hóa ra tôi đang đứng sau xe của Lâm Khải Chính.

"Nói chuyện? Xảy ra chuyện gì rồi?" Tôi hỏi một cách quan tâm.

"Ôi, cục thuế điều tra chúng tôi rất lâu rồi, thực ra Lâm tổng luôn đề ý xử lý việc này, nhưng không biết vì sao vẫn chưa xử lý được."

"Chắc không vấn đề gì chứ?"

"Ai biết được? Nghe nói lần này khá nghiêm trọng, có điều, sẽ nghĩ ra cách giải quyết thôi, chẳng qua là tốn thêm ít tiền."

Anh Phó đang cùng tôi nói chuyện, đột nhiên quay đầu, theo hướng đầu xe gọi một tiếng: "Lâm tổng..."

Tôi căng thẳng trong lòng, do chiếc xe vừa cao vừa to, tôi đứng sau xe, hoàn toàn không phát hiện anh tới, còn anh chắc cũng không phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Chỉ nghe thấy anh nói với anh Phó bằng giọng nói nghiêm khắc: "Anh đi điều tra cho tôi, là ai cung cấp những sổ sách nội bộ năm ngoái của chúng ta cho cục thuế, ngoài ra, thông báo bên văn phòng, tôi đưa ra đề nghị tạm thời, tối nay triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị! Nhanh lên!"

Sau đó là một tiếng "Rầm", anh lên xe, đóng mạnh cửa xe.

Anh Phó nhìn anh, lại nhìn tôi, do dự không biết có nên nhắc anh rằng tôi ở đằng sau chiếc xe không, nhưng thái độ nghiêm khắc Lâm Khải Chính khiến anh ấy không dám nhiều lời, đành cười cười với tôi, quay người lên xe mình.

Tôi đứng sau xe, không nhúc nhích, thầm nghĩ trong lòng, như vậy cũng tốt, đừng để anh ấy nhìn thấy, gặp mặt chẳng qua càng thêm lúng túng.

Trong phút chốc, xe Land Rover khởi động, đèn hậu lóe sáng, hơi nóng trong ống khói trực tiếp hướng vào mu bàn chân tôi, lập tức, một tiếng "ầm", xe lao về phía trước, anh sắp đi rồi, tôi thầm tạm biệt trong lòng.

Nhưng xe đi về phía trước chưa tới 5m, thì phanh khựng lại.

Trong giây lát lòng tôi chột căng thẳng, có lẽ tôi bị anh ấy phát hiện ra rồi, nếu anh ấy xuống xe đi về phía tôi, tôi nên quay người bỏ đi hay duy trì nụ cười? Tôi nhất thời không nghĩ ra cách nào.

Nhưng xe chỉ im lặng dừng lại, không có người xuống xe, không có người bước tới, đèn phanh xe trong ánh chiều chạng vạng tối sáng lên trong mắt tôi. Đuôi xe cao to đen đen đó giống như bóng dáng cao to của anh quay lưng về phía tôi.

Tôi xách túi thức ăn, ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, lúng túng không biết làm thế nào.

Lại qua một lúc, xe lại khởi động, gào rít ra khỏi bãi đỗ xe, đi ra đường lớn, đè lên vạch vàng, quay đầu bay nhanh về hướng nam. Xe anh Phó đi sát phía sau.

Mất dõi theo xe anh dần biến mất trong dòng xe, lòng tôi vô cùng phiền muộn. Anh thấy tôi rồi ư? Hay không nhìn thấy? Do dự nhiều lần muốn gặp hay ngẫu nhiên dừng xe, có lẽ nhận được điện thoại quan trọng?..... Tôi thầm đoán nhưng lại cảm thấy không cam lòng.

Bàng hoàng rất lâu, cho tới khi trời đã tối hẳn, tôi mới chậm bước về nhà.

Quả nhiên, Trâu Nguyệt gọi điện về nhà nói buổi tối có cuộc họp gấp của tổng công ty, không thể về nhà ăn cơm. Xem ra sự việc nghiêm trọng rồi, tôi bất giác nảy sinh sự lo lắng cho Lâm Khải Chính.

Ngồi trên ghế sofa vô vị xem ti vi, đột nhiên có tiếng xe dưới lầu, sau đó là tiếng "tách", điều khiển đóng cửa xe. Tôi thò đầu ra nhìn, Tả Huy trở về.

Cuối cùng không chịu được, tôi bước xuống, gõ cửa nhà anh ta.

Cửa mở, anh ta nhìn thấy tôi, có chút kinh ngạc, vội vàng né người, nói: "Mời vào."

Ngoài lần trước tôi vào gọi anh ta một lần khi anh ta say, tôi chưa bao giờ bước vào nhà anh ta. Hôm nay là lần đầu tiên chính thức đứng trong nhà, nhìn xung quanh, bày biện vẫn sơ sài vắng vẻ như cũ, chẳng qua là nơi ở của tạm thời của người đàn ông độc thân.

"Tìm anh có việc à? Ngồi đi." Anh ta đứng phía sau tôi hỏi.

Tôi quay người: "Không ngồi đâu, tôi chỉ muốn hỏi một chút, chuyện Tiểu Nguyệt còn có hy vọng không?"

"À, qua Quốc Khánh sẽ thảo luận trên cuộc họp đảng ủy của cục, tuy kết quả thi phỏng vấn không thể coi là lý tưởng nhưng lại có lợi thế về tuổi trẻ, ngoại hình lại tốt, chắc không có vấn đề gì lớn, anh đã nhờ đồng nghiệp bên phòng nhân sự rồi."

"Nếu cần dùng tiền hoặc tặng lễ vật, anh chỉ cần nói một tiếng, không thể cứ để anh bỏ ra."

"Không cần những thứ đó, mọi người đều là đồng nghiệp, trong công việc có thể giúp đỡ đều sẽ giúp mà."

Tôi gật đầu, hào hứng nói: "Nghe Trâu Nguyệt nói anh bây giờ thăng quan tiến chức rồi, vẫn chưa chúc mừng anh."

Anh ta cười cười: "Anh thì coi gì là quan? Vẫn là nhân viên thôi".

Vẫn luôn có chút không cách nào đối mặt với anh ta, hai người không nói năng gì, anh ta lại mời: "Ngồi đi, ngồi đi, hiếm khi em tới được một lần."

Thật bối rối, bản thân tới nhà chồng cũ, nói những lời chẳng quan trọng gì, tôi bắt đầu hối hận. Thế là nặn ra nụ cười nói: "Không ngồi nữa, tôi lên đây."

Anh ta đột nhiên lên tiếng: "Em muốn hỏi việc của Trí Lâm à?"

Mặt tôi "xoẹt" cái đỏ lên, bị người nhìn thấu tâm tư, hận không thể chạy trốn vào đồng hoang.

Tả Huy biểu hiện lại như không có chuyện gì: "Bọn anh chú ý Trí Lâm từ lâu rồi, trước đây cũng từng điều tra họ, nhưng không điều tra ra. Có điều lần này bọn họ khá bị động, chứng cứ trong tay bọn anh rất chắc chắn, vì vậy hôm nay trong cục, bọn anh tìm Lâm Khải Chính nói chuyện, rất nhiều chỗ anh ta cũng không nói rõ

ràng, bước đầu coi như vậy, mấy năm nay công ty bọn họ trốn thuế đại khoảng hơn 10 triệu."

"Vậy sẽ thế nào?" Nghe thấy số tiền lớn thế, tôi không nén nổi lo lắng.

"Phải xem lãnh đạo quyết định thế nào, việc này nói lớn thì là lớn, nói nhỏ thì là nhỏ." Anh ta đáp.

Tôi đương nhiên hiểu, trốn thuế nhiều như vậy, hình phạt cho người phụ trách chính dư xài.

"Có phải muốn nhờ anh?" Anh ta hỏi tiếp.

Tôi nhìn anh ta, biểu hiện anh ta bình tĩnh như vậy lại khiến tôi có chút tức giận, giống như chỉ có anh ta là người thông minh hiểu rõ tất cả, còn chúng tôi chỉ là lũ ngốc. Thế là tôi tiếp lời hỏi ngược lại: "Nhờ anh có tác dụng không?"

"Có lẽ anh có thể nghĩ cách." Anh ta lại trả lời một cách nghiêm túc, dường như không nghe ra ý tại ngôn ngoại của tôi.

"Tự anh xem làm thế nào đi!" Tôi vút lại một câu, bước lên lầu.

Ngày hôm sau, chủ nhiệm Trịnh vừa đi làm đã túm lấy tôi, gọi to khỗ não: "Tiểu Trâu, hôm qua tôi ở Trí Lâm tới tận 10 giờ tối, lần này bọn họ rắc rối to rồi."

"Là việc thuế à?" Tôi hỏi

"Cô biết ư!" Chủ nhiệm Trịnh rất kinh ngạc: "Lâm Khải Chính từng trưng cầu ý kiến cô rồi?"

"Có chủ nhiệm Trịnh đích thân ra tay, sao anh ta có thể tới trưng cầu ý kiến tôi?"

"Bọn họ làm sổ ngoài* (sổ đối phó với cục thuế) , báo cáo giả giá thành và thu nhập, toàn bộ đều bị cục thuế nắm được, hôm qua hỏi tôi có cách nào, trong chốc lát tôi nào nghĩ ra chiêu nào hay chứ!"

"Ông cho rằng sẽ như thế nào?" Tôi vờ vô tình hỏi.

"Hai năm trước tôi từng làm qua vụ án biện hộ hình sự, tình hình cũng gần như vậy, bổ sung nộp thuế không nói, phạt 10 triệu, tổng giám đốc công ty đó cuối cùng còn bị phạt 20 năm tù." Chủ nhiệm Trịnh thần sắc nặng nề nghĩ lại.

Tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh, vội hỏi: "Điều này ông nói với Lâm tổng rồi à?"

"Đương nhiên, phải tính toán tốt trong trường hợp xuất nhất."

"Vậy anh ta nói thế nào?"

"Anh ta không nói gì, còn có thể nói gì? Chỉ có thể nhanh chóng nghĩ cách thôi! Anh ta định tới cục thuế Bắc Kinh bên đó vận động chút, làm chút việc." Nói xong, chủ nhiệm Trịnh vội vã rời văn phòng.

Tôi im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ, máy đào đất khoét một lỗ to bên đường, cát bụi mịt mù cuốn bay, người đi đường cực kì thảm hại, bịt mặt mà đi. Bây giờ anh cũng có chút thảm hại chứ? Có lẽ lại là nhúu mày ngồi nơi đó, lo nghĩ gập, mở điện thoại. Lúc này, chắc không có sức mà suy nghĩ chuyện chúng tôi, hoặc sau khi sóng gió cuối cùng lắng đi, anh cũng sẽ quên tôi một cách tự nhiên thôi.

Lại là một đêm vô cùng buồn chán, ti vi thực chẳng có hứng thú gì, Trâu Nguyệt ngồi trước vi tính, thờ ơ với tôi, tôi đi về phòng, lật ra sách luật nặng nhất, bắt đầu đọc.

Ngôn ngữ pháp luật khó hiểu, thường khiến người ta phân tâm, rất lâu rất lâu sau, vẫn dừng ở phần lời tựa.

Đột nhiên di động trên bàn điện cuồng reo, tôi nhìn, lại là Lâm Khải Chính.

Tôi do dự một lúc, nhận máy.

Giọng nói của anh vọng ra từ ống nghe, cứng rắn lạ thường: "Trâu Vũ, em xuống cho anh!"

Tôi sững lại, hỏi: "Anh ở đâu?"

"Dưới lầu nhà em," Anh đáp, sau đó tôi nghe thấy tiếng còi xe dồn dập vọng từ ngoài cửa sổ, nhìn ra quả thật có một chiếc xe Jeep vừa đen vừa to đang đỗ ở dưới.

"Có việc gì thế?" Tôi hỏi.

"Em xuống đây, nếu không anh lên!" Ngữ điệu anh cứng nhắc, khiến tôi có phần cảm thấy kì lạ.

"Anh đợi chút." Tôi cúp máy, đi ra cửa. Trộm mắt liếc Trâu Nguyệt sát vách, còn may, nó đang đeo tai nghe nhìn màn hình, chắc không nghe thấy tiếng còi kỳ lạ.

Hành lang tối om, đèn đường hồng lúc nào rồi, tôi dò dẫm đi xuống, là anh Phó lên trước đón.

"Luật sư Trâu, Lâm tổng hôm nay uống nhiều rồi, cô đừng cãi nhau với anh ấy." Anh Phó nói.

Cãi nhau với anh ấy, cãi cái gì? Tôi rất hoài nghi. Đột nhiên thấy Lâm Khải Chính bước xuống xe, đập mạnh cửa, xông tới trước mặt chúng tôi.

"Phó Cường, anh lên xe cho tôi!" Anh chỉ anh Phó, anh Phó nghe lời lui trở lại lên xe mình.

Toàn thân anh đầy mùi rượu, đứng trước mặt tôi, dường như lâu lắm rồi không gặp, như hôm nay vừa vô tình gặp, tôi bất giác tràn ngập niềm hân hoan trong lòng, dịu giọng hỏi: "Việc gì mà gấp thế?"

"Em dựa vào cái gì mà quản việc của anh?" Anh mở đầu liền hỏi, lời nói thô lỗ.

Tôi nhất thời không hiểu: "Anh nói gì? Quản việc của anh?"

"Có phải em chạy đi tìm Tả Huy, nhờ thuộc hạ anh ta nể tình?"

Hóa ra là việc đó, tôi vội vàng giải thích: "Chỉ là hôm qua vô tình nhắc tới chuyện này với anh ta, anh ta..."

Lời chưa nói xong, Lâm Khải Chính thô bạo cắt ngang: "Khi nào tới lượt em đi nói hộ anh? Việc này, nếu Lâm Khải Chính anh không xử lý được, ngồi tù, cũng không cần em đi nhờ anh ta giúp, anh ta chẳng qua chỉ là nhân viên quèn, ở đâu có chỗ cho anh ta lên tiếng?"

Thái độ của anh tồi tệ, tôi vốn có chút không vui, nhưng nghe hai chữ "ngồi tù" anh nói ra, lại cảm thấy lòng mềm đi, lại nảy sinh yêu thương.

"Không đến nỗi gay go vậy chứ?" Tôi vội hỏi một cách quan tâm.

"Việc này rõ ràng có người muốn nhắm vào anh, nhưng, đây là việc của Lâm Khải Chính, liên quan gì tới em? Cần phiền em đi nghe ngóng à?" Anh vẫn bức tôi như thế, dường như muốn chọc giận tôi.

"Nếu việc em không nên nghe ngóng, sau này em sẽ chú ý." Tôi biết anh đang say rượu, không so đo với anh, thái độ nhường nhịn

"Đương nhiên không nên! Chẳng phải em một lòng một dạ muốn phân rạch giới hạn với anh à? Điện thoại cũng không nghe, đến gặp mặt cũng không muốn, hôm qua em thà trốn sau xe anh cũng không muốn để anh nhìn thấy, em không sợ anh nhất thời không lưu ý di chuyển xe đè chết em à?"

"Gặp mặt thì lại thế nào đây, hai người đều rất bối rối." Tôi đáp.

"Đúng thế, vì vậy phải đi xa anh thật xa vào, đúng không? Có lẽ em sớm đã nghe được tin tức gì rồi, biết anh gặp khó khăn vì vậy mới trốn càng xa càng tốt, đúng không?"

Thấy mặt anh đỏ rực, hai lông mày nhíu chặt, khác xa với dáng vẻ bình tĩnh ung dung, lần đầu thấy anh tức giận như vậy, gay gắt như vậy, cứ như tôi là kẻ thù của anh. — Có lẽ không thể yêu, vì vậy sẽ hận nhỉ. Tôi nghĩ mà đau lòng, không hồi đáp sự khiêu khích vô lý của anh.

Anh vẫn nói: "Em giới thiệu thế nào với chồng cũ của em về mối quan hệ giữa chúng ta? Nói là bạn em? Hay là tình nhân của em? Hay nói, là tình nhân cũ bị Trâu Vũ em đá rồi? Em có thể khoe khoang trước mặt anh ta, đúng không? Đến Lâm Khải Chính cũng bị em đùa tới nỗi xoay vòng vòng, em và anh ta ngang bằng rồi, đúng không?..."

"Khải Chính, đừng nói vậy!" Tôi không nén được ngăn cản anh. "Anh uống nhiều rồi, về nghỉ ngơi sớm đi!"

"Hàng ngày anh đều uống rất nhiều, em biết từ lâu rồi, anh cũng không phải người tốt, em biết từ lâu rồi, anh sắp kết hôn, em biết từ lâu rồi, anh muốn em làm người tình của anh, em cũng biết từ lâu rồi, anh chưa bao giờ giấu em, cái gì em cũng đều biết, nhưng, trước đây vì sao em bắt đầu một cách dễ dàng đến thế, bây giờ lại nói kết thúc một cách dễ dàng như vậy chứ? Khi ở Tam Á, thực ra anh đã từ bỏ rồi, là tự em tìm đến, là tự em quyết định, khi đó, em có nghĩ tới tự tôn của em không? Em có nghĩ tới lòng tham của em không?" Anh đến gần tôi, oán hận nói ra những lời này.

Tôi nghe xong cảm thấy chấn động, tôi luôn cho rằng sự rời đi của tôi nhiều nhất cũng chỉ khiến anh đau lòng, nhưng tôi không ngờ, lại có thể là oán hận.

"Xin lỗi, em tưởng em có thể làm được, nhưng em làm không nổi, xin lỗi....." Tôi lẩm bẩm nói, khoang mắt đỏ hoe.

"Làm không nổi thì căn bản đừng bắt đầu! Căn bản đừng để anh ném được mùi vị của nó! Như thế chỉ cảm thấy nuối tiếc mà thôi. Nhưng em bây giờ, nói đi liền đi, nói chia tay liền chia tay, em mở cánh cửa đó để anh nhìn thấy bên trong đẹp biết bao, sau đó em lại thuận tay đóng nó lại, lý do còn đường đường chính chính! Anh có thể làm thế nào? Anh nên làm thế nào? Em nói đi!" Anh truy hỏi đến cùng, từng câu từng câu đều hợp lý.

Tất cả đều do tôi sai ư? Tim tôi đau đến mức gần như nổ tung, không nhịn được, thấp giọng hét lên: "Em cũng không muốn! Em cũng không muốn mà! Nhưng, bây

giờ kết thúc đối với hai chúng ta đều tốt, nếu kéo dài tới sau này, thì lại thế nào, lẽ nào để em ngày ngày dồn ép anh, anh mới vui ư?"

"Đúng! Anh thà rằng em ngày ngày dồn ép anh, giống như những người phụ nữ khác, ép anh đưa tiền cho em, ép anh trao tình cảm cho em, ép anh ly hôn để lấy em. Ép đi, đến ép anh đi, ngày ngày xuất hiện trước mặt anh, lấy cái chết ra uy hiếp, ép anh tới bước đường cùng!... Anh cũng không muốn giống như bây giờ, nhìn em biến mất trong cuộc sống của anh!" Giọng nói anh khàn khàn, chan chứa đau khổ và thương cảm, dưới ánh đèn đường mờ mờ, tôi thấy mắt anh lấp lánh những ánh lệ.

Tôi đã không còn gì có thể nói, chỉ nhìn anh, lòng đầy day dứt và nhớ nhung. Anh nhìn tôi chăm chú rất lâu, đột nhiên quay người lên xe, cửa xe đóng "sầm" lại trước mắt tôi, hai xe lập tức rời đi.

Cuối cùng anh cũng nói ra những lời anh muốn nói, mượn rượu vứt bỏ sự suy nghĩ, cuối cùng anh bắt đầu chỉ trích hành vi chơi chán rồi bỏ của tôi. Rất tốt, để chúng tôi tàn nhẫn làm tổn thương nhau đi, chỉ có như vậy, tất cả mới có điểm chấm dứt.

Tôi cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chân nhũn xuống, ngồi ở vườn hoa bên cạnh, trong đêm tối, bụng mặt khóc rung rức.

Lúc này, bên đường vọng tới tiếng bước chân, tôi không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, vội vàng đứng lên đi về phía hành lang, vừa đi vừa dùng tay áo chùi qua loa nước mắt trên mặt.

"Trâu Vũ!" Có người gọi tên tôi đằng sau, là Tả Huy.

Tôi không muốn để ý tới anh ta, đi thẳng lên lầu. Anh ta bước nhanh vượt qua tôi, chặn trước mặt tôi.

Hành lang rất tối, cho dù mặt đối mặt cũng nhìn không rõ nhau. Tôi nói một cách căm hận: "Tránh ra, chặn trước mặt làm gì?"

"Em và anh ta chia tay rồi à?" Anh ta hỏi.

"Không liên quan tới anh."

"Anh đều nghe thấy hết rồi. Bọn họ mời lãnh đạo và anh em trong cục đi ăn, ăn xong, bọn anh cùng xuất phát, anh thấy anh ta lái xe vào khu nhà mình."

"Là anh cố ý, đúng không? Anh có ý muốn làm khó anh ấy, đúng không?" Tôi nhìn chằm chằm anh ta trong bóng tối.

Anh ta biết tôi ám chỉ điều gì, im lặng một lúc rồi nói: "Đúng, anh cố ý nói. Anh ta luôn ngạo mạn trước mặt anh, anh muốn châm chọc anh ta chút, nhưng anh không ngờ bọn em đã chia tay rồi, không ngờ anh ta sẽ tới trách em."

"Anh đã đạt được mục đích rồi, chúc mừng anh!" Tôi nói xong muốn vượt qua anh ta.

Anh ta giờ tay ra chặn tôi lại: "Trâu Vũ, khi đó, em cũng từng khóc vì anh chứ? Khóc giống như bây giờ vậy?"

Câu hỏi thật vô vị, mỗi một người đàn ông đều hy vọng người phụ nữ bị vứt bỏ ní non sau lưng mình, như vậy, phản bội trở thành lý biệt, còn có ngày quay đầu.

Tôi ngẩng đầu nói: "Cho dù tôi có khóc, khóc giống như bây giờ, cũng vì bản thân mình chứ không phải vì đàn ông các anh." Nói xong, tôi lại thử đi qua anh ta lần nữa, lần này tôi thành công.

Hành lang tối tăm, chỉ nghe thấy bước chân thùng thùng của tôi, đột nhiên anh ta hỏi: "Trâu Vũ..... Bây giờ có phải em cũng hiểu hoàn cảnh anh khi đó? Có phải em có thể tha thứ cho anh nhiều hơn một chút không?"

Tôi thở dài, quay người nhìn anh ta, anh ta quay lưng với tôi, đợi câu trả lời của tôi.

"Đúng, bây giờ tôi mới biết, thực ra anh căn bản không yêu tôi! Tôi và anh ấy cho dù thế nào đều không nỡ làm tổn thương người khác, thà bản thân mình đau khổ, còn anh, khi đó trước mặt tôi, anh mong tôi tha cho anh một con đường sống, anh nói hợp tình hợp lý như vậy, không hề đặt tôi trong trái tim, bây giờ anh muốn tôi tha thứ cho anh, quá muộn rồi nhỉ?"

Trong bóng tối, lờ mờ thấy anh ta quay đầu, dường như muốn giải thích, nhưng rất lâu sau, anh ta chỉ thấp giọng nói một câu: "... Nhìn thấy em đối với anh ta, anh mới biết, em yêu anh còn ít hơn." Nói xong, anh ta lặng lẽ xuống lầu, mở cửa nhà, bước vào.

Lại là tiếng cửa nặng nề, tối nay thật là kém may mắn, hai người đàn ông trong cuộc đời tôi đều ở trước mặt tôi nặng nề đóng cửa. Tôi ngần ngừ đứng một lúc, một mình quay người, trở về nhà.

Đêm tối tĩnh mịch, tâm trạng tôi ngần ngừ nằm trên giường, nhìn bóng ngược của nhánh cây trên trần nhà, mỗi một phút trong đêm sao mà dài đến vậy. Cảm giác

mất ngủ thật khó chịu, tôi ngủ đến khi toàn thân đau mỏi, dứt khoát đứng dậy tới bên cửa sổ, nhìn sắc trời phía xa, hai giờ sáng, trời hơi mờ mờ sáng dần lên.

Vẫn luôn cầm di động trong tay, liên tục ấn sáng màn hình, lại nhìn nó trở nên tối đen, tin nhắn đó vẫn lưu trong hộp thư nhận của tôi, tin nhắn tiếng Anh của anh: "sorry, I'm very busy. I'll call you later". Tôi dựa đầu xuống cửa kính lạnh lẽo, nhìn từng lượt, tưởng tượng dáng vẻ anh đang bận rộn, tranh thủ thời gian, ấn từng chữ cái cho tin nhắn này.

Lúc này, dưới lầu loáng thoáng vang đến tiếng xe, tôi quay mặt, nhìn thấy một chiếc Jeep màu đen to lớn, không bật đèn, lặng lẽ lao lên đường đi bộ trước tòa nhà, dừng dưới cửa sổ của tôi.

Khu nhà nửa đêm đến đèn đường cũng đều tắt rồi, tôi cố gắng nhìn, vẫn không thể nào nhìn rõ biển số xe là bao nhiêu. Nhất thời có chút kích động, có thể là anh không? Là anh quay lại ư? Anh sẽ lại gọi điện cho tôi chứ? Tôi nhìn chăm chăm di động, đợi điện thoại rung, nhưng lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Là anh ư? Có thật là anh không? Tôi không thể đợi hơn được nữa, tôi nhất định phải xác nhận có phải là anh không. Thế là tôi rón rén ra khỏi cửa, xuống lầu.

Đứng ở cửa tòa nhà, tôi dựa vào ánh sáng đằng xa, cuối cùng cũng nhìn rõ biển số xe, quả nhiên là anh, 66888! Nhưng nhìn ra, trong xe tối đen, không có chút động tĩnh.

Tôi còn nhớ dáng vẻ nổi giận đùng đùng khi rời đi, dường như cả đời này đều không muốn gặp lại tôi lần nữa, sao biết bây giờ anh trở lại chỗ này. Tâm ý của con người thường quanh co phức tạp, như tôi, như anh ấy.

Có nhà khoa học từng nói rằng, ban đêm khi vô cùng mệt mỏi, ý chí con người sẽ bị hạ thấp khoảng 50% . Bây giờ ý chí của tôi đang lúc yếu đuối. Tôi đứng đằng sau xe, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đi về hướng về cửa của lái xe.

Chưa đợi tôi tới cửa, cửa xe mở, anh bước xuống, trong tay còn kẹp điều thuốc đang châm dở. Dưới ánh đèn trong xe, chỉ thấy gương mặt anh mệt mỏi không chịu được.

Anh đóng cửa xe, giữa tôi và anh lại chìm vào trong bóng tối.

"Anh tưởng em ngủ rồi, vì vậy không gọi điện cho em." Anh nói, giọng khàn khàn.

"Em chưa ngủ, không ngủ được." Tôi nói thật.

"Xin lỗi, Trâu Vũ, anh chỉ muốn xin lỗi em, anh uống nhiều quá, anh không nên nói những lời đó."

"Không sao, là lỗi của em." Tôi gấp gấp trả lời, ngữ âm lại nghẹn ngào.

"Không! Không! Không! Đó đều là rượu nói, em đừng để tâm. Sao có thể là lỗi của em? Sao có thể trách em?" Anh liên tục phủ nhận.

"Anh nói rất đúng, là em hại anh buồn, nếu hôm đó em không đi tìm anh, tất cả đều sẽ ổn, hai chúng ta cũng không đến nỗi như ngày hôm nay. Đều trách em, thực sự đều trách em, xin lỗi!....." Tôi đầy hối hận, chỉ hận một bước sai mà hại người hại mình.

"Đừng nói như vậy, đừng nói như vậy....." Anh đau lòng ngăn tôi lại, bước lên trước, trực tiếp ôm tôi vào lòng.

Cái ôm này khiến lòng tôi mềm lòng đến hồ đồ, chỉ biết vùi mặt vào trong lòng anh, ra sức chà đi chà lại, trên người anh vẫn còn mùi thơm tôi yêu, tôi cố gắng hết sức ôm chặt anh, lòng tràn ngập cảm giác lưu luyến không rời.

"Trâu Vũ, vì sao chúng ta phải như vậy? Đã bắt đầu rồi, thì qua ngày nào hay ngày đó được không? Cho dù thêm một ngày cũng đều tốt cả. Đừng rời xa anh, đừng rời xa anh, điều này khiến người ta rất khó chịu." Anh nói khẽ bên tai tôi, sau đó, quay đầu tìm thấy môi tôi, ra sức hôn.

Tôi lại sụp đổ lần nữa, đến 50% ý chí cuối cùng cũng đều mất đi. Đúng vậy, dù sao đã bắt đầu rồi, dù sao đã yêu rồi, dù sao đã mang tiếng ác rồi, tiếp tục đi, chẳng qua cũng như vậy ư? Giang Tâm Dao, Trâu Nguyệt, tự tôn của tôi, tương lai của tôi.... Tất cả đều không quan tâm nữa. Trong đêm khuya tĩnh lặng im lìm này, người đàn ông tôi yêu đứng trước mặt tôi, trái tim anh đập ngay lồng ngực tôi, sao tôi có thể rời đi chứ? Cho dù chỉ có một ngày, cho dù chỉ có một giờ, thì cứ như vậy đi, để tôi hy vọng được hưởng thụ, được ngày nào hay ngày đó đi!

CHƯƠNG 24

Cô hạ thấp cả phong thái vì anh. Cô nghe theo sự sắp đặt của anh. Không sao, đã là hạnh phúc vụng trộm thì giáo điều, sự ngu xuẩn, tự cho mình thanh cao trước đây, hết thảy đều từ bỏ. Bây giờ chỉ cần mỗi sáng thức giấc nhìn thấy đối phương ở bên là đã nở gan nở ruột rồi.

Hôm sau là ngày lễ Quốc khánh, vốn định cùng Trâu Nguyệt, Trâu Thiên về nhà với mẹ vài ngày, nhưng Lâm Khải Chính nói: "Em đi Bắc Kinh với anh nhé?" Tim tôi lại mềm đi, theo anh lên máy bay.

Lần đi du lịch này, tâm tình khác rất nhiều, một là anh còn gánh vác trọng trách, không thể sơ suất, hai là trải qua những dây dưa đó, giữa chúng tôi dường như tìm được con đường chung sống mới.

Tôi tự giác chia tay với anh khi đến sân bay, đổi vé, tôi ngồi trong phòng đợi của khoang VIP xem tạp chí, anh ngồi trong phòng lớn chơi game vi tính. Lên máy bay hai người chúng tôi nhìn nhau cười, thân mật như lần đầu. Tới Bắc Kinh lại ai ngồi xe người đó, ai đi đường người đó, chia ra đến khách sạn, đến phòng ở. Kéo rèm, khóa cửa xong mới ôm ấp cười đùa. Ăn cơm cũng vậy, vào phòng ăn, nhân viên phục vụ hỏi: "Vị trí gần cửa sổ có được không ạ?" Tôi mỉm cười xua tay, có phòng riêng không? Có lô riêng không? Hoặc ở góc nào đó cũng rất tốt.

Không sao, hạnh phúc này đã là trộm lấy thì để chúng tôi hoàn toàn thống nhất từ hình thức đến nội dung. Trước đây là tôi quá giáo điều, là tôi quá ngu ngốc, là tôi quá tự cho mình thanh cao. Bây giờ tôi chỉ muốn mỗi sáng tỉnh dậy, thấy anh ngay bên cạnh tôi thì đã nở gan nở ruột rồi.

Anh thường hẹn bạn bè, hẹn gặp mặt, hẹn ăn cơm, hẹn uống trà, tôi tự mình dạo chơi trong thành phố Bắc Kinh, có một hôm trước khi anh rời cửa, tôi giơ tay cho anh: "Đưa thẻ cho em, em muốn đi mua đồ."

Anh lấy ví tiền, nói: "Em chọn một cái, dùng thoải mái nhé!"

Tôi uy hiếp anh: "Dùng thoải mái? Vậy em có thể quẹt tóa lửa!"

Anh cười: "Được! Nếu tóa lửa thật thì gọi điện cho anh, anh tới cứu em!"

Sau đó đi vào trung tâm thương mại bên cạnh khách sạn, tôi hoang mang lo sợ, vốn không phải tín đồ mua sắm, lúc này chỉ có mua đồ, lại mua đồ, mọi thứ đều không hợp mắt.

Đi tới cửa hàng trang sức, nhân viên lười biếng giới thiệu cho tôi một cách máy móc, tôi tiện tay chỉ vài mẫu, xem ra là trang sức đá lớn nhất, cô ta lập tức thay đổi một cách cung kính, kích động tới mức nói năng lộn xộn.

Kỳ thực, tôi chẳng có niềm yêu thích đặc biệt với trang sức, đeo trên người nhìn trái nhìn phải cũng chẳng có cảm giác, nhưng để tiêu tiền thì cũng phải mua gì mới có thể thực hiện lời thề của tôi. Thế là, tôi chỉ vòng cổ đắt nhất, tùy tiện nói: "Viết hóa đơn." Về mặt cô gái vui như hoa nở, quay người nhẹ nhàng giơ ngón tay hình chữ V với đồng nghiệp, tôi chỉ vờ như không thấy.

Hóa đơn viết 26 vạn, tôi cầm nó tới quầy thu tiền, trong lòng có chút thấp thỏm, nhờ may không đủ thì xấu hổ quá. Thế là, giữa đường rẽ hướng, tìm một ATM,

xem số dư. Trên màn hình nhảy ra dãy số lớn khiến tôi hoa mắt, đếm kỹ, có hơn 1 triệu.

Chẳng trách biểu hiện của Lâm Khải Chính thoải mái thế, với sức chiến đấu và sức chịu đựng của tôi, có quẹt thế nào cũng không thể quẹt tóe lửa được. Tôi nhất thời nhụt chí, cũng không có hứng thú, trong lòng nói xin lỗi với cô nhân viên của quầy thu ngân, quay người rời cửa hàng.

Bước đến cửa, điện thoại của anh: "Quẹt tóe lửa chưa? Phải cứu em không?"

"Tóe rồi tóe rồi, nhanh nhanh đến."

"Ở đâu? Anh sẽ đến. Mua gì rồi? Nhanh thế đã tóe lửa cơ à?"

"Trang sức, đồng hồ, quần áo, túi xách... nói chung hết tiền rồi, nhanh đến đi." Tôi bịa chuyện.

Anh đồng ý, quả nhiên nhanh chóng đã tới, thấy tôi hai tay trống không đứng trước cửa hàng, vẻ mặt ngạc nhiên. Tôi trả thẻ cho anh, anh kỳ lạ hỏi: "Sao? Không ưng à? Hay chúng ta đổi chỗ?"

Tôi cười, lắc đầu: "Em vẫn chưa quen dùng tiền, sau này học dần."

Anh nhét thẻ vào tay tôi: "Giữ lấy, khi nào học được thì dùng khi đó."

Tôi nắm chặt chiếc thẻ đó, chỉ cảm thấy bỏng tay, nhưng trong lòng thầm nói với bản thân, cầm đi, đây là nghi thức nhất định phải hoàn thành, để anh mua tôi đi, chỉ có như vậy, anh mới an lòng.

Quả nhiên, vẻ mặt anh mãn nguyện, hai người, người trước người sau, đi tới khách sạn, anh ở trước tôi không xa, thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi mỉm cười.

Buổi chiều, anh đi bơi như thường lệ, lại bao cả bể bơi như thường lệ.

Tôi ngồi bên bể bơi, nhìn anh ngụp lặn trong nước. Không gian rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào, chỉ thấy bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của anh. Anh bơi rất cừ, tư thế đẹp đẽ, tốc độ cũng rất nhanh. Nhưng, lần đầu tôi cảm thấy, đây là một loại vận động cô đơn đến thế.

Anh bơi một hơi mấy chục vòng mới thở hắt hắt lên bờ ngồi xuống cạnh tôi. Tôi theo phản xạ quay người nhìn ngó đằng sau, may quá, tầng này rất cao, xung quanh không có kiến trúc kề vai, sẽ không cho người ta cơ hội dòm ngó.

Anh uống ngụm lớn coca- cola, tóc ướt đầm ép về đằng sau, nước trên mặt vẫn không ngừng chảy xuống, có lẽ là do nền áo khoác trắng nên da anh trông càng

đen, bình thường sơ mi cà vạt, nho nhã có thừa, hôm nay lại càng đẹp trai thêm mấy phần khi chơi thể thao.

"Vì sao phải bao cả bể? Em vừa mới nghe thấy khách bên ngoài đang kêu ca." Tôi hỏi.

"Không thích bơi cùng người khác." Anh trả lời ngắn gọn.

Buổi tối, Lâm Khải Chính lại phải đi gặp khách hàng lần nữa, tôi nằm trên ghế sofa trong phòng xem ti vi, xem rồi ngủ mất.

Hai má có cảm giác nhồn nhột, dần dần khiến tôi tỉnh khỏi giấc mộng, tôi vô thức dùng tay gạt ra, chạm phải một gương mặt, mở mắt, anh đang ở trước mặt tôi, dùng những sợi râu trên cằm cọ vào mũi tôi, mang theo mùi nồng đậm của rượu và khói thuốc, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ vui vẻ.

"Nói cho em biết một tin tốt, việc đó anh xử lý được rồi." Thấy tôi tỉnh dậy, anh hưng phấn nói.

Nghe thấy tin này, tôi cũng vui mừng, vội hỏi: "Thật không? Hoàn toàn giải quyết rồi ư?"

Anh vừa gật đầu vừa tiến sát lại gần hôn lên mặt tôi.

"Sao có thể giải quyết được? Bộ phận hình sự cũng không truy cứu nữa?" Tôi đẩy anh ra, nghiêm túc truy hỏi đến cùng.

Anh tỏ ra biếng nhác lại áp tới: "Nói cho em biết đã xử lý rồi thì đừng hỏi nữa. Bây giờ..... anh lại chẳng phải đương sự của em."

"Khoản thuế phải bù chứ? Việc làm sổ sách giả có thể không quan tâm nữa ư?....." Tôi còn đang hỏi thì anh dùng lực ôm tôi lên bước vào phòng ngủ.

Hai người cùng ngã nhào xuống giường simmons* (thương hiệu Mỹ), tinh thần nghề nghiệp của tôi bị ngã tới mức bất vô âm tín. Rất lâu không thấy vẻ mặt nhẹ nhõm như vậy của anh rồi, tôi giơ tay ra cù anh, anh cười như một đứa trẻ, lộ ra hàm răng trắng và núm đồng tiền đáng yêu đó.

Đột nhiên tôi muốn náo động, dùng sức, lật người đè lên anh. Anh rất kinh ngạc, tròn mắt nhìn tôi. Tôi cười giả tạo, gian xảo: "Thành thực khai báo, tối nay gặp khách hàng là nam hay nữ? Dùng tiền hay sắc?"

"Báo cáo, tối nay nửa đầu gặp là nam, dùng tiền." Anh cười cười đáp, hai tay hơi siết chặt lại, ôm tôi vào lòng: "Bây giờ nửa sau, bắt đầu dùng sắc..."

Chúng tôi kết thúc một đêm cuối cùng ở Bắc Kinh trong niềm vui gấp bội.

Ngày hôm sau, ngày cuối cùng của lễ Quốc khánh, hai người chúng tôi ngồi máy bay về. Trên đường, chuyện trò vui vẻ, anh nói tới tôi về những chuyện thú vị khi học ở nước ngoài, chọc tôi cười ngả nghiêng.

"Em chưa bao giờ biết anh còn có thể kể chuyện cười." Tôi vỗ tay khen ngợi.

"Anh ngoài có tiền ra, ưu điểm cũng rất nhiều đấy, em từ từ khám phá." Anh trả lời một cách đắc ý.

Máy bay hạ cánh, hai chúng tôi đứng lên, anh thuận tay mở máy, lập tức có chuông.

Anh đi trước tôi mấy bước, nhận điện, thấp giọng nói chuyện với người ta, vừa nói bước chân vừa chậm lại, cuối cùng, dứt khoát dừng trên hành lang.

"Xảy ra chuyện gì?" Tôi miễn cưỡng hỏi.

Anh nhíu mày, có phần khó xử, do dự hồi lâu mới nói: "Tâm Dao tới qua đã tới đây, bây giờ đang ở cửa đón sân bay."

Tim tôi trĩu xuống, trống rỗng, chỉ cảm thấy hoang mang. Anh nhìn tôi, vẻ mặt cũng tràn ngập áy náy khó xử.

Nhưng tôi lập tức lấy trở lại bình thường, trấn tĩnh nói với anh: "Vậy anh đi trước đi, em đợi bọn anh đi rồi qua đó."

Anh ôm lấy vai tôi: "Xin lỗi, anh không biết cô ấy sẽ tới, anh cũng không thông báo cho cô ấy."

"Không sao, dù sao ra khỏi sân bay cũng là ai đi đường nấy." Tôi mỉm cười.

"Xe của anh Phó sẽ đợi em ở bãi đỗ xe."

"Không cần, em sẽ tự đi xe bus."

"Nghe lời anh, được không?" Anh kiên trì nói một cách dịu dàng.

Tôi đành gật đầu.

Anh ôm tôi, khẽ vỗ vỗ, tựa như an ủi, sau đó quay người đi về phía thang cuốn tự động.

Tôi đứng sau cột thang đứng trong góc, nhìn chăm chú bóng dáng anh, chỉ thấy anh ra khỏi cửa đón, liền lập tức có một đoàn người ủa lên, trong đó một hình dáng

xinh đẹp đứng gần nhất, thân mật nhất, Lâm Khải Chính cúi đầu nói vài câu với cô ấy rồi sánh vai nhau rời khỏi sân bay, đi khuất tầm mắt tôi.

Một đôi vợ chồng xứng đôi biết bao, biển người mênh mông, cũng chỉ có cô ấy có thể quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh anh bất cứ lúc nào ở đâu mà không cần hỏi lý do và địa điểm.

Bây giờ dường như có hai con người trong tôi, một đang đứng chờ ra nhìn người con gái bé nhỏ đáng yêu kia, trong mắt đầy ánh lửa của sự ghen tị, một người khác lại đứng một bên, lạnh lẽo tự cười bản thân, thật đáng đời, làm thiệp đúng là làm thiệp, là tự con đường tự mình chọn, cuối cùng cũng chỉ có thể trốn trốn tránh tránh.....

Kéo va li hành lí, ra khỏi sân bay, xa xa nhìn thấy xe anh Phó đang đỗ bên đường, tôi vội tránh đi, chạy tới bên xe bus bên cạnh, lên xe bus của sân bay.

Tuy đã bắt chấp tất cả để chấp nhận làm một người phụ nữ trong bóng tối, nhưng không có nghĩa tôi bắt buộc phải tiếp nhận tất cả sắp xếp của anh: anh ở đằng trước bày trận giả, đằng sau sẽ tới lượt tôi tung hoả mù, tôi không cần làm như vậy! Chỉ cần không ở bên cạnh anh, tôi là người tự do.

Xe bus lên tới đường cao tốc, tôi muốn gọi cho anh Phó, cho dù thế nào, chắc không cần để anh ấy ngốc nghếch chờ đợi, giơ tay vào túi xách da tìm di động, đang mò mẫm thì đột nhiên chạm phải một vật lạ trong đồng tap nham lớn nhỏ, lấy ra nhìn, là vòng cổ kim cương đã viết hóa đơn nhưng chưa trả tiền ở Bắc Kinh.

Tôi nắm sợi dây trong tay, nhất thời sửng sốt, ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa xe phản chiếu lên nó, khiến nó trở nên rực rỡ lóa mắt, cô gái ngồi cạnh không nén được lên tiếng khen ngợi: "Trời ơi! Thật đẹp!"

Tôi hơi lúng túng, vội cười gượng hai tiếng: "Là đồ giả đấy, rất giống thật nhĩ."

"Đây là giả ư?" Người phụ nữ nghe tôi nói liền rút sợi dây khỏi tay tôi, nhìn tỉ mỉ: "Giống y như thật, mua ở đâu vậy? Tôi cũng đi mua một sợi."

"Bạn tặng." Tôi vội cầm sợi dây về, đặt trong túi, mắt nhìn ra cửa sổ, không thảo luận của cô ấy nữa.

Cô ta vẫn còn tự nói: "Đồ trang sức giả bây giờ làm tốt thật....."

Trang sức tốt nhất mà cả đời tôi từng đeo là nhẫn bạch kim, khi kết hôn cùng Tả Huy đã bỏ ra hơn 1000 tệ để mua, sau khi ly hôn thì cất trong ngăn tủ. Hôm nay, lại có một sợi dây chuyền 26 vạn, khảm đầy kim cương lớn nhỏ, lặng lẽ nằm trong

túi tôi, khi đó viết hóa đơn, chỉ là muốn giận hờn tiêu tiền, chứ thực không muốn có, anh lặng lẽ mua, nhất định cho rằng có thể đổi lấy sự ngạc nhiên vui mừng của tôi.

Có điều, rất đáng tiếc, tôi hoàn toàn không hề có cảm giác vui vẻ, ngược lại chỉ cảm thấy hoang đường đáng cười. Sợi dây kim cương này hợp với vị tiểu thư giàu có, ăn mặc xinh đẹp khiêu vũ trong bộ dạ tiệc khiêu gọi khoét sâu hở khe ngực, có ý khoe khoang, liên quan gì tới tôi? Tôi cầm thì có tác dụng gì?

Nghĩ đến thật khiến người ta chán nản, quà tặng như vậy đối với tôi mà nói đã là trào cao, càng không dám nói đến người tặng quà.

Xuống xe bus, xách túi, tôi kinh hồn bạt vía, nhìn mỗi người trên đường đều như tội phạm cướp giết, vội vàng tìm một ngân hàng gần đó, thuê một hộp bảo hiểm, gửi dây chuyền cùng với thẻ tín dụng, như thế mới an tâm.

Điện thoại của anh gọi tới, trong điện thoại vẫn cực kỳ im lặng: "Em vẫn ở sân bay à?"

Tôi kinh ngạc phát hiện ra bản thân bị sợi dây chuyền đó quấy rầy, hoàn toàn quên đi phải gọi điện cho anh Phó: "Xin lỗi, em quên không nói cho anh Phó biết, em đã lên xe bus trở về rồi."

"Sao em lại như vậy, chẳng phải đã nói rồi ư?" Ngữ khí anh có phần không vui.

"Tự em có thể đi, không cần đón." Tôi cũng không thể hiện sự yếu mềm.

Có lẽ là trong lòng áy náy này, ngữ khí của anh lập tức dịu lại: "Vậy anh gọi điện bảo anh Phó về, anh ấy vẫn còn ở sân bay đợi em. Vừa nghe anh ấy nói vẫn chưa đón được em, anh rất lo."

"Có gì đáng lo chứ? Em chẳng phải trẻ con."

"Xin lỗi, ngày mai Tâm Dao sẽ đi, cô ấy nghe nói anh gặp phiền phức nên qua xem thế nào." Anh bắt đầu giải thích.

"Thế à? Xem ra cô ấy rất quan tâm đến anh." Tôi thực ghét khi nghe anh gọi tên người đó một cách thân mật như thế, nhưng tôi cố gắng khiến bản thân tỏ ra rộng rãi tùy ý.

Anh nhất thời không nói được gì để trả lời, lúc sau mới nói: "Anh sẽ liên lạc với em sau."

"Vâng." Tôi gật mạnh đầu, nói tiếp: "Sợi dây chuyền đó, cảm ơn anh."

"Không có gì, em thích là được." Anh không hề khoe công lao, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Nói tạm biệt với anh xong, tôi gấp điện thoại, đứng bên lề đường, muốn chặn một chiếc taxi về nhà. Nhưng thật không may, trên xe đều có khách, từng chiếc chạy qua tôi. Tôi nhẫn nại chờ, nhìn hướng xe đi, thầm nói với mình: Đừng vội, sẽ có, sẽ tới lượt mày, đợi nữa đi, đợi nữa đi.

CHƯƠNG 25

Trở lại cuộc sống mỗi người, cô khó tránh khỏi băn khoăn mông lung, đặc biệt khi cô lại đối diện với người phụ nữ đã được định trước sẽ ở bên anh.....

Thật chẳng dễ dàng gì mới chặn được một chiếc taxi trở về nhà. Vừa mở cửa, trong phòng bừa bãi, Trâu Thiên, Trâu Nguyệt, Đinh Giáp, còn có chú rể mới Cao Triễn Kỳ, tập hợp thành một đồng đang đánh mạt chược.

Thấy tôi, Cao Triễn Kỳ hét lớn: "Mỹ nhân, tới đây, tới đây, giúp tôi sờ hai phát, mấy tên này sắp lột sạch tôi rồi."

"Đương nhiên là lột anh rồi, chẳng lẽ anh còn thắng tiền chúng nó?" Tôi phản bác.

"Tình trường thất bại, sao đến bài bạc cũng xui xẻo thế?" Anh ta ngậm điều thuốc, than thở.

Trâu Thiên ngồi cạnh giải thích: "Chị, anh Cao bị vợ đuổi rồi."

"Ha, ngày này cũng đến sớm quá nhỉ?" Tôi cười cợt trên nỗi đau của người khác.

"Không đánh nữa, không đánh nữa." Cao Triễn Kỳ vung bài: "Đi, tôi mời mọi người ăn cơm."

Bốn người chúng tôi cùng xuống lầu, Trâu Thiên đi đầu, Đinh Giáp chậm hơn nửa bước, sánh vai cùng Trâu Nguyệt. Còn tôi rút lại sau cùng với Cao Triễn Kỳ.

"Tên nhóc kia đang theo đuổi Tiểu Nguyệt?" Cao Triễn Kỳ hỏi tôi.

"Người khác đều đã là giảng viên đại học, còn tên nhóc gì nữa chứ?"

"Thế ư? Thất kính, thất kính. Tôi còn tưởng cậu ta là nghiên cứu sinh giống Tiểu Thiên."

"Thấy thế nào, xứng đôi không?"

"Khá lắm, tiếc là hình như Tiểu Nguyệt chẳng có hứng thú gì với cậu ta." — Lão này quan sát tình huống thật.

"Con gái thường hay mắc cỡ, có thể không biểu hiện ra ngoài." Tôi cố lạc quan.

"Mắc cỡ và không hứng thú là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau, đàn ông thông minh vừa nhìn đã biết." Cao Triễn Kỳ ra vẻ chuyên gia.

Tôi liếc mắt đánh giá anh ta: "Anh đừng tinh vi, anh nhìn ra được, vợ anh có thể đuổi anh ra khỏi nhà trong tuần trăng mật không?"

"NO! Thực ra không phải là cô ấy đuổi tôi đi, mà tự tôi nghênh ngang ra đi. Tôi đánh cuộc với cô, tối nay cô ấy nhất định sẽ gọi điện mong tôi về nhà."

"Có lòng tin thế à?"

"Đương nhiên! Hơn nữa tôi nói cho cô biết, tối nay cho dù cô ấy cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không về! Phụ nữ mà, cãi nhau lần đầu thì cần để cô ấy ném được sự lợi hại, tự nghiệm thấy mỗi nguy cơ."

Tôi cười, không nói.

"Nghe Trâu Thiên nói lễ Quốc khánh cô còn đi công tác, thành thật khai báo, đi đâu? Châu Âu hay Châu Mỹ?" Anh ta thấp giọng ghé sát tai tôi.

Tôi vội đẩy anh ta ra, căng thẳng nhìn Trâu Nguyệt: "Đừng nói linh tinh, đơn vị có vấn đề gì gấp phải giải quyết.!"

Cao Triễn Kỳ cười khan "hi hi" .

Chúng tôi ăn phàm uống tục một bữa trong quán ăn nhỏ ven đường. Cao Triễn Kỳ lại đề nghị đi quán bar, anh ta vỗ ngực nói mình có phiếu miễn phí, không đi thì phí của.

Thực ra tôi không thích những nơi ồn ào, nhưng tối nay, ở một mình cũng tương đương với bị giày vò. Thế là mọi người lại chen vào xe Cao Triễn Kỳ tới một quán bar sôi động nhất trong thành phố.

Âm nhạc trong quán đình tai nhức óc, ánh đèn rực rỡ, nam nữ thanh niên xem ra có vẻ say sưa. Cao Triễn Kỳ gọi nhân viên phục vụ, thành thạo gọi rượu tây và đồ ăn vặt, Trâu Nguyệt, Trâu Thiên và Đinh Giáp cũng nhanh chóng nhập vai, cảm xúc sôi nổi vui đùa âm ỉ cả lên. Tôi lên tinh thần cũng nhập vào cuộc chiến.

Hôm nay trình độ chơi trò chơi của tôi vô cùng thấp, không ngừng bị phạt rượu, đôi lần trà xanh thêm 20 Đế Vương lạnh, quả thực uống vào, vị không tồi.

Tuy chơi rất vui vẻ, nhưng tôi không quên nắm chặt điện thoại trong tay, quán bar quá âm ỉ, căn bản không thể nghe thấy tiếng chuông chỉ nắm chặt trong tay mới có

thể không bỏ lỡ điện thoại rung, nhưng cả một buổi tối điện thoại vẫn rất im lìm, im lìm tới mức khiến tôi lòng dạ rối bời.

Đột nhiên tôi nhìn thấy Tả Huy từ trong đám người đi về phía chúng tôi. "Sao anh ta lại tới?" Trong tiếng nhạc lớn, tôi ghé sát tai Cao Triễn Kỳ hét to.

"Các người uống hơn 1000 tệ rồi! Con hồ cục thuê như anh ta không tới, sao tôi có thể được miễn phí đây? Ông chủ chẳng nhẽ sẽ thu tiền của tôi à?" Cao Triễn Kỳ cũng hét to trả lời tôi.

"Tôi trả là được mà, hà tất phải tìm anh ta, hơn một nghìn thì hơn một nghìn."

Cao Triễn Kỳ giơ ngón cái lên: "Cô thật đỉnh, có ngọn núi cao để dựa dẫm rồi có khác, lần sau để cô mời!"

Tôi đá mạnh anh ta, anh ta chỉ cười ngốc.

Bên này, Tả Huy đã bước vào chỗ chúng tôi, "Còn cần gọi thứ khác không? Thêm rượu không?" Anh ta tránh ánh mắt của tôi, nói lớn với Cao Triễn Kỳ.

Cao Triễn Kỳ chỉ mấy chúng tôi: "Cậu hỏi bọn họ đi, ai cũng đều là thần rượu hết."

Trâu Thiên nhiệt tình chào hỏi Tả Huy, gọi một điều "anh rể" hai điều "anh rể", gọi tới mức Đinh Giáp nhìn tôi kỳ quái.

Cuối cùng Tả Huy nhìn tôi, nói: "Còn muốn gì nữa, gọi thoải mái, anh đã nói với ông chủ rồi."

Có lẽ do tác dụng của rượu, có lẽ vì di động của tôi vẫn im lìm, có lẽ vì lời thương tâm anh ta nói tối hôm đó, tóm lại tôi nhìn anh ta, cười gượng gạo, gật đầu nói: "Cảm ơn."

Anh ta không chút phòng bị, nhất thời lúng túng.

Cao Triễn Kỳ nâng ly rượu: "Tới đây, tới đây, anh em, uống hai ly."

Tả Huy nhận lấy ly rượu một hơi uống cạn, Cao Triễn Kỳ thuận thế để anh ta ngồi cạnh tôi.

Đúng lúc này, di động trong tay bắt đầu rung, tôi tràn đầy niềm vui, nhảy lên chạy ra ngoài.

Ngoài cửa, mọi người qua lại, cũng vô cùng náo nhiệt. Di động hiện lên một số lạ, lẽ nào di động của Khải Chính cũng có lúc hết pin? Tôi không nén được buồn bã.

Vừa nãy trong tiếng nhạc âm ỉ, tôi lớn tiếng nói với người trong điện thoại: "Alo!" Lòng sốt ruột không chịu được muốn nói cho anh ấy biết, thực ra tối nay tôi rất vui vẻ.

Nhưng, trong điện thoại lại truyền đến một giọng phụ nữ: "Luật sư Trâu ạ!"

"Uhm ... Chào cô, xin hỏi ai vậy?" Tôi vội vàng điều chỉnh giọng nói về trạng thái bình thường.

"Tôi là Bạch Lệ đây!"

Bạch Lệ? Bạch Lệ? Tôi vội tìm kiếm trong đầu, một chốc không nhớ ra được là ai.

"Cao Triền Kỳ nhà chúng tôi có ở cùng cô không?" May mà cô ta lập tức tự giới thiệu.

"Có, nhưng bây giờ anh ta không ở đây." Tôi nói có chút không đầu không cuối.
"Cô tìm anh ta à?"

"Vâng! Gọi điện anh ấy không nghe, mong cô nói với anh ấy, kêu anh ấy gọi điện về nhà, tôi có chuyện tìm anh ấy." Bạch Lệ nhờ vả một cách vô cùng khách sáo trong điện thoại.

"Được, được, chờ lát gặp anh ta, tôi sẽ nói." Tôi cuống lên đồng ý.

Cúp máy, tôi không lập tức trở lại mà ngồi bên lề đường, hít sâu không khí lạnh lạnh của buổi đêm. Đã 1 giờ sáng rồi, đêm dài đến vậy, Khải Chính không có lúc nào rảnh để gọi điện cho tôi, anh đang làm gì nhỉ? Tôi tưởng tượng lan man, tâm tình phức tạp.

"Sao còn chưa vào? Không muốn chơi à?" Có người nói bên cạnh tôi, quay đầu, là Tả Huy.

"Cao Triền Kỳ đâu? Vợ anh ta tìm, gọi vào di động của tôi."

"Đã say khướt rồi, dặn dò đi dặn dò lại anh, tối nay phải ngủ ở nhà anh."

"Chưa từng thấy anh ta như vậy, vừa kết hôn đã cãi nhau, sau này sống thế nào?" Tôi than.

"Mỗi người có cách sống của mỗi người, không cãi nhau chưa chắc đã có hạnh phúc." Tả Huy đáp lại một câu.

Lời của anh ta khiến tôi nhớ lại chúng tôi trước kia, nhìn anh ta, đúng lúc gặp ánh mắt của anh ta. Tôi không phải không có cảm giác, anh ta vội nhìn đi chỗ khác, dường như chạm đúng nỗi lòng anh ta.

"Tả Huy, anh hãy quên chuyện trước kia đi, tìm người thích hợp với anh hơn." Tôi nói một cách chân thành.

Anh ta không lên tiếng, lúc sau mới nói: "Trước sau anh đều lo lắng cho em, bây giờ thấy em như vậy, anh càng lo lắng."

"Em có gì mà phải lo lắng chứ? Tìm được một người đàn ông tốt, tự nhiên sẽ gả đi!" Tôi hài hước nói.

"Nếu em thực sự yêu Lâm Khải Chính, trong mắt em còn có thể nhìn thấy người đàn ông khác không? Nếu em thực sự yêu Lâm Khải Chính, em sao có thể lấy người khác được?" Tả Huy nói rất chậm, rất trọng tâm.

Tôi nay tôi nhất định cực kỳ băn khoăn, cực kỳ mông lung. Vì tôi lại có thể mở miệng thảo luận vấn đề này với chồng cũ. "Không kết hôn cũng được mà, ngoài kết hôn ra, những thứ khác cũng có gì khác biệt chứ?"

"Sao lại không có khác biệt? Trong lòng là sự trống rỗng. Trâu Vũ, tình yêu như vậy, anh từng thử qua, trong lòng trống rỗng! Bây giờ mùa thu, còn may, nếu tới mùa đông, một trận gió thổi đến, em sẽ cảm thấy trận gió đó có thể trực tiếp xuyên qua cơ thể em. Bao nhiêu tiền, bao nhiêu ngọt ngào đều không thể chống đỡ được, ánh mắt mỗi một người nhìn em đều giống như chê cười."

Nghe những lời anh ta nói, tôi có chút không rét mà run, nhưng tôi vẫn cứng miệng: "Em sẽ không như vậy, bản thân em có bản lĩnh kiếm tiền, không cần dựa vào anh ấy mà sống!"

"Thực ra tất cả những thứ gọi là danh phận, hôn nhân, nói cho cùng chẳng qua chỉ là giành lấy tôn nghiêm, nói rõ với bản thân. Đặc biệt là em, Trâu Vũ, tính cách của em luôn chính trực, hiếm người phụ nữ nào có được, sao có thể sống những ngày tháng trốn trốn tránh tránh chứ?"

Anh ta nói trúng nỗi lòng, tôi không cách nào che giấu sự không chắc chắn của bản thân, khẽ thở dài một cái rồi nói: "Đã bắt đầu rồi, em cũng không biết nên làm thế nào để kết thúc? Nếu có thể rời xa anh ấy, thực ra cũng chẳng sống tốt hơn....."

"Anh biết, Lâm Khải Chính không phải người bình thường. Anh cũng không có ý kiến nào hay, chỉ có thể nói, tương lai nếu có cơ hội rời đi thì nhất định phải đi, đừng lưu luyến! Em nhất định phải nhớ cho mình một đường lui!" Trong lời Tả

Huy chất đầy sự thương xót và lo lắng, cuộc đời thật thú vị biết bao, không biết bắt đầu khi nào, trên con đường tình cảm, tôi và anh ấy từ kẻ thù trở thành bạn chung hoạn nạn.

Di động được nắm chặt trong lòng bàn tay, vẫn im lìm như cũ.

Tối hôm ấy, Cao Triền Kỳ say khướt, còn may Đinh Giáp có thể lái xe mới không để con Mazda của anh ta qua đêm tại cửa quán bar. Tuân theo chỉ thị khi anh ta tỉnh, chúng tôi bầy tay tám chân hò nhau khiêng anh ta vào nhà Tả Huy.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng chuông di động đánh thức, lật người khỏi giường tóm di động, nhìn số, cuối cùng là anh.

Tôi nắm di động, ngồi mép giường, để đầu óc tỉnh táo mới nhận điện.

"Dậy rồi à?" Anh dịu dàng hỏi.

"Chưa ạ."

"Còn ngủ à? Sắp 9h rồi."

Do ảnh hưởng mạnh của rượu, đầu tôi vẫn có chút phình ra, nói cho lấy lệ:

"À, vậy thì dậy."

"Hôm qua sau khi trở về vẫn luôn bận, đợi lúc rảnh đã hơn 12h rồi, nghĩ chắc em đang ngủ nên không gọi điện." Anh giải thích dài dòng.

Bận gì? Tôi thực muốn hỏi ngược lại, nhưng lý trí mách bảo tôi, đây là lời nói ngu xuẩn nhất. Thế là, tôi chỉ lãnh đạm nói: "Anh bận việc của anh, không cần thường xuyên gọi điện cho em, có thời gian thì liên lạc sau." — Giả tạo, nhưng rất phong độ.

Quả nhiên, anh lại áy náy: "Xin lỗi, em vẫn ổn chứ?"

"Ổn vô cùng, em phải dậy đi làm rồi, ngày đầu tiên sau ngày lễ đi muộn quá, chủ nhiệm sẽ mắng." Tôi nói một cách cởi mở.

"Có một chuyện....." Ngữ khí anh đột nhiên có chút do dự.

"Chuyện gì?"

"Hôm qua Tâm Dao nhắc đến, hôm nay có thể cô ấy sẽ liên hệ với em."

"Cô ấy tìm em làm gì?"

"Cô ấy có bản hợp đồng, muốn xin em vài ý kiến."

"Anh không nói cho cô ấy biết, bây giờ luật sư Cao phụ trách công ty anh à?" Tôi cảm thấy không vui, Khải Chính có trách nhiệm tránh xảy ra tình huống bất tiện như vậy.

"Cô ấy tin vào tố chất nghề nghiệp của em, cứ muốn liên hệ với em."

"Hôm nay em tắt máy là được." Tôi bực mình nói.

"Thực ra không sao đâu, cô ấy chỉ gọi điện xin tư vấn một chút thôi, hợp đồng nhỏ, em chỉ cần coi như hồ sơ bình thường mà trả lời là được." Anh xoa dịu tôi.

"Em sẽ giới thiệu luật sư Cao."

"Vậy cũng được, tự em xem làm thế nào nhé. Tối cùng ăn cơm được không?"

"Đề sau hãy nói." Tâm trạng tôi không tốt, trả lời cũng rất khó chịu.

"..... Anh sẽ gọi điện lại." Anh cũng nhạy cảm, không kiên trì nữa.

Vứt điện thoại một bên, tôi ngồi ngay ở đầu giường, nhìn chăm chú lên lịch trên tường, ngày 18 tháng 10 sắp tới rồi.

Xuống tầng dưới, gọi Cao Triển Kỳ dậy, tôi ngồi xe anh ta cùng đi làm.

Tầng dưới văn phòng, tôi vừa xuống xe, đột nhiên có một người phụ nữ tóc tai bù xù, âm thanh sắc nhọn lao về phía tôi: "Trâu Vũ, cô là con hồ ly tinh, quyến rũ chồng tôi, xem tôi xử lý cô thế nào!" Trong chớp mắt một cái bạt tai vù vù ngay trước mặt. May mà tôi thân thủ nhanh nhẹ, đầu nghiêng đi, tránh được đòn tấn công.

Lúc này, Cao Triển Kỳ nhanh chóng chạy tới, kéo thích khách ra xa tôi. Tôi nhìn kỹ lại, hóa ra là phu nhân Bạch Lệ của anh ta, tuy trong vòng tay của chồng nhưng cô ta vẫn căm ghét nhìn tôi, miệng không ngừng kêu gào: "Tôi đã biết cô chẳng phải thứ gì tốt mà, ỷ mình xinh đẹp, lẳng lơ, lẳng nhăng, bây giờ còn quyến rũ chồng tôi, tôi nói cho cô biết, cô cẩn thận một chút, sớm muộn cũng có báo ứng!"

Cao Triển Kỳ rít lên kêu cô ta câm miệng, xung quanh người đi đường tò mò vây lại.

Tôi dờ khóc dờ cười, xách túi quay người đi về phía văn phòng. Đi được vài bước, cảm thấy vẫn chưa thoải mái, lại quay đầu tới chỗ cô ta.

Thấy tôi quay lại trả đòn, Bạch Lệ nhất thời ngậm miệng. Tôi trực tiếp đi tới trước mặt cô ta, nhẹ nhàng nói: "Nếu tôi muốn quyến rũ chồng cô, cần bản không cần đợi tới ngày hôm nay, đâu tới lượt cô đến đây ghen tuông?"

Nói xong, tôi kiêu ngạo quay người rời đi. Cô ta im lặng mấy giây sau lưng tôi, lập tức bùng phát tiếng chửi rủa âm ỉ.

Có lúc tưởng tượng tới tình huống như vậy xảy ra, thậm chí đây cũng là đối thoại tôi sớm đã luyện tập, nhưng không ngờ lại ứng nghiệm chỗ Cao Triền Kỳ. Đáng buồn cười biết bao, quả xấu trông chỗ khác lại báo ứng ở chỗ này.

Tôi nhếch miệng, mang theo nụ cười kỳ lạ vào văn phòng, bắt đầu làm việc.

10 giờ sáng, cửa phòng tôi có tiếng gõ nhẹ, tôi ngược mắt khỏi hồ sơ vụ án, một gương mặt xinh đẹp đáng yêu xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi kinh ngạc, đứng hẳn lên, miệng lập tức chào hỏi: "Giang tiểu thư?!"

Sao cô ấy tới đây? Khải Chính vì sao không thể không chế được cục diện như vậy chứ, chẳng phải đã nói chỉ cần gọi điện tư vấn ư? Không hề liệu trước được phải đánh giáp lá cà? Tôi cười tươi, trong lòng lại tức giận oán hận.

Giang Tâm Dao cười tươi rói, giọng nói vẫn đậm chất Hồng Kông: "Luật sư Trâu, ngại quá, lại tới làm phiền cô."

"Không sao, không sao, mời ngồi!" Tôi hết sức niềm nở, dường như vô tình hỏi một câu: "Sao cô biết văn phòng tôi?"

"Trước đây cô cho tôi danh thiếp, cô quên rồi à?"

"À, đúng vậy. Có chuyện gì tôi có thể giúp?" Tôi không ngừng hỏi hận.

Giang Tâm Dao lấy vài tờ giấy trong túi, đưa tới trước mặt tôi: "Mấy người bạn của tôi quyền ít tiền, muốn trùng tu lại phật đường chùa Khởi Phúc thờ cúng Quan Âm, phương trượng trong chùa đã viết bản thỏa thuận, tôi muốn nhờ cô xem qua giúp tôi."

Tôi vội trả lời: "Nghiep vụ Trí Lâm hiện nay đều chuyển sang cho một luật sư khác của văn phòng chúng tôi phụ trách, không bằng trực tiếp nhờ anh ấy giúp cô xem?"

"Ken cũng nói như vậy, nhưng đây lại chẳng phải việc công ty, là việc cá nhân của tôi, tôi cảm thấy có duyên với cô, nên vẫn là muốn tìm cô, phí luật sư vẫn trả theo quy định." Cô ấy trẻ môi, gọi tiếng tiếng Anh của Khải Chính bằng ngữ điệu yêu chiều, vào tai tôi khiến người ta ngẹt thở.

"Tôi không phải ý đó, Giang tiểu thư, nếu cô tin tưởng tôi, tôi sẽ giúp cô xem." Tôi đành đồng ý.

Cô ấy cười, vẻ mặt hài lòng. Mặt cô ấy không đánh phấn, làn da rám nắng, nhẵn bóng. Mái tóc thả ngang vai, bên thái dương có thể nhìn thấy những sợi tóc mới lờm chờm, rất đáng yêu. Mầu chột là cô ấy mặc một bộ thể thao màu vàng sữa, cứ như mật ong và bơ chảy toàn thân, ngọt ngào thơm ngát, có lẽ, chỉ có người trong lòng không theo đuổi cái gì mới dám mặc màu này.

Không còn cách nào, tôi đành vùi đầu nghiên cứu bản thỏa thuận. Bản thỏa thuận do người tụng kinh niệm phật viết ra hoàn toàn chả có gì, tôi đành bắt tay vào làm lại bản mới mất gần tiếng đồng hồ.

"Cảm ơn cô nhé! Ở đây giờ luật sư một tiếng bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả." Nhận lấy tờ thỏa thuận đã in ra, Giang Tâm Dao rất vui mừng.

"Không cần, không cần, cô làm việc thiện, tôi nên giúp mới phải ." Tôi vội nói, trong lòng hy vọng cô ấy nhanh chóng rời đi.

"Tôi kêu Ken tới đón, trực tiếp ra sân bay." Cô ấy nói xong bèn gọi điện.

Tôi đứng lên ra khỏi văn phòng, thực không muốn nghĩ tới dáng vẻ cô ấy khi nói chuyện cùng Khải Chính.

Chưa tới 2 phút, di động của tôi kêu, Khải Chính gọi tới: "Em ở đâu?"

"Ở văn phòng."

"Tâm Dao sao chạy tới chỗ em?" Ngữ khí của anh dường như có chút căng thẳng.

"Anh không biết, sao em biết?" Tôi đứng ngoài cửa cổ thấp giọng nói: "Xin anh nhanh tới đón cô ấy đi đi!"

"Anh lập tức tới ngay!" Anh đồng ý rồi cúp máy.

Tôi đứng ở cửa, hít sau hai hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, trở về phòng làm việc.

"Sao rồi, Lâm tổng sẽ tới đón cô chứ?" Tôi ra sức hỏi to.

"Vâng, anh ấy lập tức tới ngay." Cô ấy mỉm cười trả lời.

Tôi ngồi về chỗ cũ, cầm cốc trà của mình lên uống, âm thầm tính xem bao lâu Khải Chính mới có thể tới giải tỏa cục diện bế tắc này.

Cô ấy bước tới cửa sổ nhìn phong cảnh. Công trường ngoài cửa sổ bận rộn, khói bụi mịt mù. Trong phòng nhất thời im lặng, khiến con người bất an.

Tuy gặp nhau đã lâu nhưng có một chủ đề chúng tôi vẫn luôn chưa nhắc tới, nên nói hay không nói? Tôi suy nghĩ mấy lần. Cuối cùng, thâm hạ quyết tâm, nói một cách ngọt ngào: "Chúc mừng việc tốt của cô sắp tới."

Cô ấy quay đầu lại, cười sáng lạn: "Cảm ơn! Thực ra lần này chúng tôi cũng sẽ mời vài người bạn tốt tới Hồng Kông tham gia hôn lễ, hôm qua tôi còn bàn bạc với Ken có mời cô cùng tham gia không, vì cô là người bạn duy nhất tôi quen bên này."

Nghe thấy lời này, tôi bật cười. Thật hoang đường, người chỉ gặp mặt có hai lần, sao có thể nghĩ tới mời tôi? Hoặc lời lẽ sâu xa, đánh rắn động cỏ?"

Nhưng nụ cười ngây thơ và ánh mắt trong veo của cô ấy khiến tôi cắt đứt nghi ngờ không lí do này. Tôi đành khách sáo trả lời: "Những người như chúng tôi lấy đâu ra tư cách tham gia chứ?"

"Không có đâu, đều là bạn tốt thôi mà. Nhưng Hồng Kông rất vô vị, cũng không có gì thú vị." Dường như cô ấy thực sự đang suy nghĩ tới khả năng mời tôi.

Tôi vội vàng làm gián đoạn suy nghĩ của cô ấy, nhắc tới chủ đề khác.

Khải Chính rất nhanh đã tới, tôi đứng lên tiễn khách. Giang Tâm Dao nói: "Đến đây, đi xuống cùng tôi, tôi có quà tặng cô."

Tôi xua tay từ chối, lùi lại phía sau, nhưng cô ấy cố chấp nắm tay tôi, kéo tôi xuống lầu.

Thấy tôi và Giang Tâm Dao cùng nhau xuống lầu, Khải Chính đứng cạnh xe hơi biến sắc.

Giang Tâm Dao hào hứng nói: "Ken, vali hành lí của em đâu?"

Khải Chính mở cốp xe, Giang Tâm Dao lục tìm. Tôi đành đứng đợi một bên, không còn cách nào cả. Chỉ có thể thấy Lâm Khải Chính trộm nhìn tôi chăm chú, tôi vờ nhìn xung quanh coi như không biết.

Lúc này, Giang Tâm Dao lấy ra một hộp nhỏ đưa tôi, sau đó lùi về bên cạnh Khải Chính, ngẩng đầu nói với anh: "Luật sư Trâu sửa lại thỏa thuận cho em rất lâu, lại không nhận tiền của em, em tặng luật sư Trâu bức tranh Đường Ca."

"Ừ, được." Khải Chính áp ứng nói.

Tôi mở hộp ra, trong đó là một bức tranh lụa được gấp ngay ngắn, mở ra nhìn là tượng phật, khuôn mặt hiền từ.

Giang Tâm Dao ở bên giải thích: "Đây là tranh Quan Âm của phần tử phật giáo truyền vào Tây Tạng, tôi nhờ người bạn Tây Tạng tìm cho, rất đẹp đúng không? Tặng cho cô đây."

Thực ra với tôi, tất cả Bồ Tát đều như nhau, không có xấu đẹp. Nhưng thành ý tốt của cô ấy, tôi đành lên tiếng cảm ơn. Nhận bức tranh, vô tình, trông thấy ánh mắt quan tâm sâu sắc của Khải Chính đang đứng ở phía sau Giang Tâm Dao, nhất thời, cảm thấy nụ cười trên mặt mình không cách nào duy trì được nữa.

Cũng may Giang Tâm Dao quay người lên xe, cuối cùng cứu tôi khỏi bẽ khổ.

Đứng bên lề đường, mắt tiễn chiếc Land Rover to lớn rời đi, tiếng mày đào đất vang bên tai, tôi quên bịt mắt lại, mùi khói bụi, khô cằn, nóng hung hăng xộc vào mũi.

Đúng lúc tôi ngơ ngẩn bên đường, có người ghé sát nói bên tai tôi: "Người phụ nữ vừa nãy là ai?"

Tôi giật nảy mình, quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt Cao Triền Kỳ, trên má anh ta hiện lên dấu 5 ngón tay ửng đỏ.

Anh ta nhìn tôi, hỏi tiếp: "Là vợ Lâm Khải Chính à?"

Tôi ừ một tiếng không tình nguyện.

"Trâu Vũ, cô hết hy vọng rồi." Ngữ khí của Cao Triền Kỳ là kiêu cười trên sự đau khổ của người khác.

Tôi chẳng thèm để ý tới anh ta, quay người lên lầu. Anh ta đi theo sau tôi tiếp tục ồn ào: "Xinh đẹp như vậy, có tiền như vậy, cô hoàn toàn không có sức cạnh tranh mà. Vẫn nên thực tế chút đi, suy nghĩ tới người bên cạnh cô đi. Tôi quyết định li hôn rồi, không cách nào sống tiếp với người phụ nữ điên ấy, quả thật biến thái! Tới lúc ấy, cô cũng là ly hôn, tôi cũng ly hôn, ai cũng không kém ai. Hai chúng ta ở bên nhau cũng hợp lý, sao nào? Suy nghĩ nhé!"

"Anh tưởng rằng anh muốn ly hôn là có thể ly hôn à, cẩn thận vợ anh bắt anh tự tử, cho dù không tự tử thì cũng sẽ khiến anh tán gia bại sản!" Tôi nói một cách ngoa ngoắt.

"Vậy cô không cần lo, đừng quên, tôi mới là luật sư, sao có thể không nghĩ tới đường lui?"

Bước vào văn phòng, tôi đặt cái hộp đó lên bàn. Cao Triền Kỳ cầm lên mở ra, nói: "Oa, đây là cái gì? Nhìn thấy tối tăm.

"Gọi cái gì mà Dương Ca? Đồ Tây Tạng."

"Lâm Khải Chính tặng cô?"

"Không."

"Vợ anh ta?"

Tôi không tiếp lời, biểu thị ngầm thừa nhận.

"Không có việc thì tặng cô làm gì? Người giàu thật lạ. Sẽ không có dụ ý gì chứ? Có lẽ viết lời nguyên rửa ở chỗ nào đó." Cao Triền Kỳ cầm bức tranh lên xem trên xem dưới.

Tôi giật lại, bỏ vào trong hộp: "Không hiểu đừng nói lung tung! Làm việc của anh đi!"

Cao Triền Kỳ đột nhiên nhớ ra cái gì, sát lại tôi nói: "Đúng rồi, chuyện sát nhập của công ty Lâm Khải Chính và công ty vợ anh ta, có hy vọng không hả?"

"Sát nhập? Sát nhập làm gì?" Tôi ngạc nhiên.

"Cô chưa biết à? Kỳ trước đã tiến hành một thời gian rồi, sẽ lấy một phần của bên bất động sản công ty Trí Lâm sáp nhập với bên kia, đó lại là tài sản tốt nhất của Trí Lâm. Nghe nói cha vợ Lâm Khải Chính chuẩn bị giao cho con rể, sau này liên thủ mạnh mẽ, Lâm Khải Chính chắc chắn sẽ như điều gặp gió, tiền đồ không giới hạn!"

Sát nhập, nghĩa là bước nhảy vọt của sự nghiệp, cũng nghĩa là Lâm gia và Giang gia thân thiết không tách rời, nhưng Lâm Khải Chính lại chưa từng nhắc tới việc này với tôi. Có lẽ không cần nhắc nhỉ? Tôi nghĩ, hoặc nhắc tới cũng chỉ như thêm một cái gai dài trong lòng, còn nhớ tôi từng nói với anh, không cần cho tôi tất cả, chỉ cần 1% là được rồi, quả nhiên, anh chỉ cho tôi 1%.

Tôi trầm trồ suy nghĩ, Cao Triền Kỳ càng đổ dầu vào lửa: "Việc lớn như vậy mà anh ta không nói cho cô à? Sau khi sát nhập sợ rằng tổng công ty chuyển tới Hồng Kông, tới lúc đó cô làm thế nào? Nạp thiệp? Cũng nói, nói chung không được người thì nghĩ cách lấy chút tiền, cô không thể mềm tay!....."

Tôi đột nhiên quay phắt đầu lại, nhìn anh ta hét to: "Anh ở đây lải nhải cái gì? Cút ra xa cho tôi, việc của tôi sau này anh ít tự cho là mình thông minh đi, lảm mồm lảm miệng!"

Thấy tôi nổi giận, Cao Triễn Kỳ biết điều, giơ hai tay đầu hàng, ỉu xiu đi ra. Còn lại tôi, ngơ ngẩn trước cửa sổ, trong đầu trống rỗng.

CHƯƠNG 26

Nỗi đau khổ trong trái tim của cô và anh đều như nhau. Loại đau khổ trước nay vẫn sục sôi, không cách nào đè nén. Dày vò tới nỗi cô và anh chỉ có thể nghi ngờ và trách móc. Chia ly vẫn đến đúng hẹn.

Buổi chiều văn phòng họp, các đồng nghiệp tụ tập lại, bàn bạc phương án phân chia hoa hồng 3 quý, hình thức gần đây rất tốt, ai nấy đều mặt mày rạng rỡ, trừ tôi.

Di động reo, là Lâm Khải Chính.

Tôi theo thói quen ra khỏi phòng họp, rẽ về phía ban công trên đỉnh đứng. Chắc anh muốn hẹn tôi đi ăn cơm, đột nhiên tôi cảm thấy tẻ nhạt.

"Mấy giờ tan làm? Anh tới đón em?" Anh hỏi bên đầu điện thoại.

"Uhm... Còn đang họp, tối nay chắc phải làm thêm." Tôi đáp ứng trả lời.

"Có phải ... không vui không?" Anh hỏi thăm dò.

"Không có, rất bình thường, sớm muộn cũng sẽ gặp phải, hơn nữa cô ấy cũng rất tốt, thực sự phải làm thêm, làm một bản hợp đồng, có thể rất muộn." Tôi trả lời một cách thành thật, ngữ khí hoàn toàn tự nhiên.

Anh dường như có chút thất vọng: "Vây à! Vây em làm thêm xong, anh tới đón em về nhé?"

"Em sẽ gọi điện cho anh sau." Tôi vui vẻ nói, sau đó vui vẻ tạm biệt anh.

Nụ cười trên mặt cứng ngắc, nhất định cũng rất khó coi. Cự tuyệt lần này thực ra không phải tức giận mà là sợ hãi, không có cách nào ngồi lên chiếc xe đó, cũng không có cách nào ở gần anh, mùi của người nào đó chắc vẫn chưa bay hết.

Tôi nhìn ra mặt trời phía xa bắt đầu lặn xuống, trong lòng thầm trách bản thân, Trâu Vũ à Trâu Vũ, tóm lại kỹ năng của mày vẫn chưa tinh thông, tu luyện chưa được, hay là không làm được việc nhận lấy, bỏ xuống như tự nhiên.

Thở dài một hơi, tiếp tục họp. Người trong đó đã tíu tít với số tiền phân chia hoa hồng cụ thể rồi.

Tan họp, ra khỏi phòng đã 6 giờ, thanh niên đều ngồi phía sau bàn làm việc, biểu hiện nghiêm túc.

Cao Triền Kỳ kêu lên: "Chủ nhiệm Trịnh, có phải tối nay ông thông báo tụ tập ăn uống à? Đều đội ở đây rồi?"

Chủ nhiệm Trịnh trả lời: "Không có."

"Luật sư Cao mời đi, lần này anh cầm nhiều nhất, đúng lúc tối này tôi cũng không có cơm ăn." Tôi quay đầu thêm một câu.

"Mời cô lúc nào cũng được, còn xem cô có cho tôi cơ hội không." Cao Triền Kỳ đi theo tôi trả lời.

"Lâu lắm rồi không đánh cầu lông, tối nay chơi mấy séc chứ?" Tâm trạng tôi buồn chán, thế là đề nghị, vừa nói vừa ra khỏi văn phòng.

Chớp mắt thành linh thấy Lâm Khải Chính đứng ở giữa văn phòng.

Cao Triền Kỳ ở sau tôi cũng bị dọa: "Ồi, Lâm tổng!"

Lâm Khải Chính không trả lời anh ta, bước tới, cúi đầu nhìn tôi nói: "Bây giờ có thời gian rồi chứ?"

"Emvốn có việc, nhưng hoãn lại ngày mai..." Tôi đỏ mặt nói dối.

"Anh đợi em dưới lầu." Anh nói khẽ, đi ra ngoài cửa.

Nghe thấy chủ nhiệm Trịnh niềm nở chào hỏi: "Lâm tổng, hoan nghênh, hoan nghênh! Có việc gì không? Cùng dùng bữa cơm nhé!"

"Không cần, tôi còn có việc, cáo từ trước." Lâm Khải Chính lãnh đạm trả lời. Sau đó là tiếng tiễn khách xa dần của chủ nhiệm Trịnh.

Tôi trở về chỗ ngồi thu dọn đồ đạc, Cao Triền Kỳ tiếp tục không biết lúc nào dò hỏi: "Hai người cãi nhau à?"

"Nói ít hai câu đi, đừng có chọc vào tôi!" Tôi cảnh cáo anh ta, cầm túi ra cửa.

Mấy cô nàng đi sau tôi xuống tầng dưới, líu lo hỏi: "Chị Trâu, Lâm tổng tìm chị có chuyện gì à?" "Đúng vậy, đợi chị nửa tiếng, còn không cho bọn em vào gọi chị, kết quả gặp mặt chẳng nói tới hai câu liền đi rồi?"

"Chuyện công việc, lấy tài liệu." Tôi nói qua loa.

Mấy người tiếp tục bàn luận: "Hại chúng em tưởng có việc gì, đều sợ không dám đi!" "Cô không phải không dám đi mà là không muốn đi?" "Hi hi, thật là khôi ngô quá đi! Khi em mang nước vào, nhìn kĩ một chút, ngũ quan thật không còn gì để nói!." "Có điều rất lạnh khốc, không hề cười. Bọn bè tôi làm ở công ty Trí Lâm

cũng nói anh ấy rất nghiêm khắc, không dễ gần." "VẬY ĐƯƠNG NHIÊN, QUÁ DỄ GẦN, KHÔNG BIẾT CÓ BAO NHIÊU NGƯỜI SẼ TÌM ANH ẤY VAY TIỀN." "Còn có, không biết có bao nhiêu cô gái lao vào vòng tay mà giành lấy niềm vui. Ha ha ha..."

Tôi không còn cách nào, đành cười ngốc theo.

Xuống dưới lầu, xe của anh dừng bên đường, do vướng đồng nghiệp bên cạnh, tôi chỉ có thể đi chậm chậm về phía trước, tới giao lộ, các cô gái chia nhau tản ra. Quay đầu lần nữa, lại thấy xe của anh đỗ bên đường ngược chiều dành cho xe đạp, ngay sau tôi không xa.

Tôi dừng bước chân, xe chậm chậm lên phía trước, anh ở trong xe nhìn tôi, biểu hiện rất phức tạp. Tôi đang do dự, lấy di động ra gọi cho anh. Anh lập tức nghe máy.

"Như thế mà lên xe anh thì không ổn lắm?" Tôi hỏi.

"Không sao, lên đi!" Anh đáp.

"Hay là anh nói nơi nào, em gọi xe qua đó tốt hơn."

"Không cần như vậy, lên xe cùng đi."

"Nếu bị chụp ảnh sẽ thế nào, không ổn lắm đâu?" Tôi tiếp tục nêu ý kiến một cách thành khẩn, sâu thẳm trong lòng tôi một nửa vẫn lo sợ, nửa khác cũng vì hình ảnh Giang Tâm Dao ngồi trong xe vẫn rành rành trước mắt.

Anh không nói nhiều lời, ngắt điện thoại xuống xe, mở cửa chỗ ghế phụ, quay đầu nói với tôi: "Đừng ngốc nữa, lên xe đi."

Anh đã như vậy, tôi đành ngoan ngoãn lên xe. Ngược mắt, lại thấy vật trang sức bằng ngọc óng ánh long lanh treo trên gương chiếu hậu, khẽ đung đưa, trực tiếp lay động mắt tôi.

Bên này, Khải Chính cũng quay lên xe, thấy tôi nhìn chăm chăm trang sức bằng ngọc đỏ, anh giơ tay định lấy nó xuống.

Tôi ngăn anh: "Làm gì thế? Rất đẹp mà, hơn nữa ngọc có thể trừ tà."

Anh không thềm để ý lời tôi, vẫn cố tình lấy xuống, vút vào trong hộp đựng đồ. "Anh không thích treo đồ vật trên xe ." Anh nói.

"Nhưng là tâm ý của người ta." Tôi tiếp lời.

Anh quay người nhìn tôi: "Trâu Vũ, em không cần độ lượng như vậy. Nếu thấy cô ấy mà không vui, em hoàn toàn có thể nói ra."

Tôi chỉ mỉm cười, nói một cách nhẹ nhõm: "Em chẳng thấy sao cả, chỉ sợ cô ấy gặp em mới không vui, có lẽ hôm nay cô ấy đến tìm em chính vì cô ấy đã biết điều gì đó rồi."

Khải Chính suy nghĩ một cách nghiêm túc lời nói của tôi, trả lời chắc chắn: "Chắc không đâu, Tâm Dao là người có suy nghĩ đơn thuần. Nếu biết, cô ấy sẽ không thân mật với em như thế, còn tặng em quà tặng quý giá nữa chứ."

"Bức tranh đó rất quý giá à?"

"Cô ấy đã bỏ ra mười vạn để mua từ chỗ người bạn".

Tôi hít một hơi không khí lạnh: "Bức tranh đó 10 vạn á? Em nghĩ nhiều nhất trị giá trăm tệ ấy!"

"Đó là đồ cổ văn vật, có rất nhiều năm lịch sử".

Tôi chỉ cảm thấy không thể suy nghĩ được gì, nhớ lại những cử động của Giang Tâm Dao, tôi dùng ngữ khí của luật sư chuyên nghiệp nói: "Vì thế có thể đưa ra kết luận, cô ấy tặng em bức tranh này có hai khả năng".

"Hai khả năng gì?"

"Thứ nhất là cô ấy biết chuyện giữa em và anh, muốn dùng cách này cảm hóa em, hoặc ít nhất cũng cảnh cáo em, Bồ Tát biết mọi việc, có thể làm mọi thứ."

Khải Chính vẫn không tán thành, lắc đầu nói: "Em nghĩ quá nhiều, quá phức tạp rồi".

"Nếu không phải, vậy thì chỉ có khả năng thứ hai, vợ tương lai của anh căn bản là người phụ nữ phá gia chi tử, có thể tùy tiện tặng đồ quý giá cho một người lạ gặp hai lần, chỉ giúp một chuyện nhỏ, vậy áp lực ngày tháng sau này của anh há rất lớn? Coi chừng ngày nào cô ấy vui vẻ, lại đem nhà, xe, tiền tiết kiệm, cổ phiếu, tất cả đều tặng người khác!"

Anh bất giác bật cười: "Bình thường cô ấy cũng không đến nỗi như vậy, có lẽ là đặc biệt hợp với em."

Thấy anh ra kết luận như vậy, tôi không nhịn được tiếp lời: "Đây là tình trạng anh hy vọng nhìn thấy nhất nhĩ? Tốt biết bao, em và cô ấy không chỉ hòa hợp còn có thể giả vờ quý nhau, vui vẻ!"

Vừa nghe tôi nói vậy, nụ cười trên mặt anh lập tức tắt ngấm, quay người ngồi thẳng, thả phanh lái xe đi.

Thấy sắc mặt anh ảm đạm, tôi thấy bản thân mình có lẽ quá cay nghiệt.

"Xem ra anh dễ cáu hơn cả em." Tôi chăm chú nhìn biểu hiện của anh, cố ý trêu đùa một cách nhẹ nhõm.

Anh không trả lời, chỉ lái xe, rất lâu sau mới lắc đầu: "Em rất có bản lĩnh, chỉ có em mới có thể khiến anh ... nếm được dư vị của sự bối rối".

Cảm xúc của anh khiến tôi hơi bất ngờ: "Thật ư? Bối rối à?"

"Em thường vào lúc anh không chú ý phòng bị... câu đó nói thế nào nhỉ?"

Anh khép hờ mắt cố gắng suy nghĩ: "... giáng một gậy vào đầu anh!"

Nghe anh nói vậy, tôi hơi áy náy: "Xin lỗi, thói quen nghề nghiệp".

Anh quay đầu nhìn tôi, giờ tay ra nắm lấy tay tôi, nắm đầu ngón tay đan chặt, nhẹ nhàng nói: "Không sao, cũng đáng đời anh."

Lời này khiến trái tim tôi đau nhói, tôi nhìn anh, cũng khẽ đáp: "Không chỉ là anh, cả hai chúng ta đều đáng đời." Nói xong, tôi và anh như có thần giao cách cảm, nhìn nhau cười.

Tình yêu lại một lần đánh tan sự tấn công của đạo đức.

Buổi tối, chúng tôi không ra ngoài ăn cơm, tôi thực hiện lời mình từng hứa, nấu cơm cho anh ăn trong căn phòng bếp bé nhỏ. Đáng tiếc nguyên liệu và đồ đạc trong bếp nhà anh không đủ, cuối cùng cũng chỉ có thể nấu hai bát mì, thêm hai quả trứng gà trần nước sôi. Nhưng cho dù như vậy, hai chúng tôi ngồi đối diện vẫn ăn vui vẻ.

"Từ lâu đã muốn ăn đồ em nấu rồi." Anh buông đũa, lấy giấy ăn lau miệng, than thở.

"Trình độ của em rất kém, cũng chỉ có thể làm tạm cho anh thôi". Tôi khiêm tốn.

"Nhớ có một lần anh gọi cho em, sau khi nhận máy, nghe thấy bên đầu kia điện thoại em hét: "Con cá kia, chính là con cá đó." Khi ấy trong lòng anh thật ngưỡng mộ người được ăn con cá đó." Anh nhớ lại.

Tôi đứng lên thu dọn bát đũa: "Thế ư? Lúc nào? Chắc không phải chứ, em nhận điện thoại của anh lúc nào chẳng cung kính."

"Em nói sai rồi, nên là anh luôn cung kính mới đúng". Anh không phục.

"Được rồi, lần đầu gọi điện cho anh, cũng không biết là anh Phó, hại em bên đầu này điện thoại gọi nửa ngày tiếng "Lâm tổng", hoàn toàn thể hiện nhằm đối tượng!"

"Còn em, lần đầu nói chuyện với anh cứ như đe dọa anh cẩn thận chút, nếu không sẽ không xong với em đâu, khi đó anh nghĩ, người phụ nữ này thật là bất lịch sự!"

Tôi cười tí: "Em nói không sai mà, anh quả thật không cẩn thận nên bây giờ em với anh mới không xong."

Anh cũng cười, đột nhiên đứng lên, đoạt đĩa trong tay tôi, vút lên bàn. Ánh đèn phòng bếp chiếu lên đỉnh đầu anh, làm tăng thêm vẻ đẹp trai của anh. Tôi hiểu ý anh, cười trốn tránh, hét lên: "Vẫn chưa rửa bát, vẫn chưa rửa bát mà".

"Không cần rửa, đột lát vút đi". Anh ra sức ôm tôi vào lòng, trực tiếp ngã lên ghế sofa bên cạnh.

Trên người anh có mùi thơm trong của cây cỏ mùa hè, còn có mùi mồ hôi nhàn nhạt, tôi lấy răng cắn lên vai anh, chỉ có như vậy mới có thể xác nhận được mình thực sự đang sở hữu anh.

"Khải Chính, em yêu anh." Tôi thì thầm.

"I Love You, too" Anh trả lời bên tai tôi.

Đêm hôm đó, cuối cùng tôi không về nhà, mà còn mặc áo sơ mi của anh, ngủ bên cạnh anh.

Nửa đêm tỉnh dậy, phát hiện anh không ở bên, lắng nghe kĩ càng, trong phòng vệ sinh cũng không có động tĩnh. Tôi cảm thấy kì lạ, ra khỏi phòng, tới phòng khách, phát hiện anh đang đứng trên ban công, nhìn ra bầu trời đêm đen hút thuốc, chỉ thấy anh giơ tay, đưa điếu thuốc lên miệng, rồi lại hạ xuống, sau đó khói thuốc lượn lờ vẩn vít trên đỉnh đầu, dần dần lan tỏa. Khoảnh khắc này, bối cảnh này, có chút thê lương.

Anh nhất định rất cực khổ nhỉ? Khải Chính, anh còn cực khổ hơn em ấy chứ? ... Đáng tiếc, em không giúp nổi anh, vì đến bản thân em cũng không giúp nổi mình. Tôi thầm nói với anh.

Rất lâu sau, tôi bước vào phòng ngủ, nằm lại vị trí cũ. Lúc này, anh cũng vào giường, ôm chặt tôi từ phía sau, vùi đầu vào tóc tôi. Tôi vờ ngủ say, không động dậy, cho tới cuối cùng cả hai chúng tôi đều thực sự đi vào giấc ngủ.

Ngày 18 tháng 10 ngày càng tới gần, quả thật tôi có cảm giác của nỗi sợ hãi ngày tận thế. Tôi dồn đẩy tất cả những công việc có thể dồn đẩy, dành cho anh thời gian nghỉ phép, hàng ngày tiêu phí thời gian trong căn hộ nhỏ nhỏ của anh, chờ đợi từng khoảnh khắc bên nhau. Còn anh cũng hủy bỏ tất cả các buổi chiêu đãi, việc chưa từng có trong lịch sử, giống như vị lãnh đạo rất quy tắc, cổ hủ, hàng ngày tan làm về nhà.

Hai chúng tôi ngầm hẹn tuyệt không nhắc tới ngày 18 gần tới đó, mà chỉ quan tâm tới vui đùa trêu chọc, dịu dàng dây dưa lẫn nhau.

Tối thứ bảy, tôi đang cùng Khải Chính nằm trên ghế sofa nói chuyện phiếm, đột nhiên nhận được điện thoại của Trâu Thiên.

"Chị đang ở đâu?" Giọng Trâu Thiên rất gấp gáp.

"Chị... chị đang ở ngoài có chuyện." Tôi ấp úng nói.

"Chị nhanh về đi, Trâu Nguyệt uống nhiều quá, đang gây lộn trong nhà!"

Trong điện thoại, tôi lảng máng nghe thấy tiếng rít của Tiểu Nguyệt.

Tôi tắt máy, xách túi chạy ra ngoài cửa. Khải Chính đuổi theo tôi hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Tiểu Nguyệt uống say, đang phát điên ở nhà".

"Anh đưa em về".

"Không cần, không cần, nhờ may bị nó nhìn thấy, khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Em gọi taxi là được rồi". Tôi đi giày, chạy vào thang máy.

Khải Chính ra theo, dặn dò: "Trên đường chú ý an toàn nhé. Có chuyện gì cần giúp thì gọi cho anh".

Tôi đồng ý, bước vào thang máy.

Vào nhà, chỉ thấy Trâu Thiên, Đinh Giáp hoang mang lo sợ đứng trong phòng khách, nhìn về hướng phòng Trâu Nguyệt. Trâu Thiên thấy tôi, chạy lên.

"Sao rồi?" Tôi thờ hờn hỏi.

"Hình như tốt hơn chút rồi, vừa nãy cứ đứng ở ban công nói muốn nhảy lầu, kéo mãi cũng không kéo được vào". Trâu Thiên thấp giọng.

"Nhảy lầu? Đang yên đang lành, nhảy lầu cái gì?"

"Ai biết, chị ấy chỉ nói không muốn sống nữa".

"Các em làm gì thế, sao đưa nó đi uống rượu?" Tôi nhú mày nói.

"Ai biết chị ấy sẽ uống nhiều thế? Em cũng chỉ muốn giúp Đinh Giáp mà".

"Bây giờ sao rồi?"

"May anh về về nhìn thấy, đi lên mới khuyên được chị ấy, bây giờ đang ở bên cạnh chị ấy."

Tôi đến bên cạnh Đinh Giáp, thấy vẻ mặt lo lắng của cậu ta, tôi vỗ vỗ vai cậu ấy, "Em và Trâu Thiên về trường học trước đi. Không sao rồi, Tiểu Nguyệt chỉ hơi xúc động quá, tỉnh rượu sẽ không sao".

"Xin lỗi, chị Trâu, em không biết tử lượng Trâu Nguyệt kém như vậy". Đinh Giáp áy náy nói.

"Không sao, các em về trước đi". Cho dù Đinh Giáp dường như không muốn, tôi vẫn mỉm cười tiễn cậu ta, dù sao là người ngoài, việc xấu trong nhà không nên để người ta biết quá nhiều. Trâu Thiên cũng khoác túi xuống lầu.

Sau đó, tôi quay người bước vào phòng Trâu Nguyệt, thấy nó đang nhoài lên giường khóc nức nở, Tả Huy ngồi bên giường, thấp giọng an ủi.

Thấy tôi vào, Trâu Nguyệt dứt khoát kéo chăn lên, che đầu.

"Không có việc gì sao lại uống rượu? Em nhìn bộ dạng em xem!" Tôi không nín nổi trách móc nó.

Tả Huy đứng lên, lôi tôi ra khỏi phòng, đóng cửa, sau đó khẽ nói: "Đừng nói nữa, để nó nghỉ ngơi đi".

Tôi khó chịu: "Tuổi tác không còn nhỏ nữa, không biết làm cái gì, cách lâu lâu lại lên cơn điên một lần!"

Tả Huy dùng ánh mắt ngăn cản tôi, kéo tôi vào phòng tôi, đóng cửa: "Em biết hôm nay vì sao nó đau lòng như vậy không?"

"Vì sao? Lẽ nào nó nói với anh?" Tôi hỏi ngược lại.

"Đúng. Lâm Khải Chính ngày kia kết hôn, vì vậy nó cực kỳ đau lòng".

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, bật cười: "Nó đúng ngốc đến cực điểm, người khác kết hôn, liên quan gì tới nó?"

Tả Huy nhìn tôi, ánh mắt ý nhị sâu xa.

Tôi rít lên với anh ta: "Đừng có nhìn tôi như vậy, đây là việc xấu nhà chúng tôi. Tốt nhất qua hôm nay anh nên quên đi".

"Cô ấy vẫn chưa biết chuyện của em à?"

"Sao có thể để nó biết, như thế tôi chắc chắn đầu rơi máu chảy!"

"Vậy em định làm thế nào?"

"Chẳng định gì. Nó chỉ còn nhỏ không hiểu, yêu đơn phương, sớm muộn gì cũng ổn".

"Có lẽ không đơn giản vậy, dường như nó rất nghiêm túc".

Tôi bĩu môi: "Nghiêm túc sẽ có kết quả tốt không? Người ngu ngốc là nghiêm túc nhất, rồi thì có thể thế nào?"

Anh ta lắc đầu bất đắc dĩ: "Có điều ủy ban trong cục hôm qua đã thảo luận việc gọi thí sinh dự thi, Trâu Nguyệt về cơ bản là đã xong, vài ngày nữa chắc sẽ thông báo cho nó, có lẽ rồi bỏ môi trường đó sẽ tốt hơn".

Tôi cảm ơn tự đáy lòng: "Vất vả cho anh rồi. Nếu như vậy, thì quá tốt rồi".

"Bản thân em vẫn ổn chứ?" Anh ta chuyển mục tiêu, quan tâm hỏi tôi.

Câu hỏi như vậy nhất định là có hàm ý châm biếm, tôi nói qua loa: "Không thể tốt hơn được nữa, anh về đi!" Vừa nói vừa đẩy anh ta ra cửa.

Anh ta không còn cách nào, đành chúc ngủ ngon.

Tiền anh ta, tôi quay lại cửa phòng Trâu Nguyệt, khẽ mở cửa, nhìn vào trong, nó lại ổn rồi, đã ngồi trước máy tính.

"Tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi, đừng chơi máy tính nữa". Tôi đứng ở cửa nói với nó.

Nó chẳng thèm quay đầu, chỉ nói khẽ "ừ" một tiếng.

Sau vụ cãi nhau lần trước, tôi và nó càng lúc càng xa cách, nó vốn miễn cảm, chắc là cứ ôm khư khư lo nghĩ trong lòng.

"Giải quyết ổn chưa em?" Khải Chính hỏi tôi trong điện thoại.

"Không có việc gì rồi, chỉ là uống nhiều, bây giờ đã ổn".

"Cô ấy thường như vậy à?"

"Không, chưa bao giờ!"

"Có phải gặp chuyện gì không vui không, có liên quan tới công việc à? Cần anh giúp chứ?"

Tôi hơi do dự, không trả lời ngay, anh lập tức nhận ra: "Vì anh à?"

"Vâng". Tôi đáp.

"Cô ấy biết rồi?"

"Không, nó chỉ nghĩ tới chuyện hai ngày tới, rất buồn". Tôi không cách nào trực tiếp nói ra hai từ "kết hôn", như vậy quá đau lòng, thế là tôi nói vòng vo.

Anh im lặng một lúc, thấp giọng nói: "Sorry".

"Không sao, suy nghĩ của trẻ con. Như vậy cũng tốt, để nó cuối cùng có thể mất hết hy vọng". Tôi ngược lại còn giải thoát cho anh.

"Không phải anh nói với cô ấy, là anh nói với em". Anh trả lời.

Trái tim tôi đột nhiên vỡ tan, cuối cùng anh cũng lên tiếng nói xin lỗi với tôi, cuối cùng mọi thứ đã rõ ràng. Tôi đã được định sẵn là kẻ bị phụ lòng, tôi đã được định sẵn chính là kẻ mãi mãi chỉ có thể trốn ở chỗ tối, dù yêu sâu sắc thế nào, dù vương vấn nhau thế nào, cũng đều chẳng thấm vào đâu.

Nước mắt chảy, mỗi một tác da thịt nước mắt chảy qua đều cảm thấy đau đớn, nhưng tôi vẫn nở nụ cười trả lời anh như xưa: "Không sao".

"Đến chỗ anh nhé. Anh đón em". Anh không biết sự thay đổi của tôi, vẫn đang hỏi.

"Không, em rất mệt, muốn ngủ rồi, tạm biệt".

Không đợi anh trả lời, tôi liền cúp máy, tắt máy, quay đầu nằm lên giường, cho dù chưa tắm táp, toàn thân đầy bụi, vẫn trực tiếp kéo chăn, quấn chặt mình.

Sự buồn bã của Trâu Nguyệt nào thấp hơn một phần vạn của tôi, nó có thể uống rượu giả điên, còn tôi, lại không thể làm gì, chỉ có thể nhìn bầu trời đêm vắng lặng trong bóng tối.

Ngày hôm sau, tôi muốn những ngày tới đây sẽ chỉ có niềm vui, công việc hoàn toàn vứt sang một bên, dù sao cũng không ổn thỏa, thế là, trực tiếp đến văn phòng giải quyết công việc.

Đang nói chuyện điện thoại với đơn vị tôi cố vấn, Cao Triễn Kỳ thở hỏn hỏn chạy vào, nháy mắt ra hiệu tôi cúp máy.

Tôi không hiểu, đành nói ngắn gọn, cúp máy.

"Sao vậy? Vợ anh truy sát anh à?" Tôi hỏi.

"Đừng đùa nữa. Xảy ra chuyện rồi." Cao Triền Kỳ thở hắt hà hắt hển.

"Chuyện gì?"

"Gọi điện cô lại không mở máy, gọi máy nhà không ai nhận, gọi máy văn phòng thì toàn bận, tôi vốn dĩ 9 giờ sáng có phiên toà, đành xin phép quan toà lui lại nửa tiếng, tới đây gặp cô, còn may..."

"Nói trọng điểm đi, xảy ra chuyện gì?" Tôi ngắt lời anh ta.

"Tả Huy bị ủy ban kiểm tra kỷ luật điều tra thực hiện biện pháp "Hai hình thức"". (Hai hình thức: là hai cách thức để ủy ban kiểm tra kỷ luật thực hiện với người bị điều tra đó là: Phương thức điều tra và phương thức bảo vệ, người điều tra và người bị điều tra cùng sống với nhau nhằm theo dõi, điều tra)

Tôi kinh ngạc, vội nói: "Không thể nào! Tôi qua còn thấy anh ta mà!"

"Sáng sớm nay anh ta, còn có Cục trưởng chủ quản và Cục trưởng cùng bị đưa đi. Anh ta nhờ một đồng nghiệp gọi cho tôi".

"Rất nghiêm trọng à?"

"Nghe nói ủy ban kiểm tra kỷ luật trung ương trực tiếp đơn đốc vụ án, đương nhiên nghiêm trọng!" Về mặt Cao Triền Kỳ nghiêm trọng.

Tôi dùng máy bàn gọi cho Tả Huy, quả nhiên là báo tắt máy. Tôi ngẩng đầu hỏi: "Anh có cách gì?"

"Tôi nào có cách gì? Trong thời gian điều tra, luật sư không được phép vào, làm không tốt còn gánh tội danh tạo chứng cứ giả, là xong đời".

"Vậy ư, hiện tại chúng ta chắc chắn không làm gì được rồi". Tôi bất lực giơ hai tay ra.

"Sai!" Cao Triền Kỳ làm động tác tay phủ quyết: "Cả sáng tôi vội vàng chạy khắp nơi tìm cô chính vì một câu nói quan trọng của Tả Huy, chính là ..." Anh ta ghé sát tai tôi, nói từng từ từng chữ: "Việc này chỉ – có – cô- có thể – giúp – anh ta!"

"Tôi?!" Tôi lặp lại một cách khó tin.

"Đúng! Cô nghĩ kĩ xem, việc tư việc công, người Tả Huy có khả năng đã đắc tội, là ai?" Cao Triền Kỳ biểu hiện thần bí.

Đột nhiên tôi hiểu ra ý anh ta, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Anh ta cũng không nói gì thêm, quay người ra cửa, vừa đi vừa nói: "Ý tôi là, tự cô suy nghĩ đi nhé. Tôi sắp muộn rồi, đi trước đây!"

Tôi lấy máy bàn gọi điện cho Khải Chính, anh nhận điện rất nhanh, trực tiếp hỏi: "Vì sao đi động luôn tắt máy?"

"Anh ở đâu?" Tôi không trả lời, chỉ hỏi.

"Anh ở nhà".

"Em muốn gặp anh".

"VẬY anh qua đón em".

"Không cần, em qua ngay bây giờ". Tôi cúp máy, vội chạy ra ngoài.

Tới cửa, tôi bấm chuông, anh mở cửa, chỉ thấy anh ăn mặc gọn gàng, dáng vẻ sắp ra ngoài, nhìn thấp xuống một chút sẽ thấy ở bên cửa đang đặt chiếc va-li hành lý anh thường dùng.

Trong lòng tôi đã rõ, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Khi nào anh bay?"

"12 giờ trưa". Anh trả lời có phần áy náy.

Tôi gật đầu: "Vẫn còn thời gian, em có chuyện muốn hỏi anh".

"Vào đi". Anh đưa tôi vào phòng khách, tôi quay người, hai tay anh đặt đằng sau, nhìn tôi, dường như đã bày thế trận chờ quân địch.

"Hôm nay em nghe nói Tả Huy bị điều tra, là anh làm à?" Tôi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt anh có phần thất vọng, vẻ mặt lại lãnh đạm: "Ừ".

"Vì sao?"

"Làm trong sạch đội ngũ cán bộ, là chính sách của nhà nước".

"Như anh nói, anh ta chỉ là nhân viên quèn, việc gì phải khai đao với anh ta?"

"Không lấy anh ta ra khai đao, làm thế nào anh mới có thể chấn chỉnh cấp trên của anh ta? Tự anh ta đứng sai đội, theo sai người, không thể trách anh!"

"Hóa ra anh đi Bắc Kinh chính vì việc này?" Tôi hơi bất mãn.

"Đương nhiên, nếu chỉ muốn để cục thuế bỏ qua, anh căn bản không cần chạy khắp nơi ở Bắc Kinh để thuyết phục. Trong việc này người thực sự muốn hại anh chính là Lâm Khải Trọng. Anh không thể chinh anh ta, nhưng anh muốn người khác nhìn vào, người giúp anh ta làm việc sẽ có kết cục thế nào?"

"Vậy vì sao anh không nói cho em?"

"Anh không nghĩ em có hứng với chuyện này." Biểu hiện của anh càng lúc càng ngạo mạn.

Tôi nhất thời tức giận, phản bác: "Tự mình trốn thuế lậu thuế, còn trách người khác không thể điều tra, đây đúng là logic của kẻ cướp".

"Làm lĩnh vực bọn anh, ai có thể nói mình chưa từng thực hiện các mảnh khoe, anh ta điều tra anh, chính là chấn chỉnh anh. Em là luật sư, sao có thể ngây thơ như vậy?"

Trước đây khi tôi không vui, anh thường khá kiềm chế, hôm nay lại hùng hổ dọa người. Tôi trừng mắt nhìn anh, anh đứng ở đó, vẻ mặt thờ ơ, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, đột nhiên tôi cảm thấy anh sao mà xa xôi lạ lẫm thế.

Không khí giữa chúng tôi tĩnh mịch hẳn, tôi cúi đầu nhìn mũi giày của mình, do chạy vội quá, còn vương chút bùn, vô cùng chướng mắt.

Tuy rất không muốn, tuy mất mặt, nhưng khi tôi nghĩ tới Tả Huy sắp phải đối mặt với cuộc sống khốn khổ dài dài, tôi vẫn lên tinh thần, ngẩng đầu hỏi: "Anh có thể tha cho anh ta không?"

"Không thể nào" Anh không hề do dự mà trả lời.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy anh nói ra ba từ này với tôi, lần thứ nhất anh cứng rắn cự tuyệt yêu cầu của tôi, lần đầu tiên anh chiếm thế thượng phong trước mặt tôi, lần đầu tiên biểu hiện của anh dứt khoát kiên quyết như vậy, giống như tận tay vứt bỏ tôi.

Nên đập cửa mà đi, như vậy mới thể hiện rõ phong thái hiên ngang của tôi, không giống mọi người nhưng tôi nhìn anh, lại nhìn va ly đằng sau anh, nghĩ tới lần ly biệt này, có nghĩa là gì, nản lòng, đau buồn càng nổi vào nhau, khiến người ta yếu đuối. Tôi cứng rắn trừng mắt nhìn anh, trong lòng thậm chí đã mất đi chủ trương của mình.

Anh dường như trốn tránh ánh mắt của tôi, quay mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu, lặng lẽ nói: "Anh tưởng em tới tìm anh, biết anh sắp đi, đến từ biệt, hoặc đến nín"

giữ, cho dù em đến mắng anh ham quyền thế, mắng anh đùa giỡn em, mắng anh vô trách nhiệm, đề tiện hạ lưu, anh đều rất cảm động. Có lẽ người thực sự lòng tham không đáy là anh, anh vẫn luôn muốn nhìn thấy biểu hiện ghen tuông trên mặt em, nhưng chưa bao giờ anh nhìn thấy cả".

Anh quay đầu nhìn tôi, biểu hiện của tôi thực ra đã cứng lại, không biết lúc nào mới có thể lỏng ra, trong lòng tuy có muôn vàn lần lặp lại, nhưng trong tai chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói: "Trong lòng em, có một chiếc cân nhĩ, anh và Tả Huy, mỗi người đứng một đầu, cho dù ai rơi vào khó khăn, em cũng đều buồn cả, em đều sẽ ra mặt, vì bọn anh đều quan trọng như nhau, đúng không?"

Tình yêu của tôi dành cho anh so với tình yêu tôi dành cho Tả Huy hơn cả nghìn lần, sự giãy vò mà tôi chịu đựng vì anh so với nỗi đau ly hôn Tả Huy năm đó càng hoàn toàn không thể so bì. Tôi không thể hiện không có nghĩa tôi không thừa nhận. Nhưng, anh suy đoán như vậy, so sánh như vậy, khiến tôi thất vọng tột cùng.

Ý chí chiến đấu của tôi trong chốc lát bùng lên, tôi vênh cằm, nhanh nhẹn nói: "Vậy thì, trong lòng anh cũng có một cái cân nhĩ, em phải chăng rất vinh hạnh được cùng Giang Tâm Dao kia mỗi người đứng một đầu, cho dù ai không vui, anh cũng đều nghĩ cách dỗ dành người đó. Đương nhiên, em không dám nói em và cô ấy quan trọng như nhau vì sự lựa chọn của anh đã nói rõ tất cả".

Nét mặt Lâm Khải Chính kinh ngạc, có lẽ anh không ngờ tôi có thể trả đòn.

Còn tôi, dũng khí đã bốc lên đầu, tình yêu bắt đầu lùi xuống vị trí thứ yếu. Tôi rũ tóc, phóng khoáng nói: "Anh muốn chinh Tả Huy, tùy anh, bây giờ anh cũng nên đi sân bay rồi, chúc anh kết hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử". Nói xong tôi cất bước ra phía cửa.

Anh chạy tới, chặn đường tôi, dường như trách móc: "Em định như vậy mà nói tạm biệt với anh ư?"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, trấn tĩnh hỏi: "Vậy muốn em thế nào, muốn em khóc ư, muốn em xin anh đừng bỏ em ư? Muốn em kéo áo anh, không cho anh kịp chuyển bay ư? Như vậy có tác dụng không? Anh sẽ thay đổi quyết định của anh chứ? Rốt cuộc là em trẻ con hay anh trẻ con?"

"Em chưa từng thử, sao biết anh sẽ không?"

"Em không cần thử, vì em biết anh chắc chắn sẽ không! Anh rất muốn thấy em làm trò cười cho thiên hạ, đúng không?"

"Đó là trò cười cho thiên hạ ư? Nói em yêu anh, nói em muốn ở bên anh, là trò cười cho thiên hạ ư?"

"Lẽ nào không phải? Đi yêu cầu những thứ không thuộc về bản thân chỉ có thể khiến người ta khinh bỉ chê cười?"

"Nếu thực sự yêu sẽ đi giành lại. Nếu yêu không đủ thì có thể không sao hết. Ban đầu anh từng hỏi em, nếu anh không cần bất cứ cái gì, em sẽ yêu anh chứ, là em say No, không phải anh!" Anh lớn giọng trả lời.

Tôi lùi lại hai bước, cũng lớn tiếng phản bác: "Lâm Khải Chính, anh đừng đổ trách nhiệm lên người em, bây giờ đừng đổ, sau này cũng đừng đổ. Chúng ta đều chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của bản thân. Nếu để em làm con rắn khuyên anh ăn táo, xin lỗi, em sẽ không làm! Hơn nữa, em vẫn muốn nói, tới bây giờ, sự lựa chọn của anh hoàn toàn đúng, anh sắp tiếp quản việc kinh doanh của nhà họ Giang rồi, đây chính là điều chứng minh!"

Anh lại gần một chút, "Em đều biết rồi? Rất vinh hạnh được sự khẳng định của em, anh chẳng phải nên nói cảm ơn ư? Em chưa bao giờ thảo luận với anh về tương lai của chúng ta, chưa bao giờ yêu cầu anh bất cứ lời hứa nào, vậy em ở bên anh vì cái gì? Nếu anh dùng tình yêu cũng không thể lấy được lòng em, dùng tiền cũng không lấy được lòng em, vậy thì, rốt cuộc em muốn gì?"

"Cái gì em cũng không muốn, hai người vui vẻ ở bên nhau, nếu không vui, nếu không thể vẹn cả đôi đường vậy thì đường ai nấy đi!"

"Vẹn cả đôi đường? Là chỉ em hay chỉ anh?"

"Chúng ta đều vẹn cả đôi đường, đương nhiên là chuyện tốt nhất!"

"Anh không cần!" Anh ép sát tôi, nhìn chăm chú hai mắt tôi, hét lên. "Anh chưa bao giờ muốn vẹn cả đôi đường, anh mãi mãi sẽ không thể yêu hai người phụ nữ cùng một lúc, em cũng không thể, tuyệt đối không thể!"

Tôi đột nhiên không nói được gì, từ đôi mắt anh, tôi nhìn thấy nỗi đau khổ tận trong trái tim, cũng như tôi, loại đau khổ đang sục sôi, không cách nào kiềm nén, dầy vò tới nỗi chúng tôi chỉ có thể nghi ngờ và trách móc lẫn nhau. Việc gì phải khổ vậy?

Trái tim tôi mềm nhũn, gơ tay ra, nhẹ nhàng xoa cằm anh, giống như đứa trẻ đầy tội thân cần an ủi. Động tác này dường như khiến anh sựng đờ, anh dang mạnh tay ra, ôm chặt tôi vào lòng, miệng lầm bầm: "Trâu Vũ, vì sao anh luôn cảm thấy anh

sẽ mất em? Luôn cảm thấy có một ngày em sẽ rời xa anh? Luôn cảm thấy đáng về em nhìn anh giống như bất cứ lúc nào em cũng muốn nói tạm biệt với anh?..."

Tôi không kịp trả lời, chỉ nghe thấy tiếng chuông cửa, anh bỏ tôi ra, quay người ra cửa, trấn tĩnh tinh thần, mở cửa.

Anh Phó đứng trước cửa, thấy tôi và anh đứng ở trong, có chút ngại ngùng, nhấc va ly bên cửa, thấp giọng nói với Khải Chính: "Thời gian không còn sớm nữa, chủ tịch Lâm đã xuất phát rồi, chúng ta có lẽ nhanh lên".

"Được, đợi tôi ở xe". Khải Chính buồn bã nói, lại đóng cửa lại, bước tới bên cạnh tôi: "Đi cùng anh nhé, em đi đâu, anh tiễn em".

Lòng tôi chùng xuống, lại tiếp tục chùng xuống, hít thở cũng trở nên khó khăn.

Tôi nhìn anh, lắc đầu: "Không, em thà ở đây chia tay anh chứ không muốn nói tạm biệt trên đường anh ra sân bay".

Anh lập tức trả lời: "Không phải chia tay, anh sẽ nhanh chóng trở về, sau một tháng, anh sẽ về. Em phải đợi anh!"

Tôi khẽ gật đầu.

Anh giơ hai tay đặt lên vai tôi, vẻ mặt trịnh trọng: "Hơn nữa, tuy em chưa bao giờ hỏi anh nhưng anh vẫn muốn nói, cho anh thời gian ba năm, anh sẽ tự mình lập nghiệp, rời xa cha anh, rời xa nhà họ Giang. Tới lúc đó, cho dù phải trả cái giá nào, anh cũng sẽ ở bên em".

Anh dùng lực ấn lên vai tôi, dường như giải thích cho lời hứa, sau đó lập tức quay người ra cửa.

Cửa nhẹ nhàng khép lại trước mắt tôi, tiếng khóa cửa vang lên yếu ớt.

Tôi nhìn cánh cửa ngơ ngẩn mấy giây, quay người bước ra ban công, dù chỉ 12 tầng, dù có lan can cao ngang thắt lưng, nhưng nhìn xuống vẫn khiến tôi toát mồ hôi. Tôi chỉ có thể nắm chặt khung cửa, cố gắng thò đầu ra nhìn cửa ra của nhà xe. Tuy tôi biết thứ tôi có thể nhìn thấy chỉ là chiếc xe Jeep nhưng một tháng tương lai đó đâu sao cũng là khoảng cách gần nhất giữa tôi và anh.

Chưa đầy một lát, xe anh từ từ đi lên dốc, xe anh Phó đi theo đằng sau. Lên dốc, xe anh bắt đầu tăng tốc, rẽ phải biến mất trong tầm mắt tôi.

Tôi nắm khung cửa, nhìn dòng xe chảy xiết không ngừng giữa trưa, trái tim hỗn loạn tê liệt. Đây chính là ly biệt tôi luôn sợ hãi đến nay ư? Vì sao có thể kết thúc

như vậy, những đau khổ vương vẩn, cảnh tượng khóc rung rức từng tưởng tượng đó không hề xuất hiện, thậm chí có thể nói là buồn bã chia tay. Có tình yêu là đủ ư? Có tình yêu thì sẽ tin tưởng và ngưỡng mộ ư? Có tình yêu thì có thể chịu đựng một tháng, chịu đựng qua ba năm ư? Có tình yêu là có thể vĩnh viễn tin tưởng, vĩnh viễn chờ đợi ư?

Tôi mịt mù. Tôi nghĩ, nội tâm Khải Chính cũng như vậy.

CHƯƠNG 27

Hóa ra yêu nhưng không nhất định có thể mãi mãi ở bên nhau

Tôi tưởng một tuần trong tương lai, tôi sẽ chìm đắm trong sự tưởng tượng đau khổ, tưởng tượng trong thành phố hoa lệ xa xôi ấy, người tôi yêu đang ân ái vợ chồng bên người phụ nữ khác, tôi cũng vì loại tưởng tượng đau khổ này mà cả đêm không ngủ, ăn ngủ không yên.

Nhưng, khiến tôi ăn ngủ không yên không phải chuyện này, chính cái đêm sau khi tôi và Khải Chính tạm biệt, nhận được cuộc điện thoại từ quê nhà, mẹ đột nhiên tắc mạch máu não, vào viện.

Ba chị em chúng tôi vội vã trở về trong đêm. Đến viện, mẹ đã được đưa vào phòng điều trị đặc biệt, bác sĩ nhìn thấy chúng tôi, câu đầu tiên chính là: "Cô là người nhà bệnh nhân à? Đến đây, ký nhận giấy thông báo bệnh nguy kịch".

Tôi run rẩy ký tên mình.

Hơn mười ngày sau, tôi ở lại viện, ngoài vài tiếng đồng hồ phải ngủ, thời gian còn lại, tôi đều túc trực bên mẹ, ngày đêm chăm sóc, bà đã không thể nói chuyện, không thể ăn cơm, ý chí cũng gần như hoàn toàn mất đi, nghiêm trọng hơn là do thận suy kiệt, trong cơ thể bà không thể trao đổi chất bình thường, bất cứ thuốc nào đối với bà đều là chất độc hại mới. Tôi từng muốn để bà đến bệnh viện lớn của thành phố, nhưng với sức khỏe của bà, chịu sao được mấy tiếng đồng hồ lắc lư trên ô tô.

Trâu Nguyệt và Trâu Thiên càng không hề có chủ ý gì, thường hỏi tôi một cách bất lực rằng: "Chị ơi, làm thế nào bây giờ?"

Tôi không thể trả lời chúng, chỉ thấy hồi hận tràn ngập tim, có lẽ tôi đón mẹ lên, tích cực tìm bác sĩ trị liệu, có lẽ sẽ không giống như hiện nay, vô vọng nhìn bà, từ từ khô héo, từ từ đi về phía cái chết.

Điện thoại của Khải Chính vẫn đến hàng ngày, tôi cố gắng che giấu, không cho anh biết tình hình của tôi. Không cần thiết nói cho anh biết tin buồn như vậy khi anh vui vẻ với cuộc hôn nhân mới.

Cao Triền Kỳ thường xuyên xa xôi vạ dậm tới thăm, cố gắng nói vài chuyện vui để tôi cười. Có một hôm, Trâu Nguyệt, Trâu Thiên đều bị đuổi về nghỉ ngơi, anh ta ngồi cạnh tôi trước giường bệnh, khoa chân múa tay kể về chuyện anh ta mới quen một cô bạn gái mới, đột nhiên tôi chợt nói: "Lão Cao, đừng nói nữa, để tôi dựa một chút lên vai anh".

Anh ta bỗng chốc im lặng, cố gắng ngồi thẳng lưng, tôi khẽ dựa đầu lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất lâu, tôi mới lên tiếng: "Lão Cao, anh là bạn tốt nhất của tôi, tôi nói thật đấy".

"Tôi làm bạn cô lâu quá rồi, đái ngộ có thể cao hơn một chút không?"

"Không thể. Đối với tôi, bạn bè là đái ngộ cao nhất".

"Vậy người đái ngộ thấp hơn biết chuyện này không?"

Tôi hiểu anh ta chỉ Lâm Khải Chính, lắc đầu nói: "Không, tôi không nói cho anh ấy biết".

"Vì sao?"

"Anh ấy không nhất thiết phải biết. Anh cũng đừng nói, được không?"

Cao Triền Kỳ đột nhiên thở dài: "Ôi, Trâu Vũ, thực ra cô sống thực sự quá vất vả".

Ai nói không phải? Khoang mắt tôi đỏ lên, nhắm mắt, dựa vào vai anh ta, không lên tiếng.

5 giờ sáng ngày mùng 5 tháng 11, mẹ tôi trút hơi thở cuối cùng, rời bỏ chúng tôi. Bác sĩ che vải trắng lên gương mặt bà, Trâu Nguyệt và Trâu Thiên quỳ trước giường, khóc rung rức. Nhưng tôi nhất thời đầu óc trống rỗng, chỉ ngây ngơ đứng chỗ cũ.

Hai cậu qua nói với tôi: "Trâu Vũ, dì lớn, dì ba còn có chú họ, họ đều đang đợi tin, cháu nhanh báo tin cho họ đi".

Tôi tỉnh tỉnh mê mê một mình ra khỏi phòng bệnh, tới bãi đỗ xe phía ngoài, bắt đầu gọi điện.

Điện thoại kết nối, vang lên một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng, xem ra dì cả, họ đang ngủ say rồi, lúc này báo tin chết, thật tàn nhẫn.

Tôi đang định chuẩn bị cúp máy, đột nhiên, điện thoại vang lên tiếng một người đàn ông: "Alô, giờ này vẫn chưa ngủ à em?"

– là Lâm Khải Chính! Tôi tưởng tôi gọi là số của nhà dì cả, ai biết trong tiềm thức tôi lại gọi vào di động của anh.

"Xin lỗi, em gọi nhầm". Tôi vội vàng nói.

"Không sao. Nhưng sao giờ này em vẫn chưa ngủ, xảy ra chuyện gì?" Anh hỏi một cách quan tâm.

Đêm khuya tối đen, mình tôi cô đơn đứng ở bãi đỗ xe không người, cái lạnh mùa thu khiến tôi run rẩy bầy. Lời nói dịu dàng của anh xuyên qua thần kinh kiên cường chống đỡ của tôi, tôi run rẩy nói, câu trước không ăn khớp câu sau: "Khải Chính, em rất buồn, làm thế nào? Em không biết nên làm thế nào? Đều là lỗi của em, em sớm đưa bà đi viện, em sớm đưa bà đi thay thận, em chăm sóc bà nhiều hơn, nói chuyện với bà nhiều hơn thì tốt biết bao... Em hối hận chết mất!... Đều là lỗi của em... làm thế nào?"

"Trâu Vũ, đừng nóng vội, xảy ra chuyện gì? Ai xảy ra chuyện? Em nói từ từ xem nào". Anh vẫn trấn tĩnh bên đầu kia điện thoại.

Khoảnh khắc này, bi thương bắt đầu tuôn trào như đê vỡ, hai chân tôi mềm nhũn, khụy xuống trên nền xi măng, bắt đầu khóc nức nở, vừa khóc vừa gọi anh trong điện thoại: "Khải Chính, Khải Chính, em nên làm thế nào? Em không còn mẹ nữa rồi! Mẹ em chết rồi! Em không còn mẹ nữa...Khải Chính, em nên làm thế nào? Em nên làm thế nào? Mẹ em chết rồi, em nên làm thế nào đây?..."

Khải Chính chắc bị tôi dọa cho sợ, bên kia không ngừng gọi tên tôi, thử an ủi tôi, tôi nào có lý trí để nói chuyện với anh, chỉ biết quỳ trong bóng tối, ôm di động khóc không ngừng, cho tới khi di động bị tắt hoàn toàn vì hết pin.

Hơn Hơn 9 giờ sáng, anh Phó nhanh chóng tới bệnh viện, tìm tôi ở nhà xác.

Tôi và anh ấy ra ngoài cổng, anh thở hắt hắt nói: "Nơi này không dễ tìm, tôi đã tìm vài bệnh viện. Luật sư Trâu, hãy nén bi thương. Lâm tổng gọi đường dài về chỉ thị cho tôi, toàn quyền đại diện anh ấy đến giúp đỡ sắp xếp, có chuyện gì có thể làm, ví dụ như dùng người, dùng xe, cô cứ nói".

"Anh ấy đang ở đâu?" Đây là câu tôi muốn hỏi đầu tiên.

"Ở Mỹ, hình như là Chicago, lần trước nghe anh ấy nói qua". Anh Phó trả lời.

Lúc này tôi mới nghĩ tới từ chối, tôi chân thành nói: "Anh Phó, không cần đâu, mẹ tôi chỉ là một giáo viên tiểu học, bạn bè thân thích không nhiều, vì vậy lễ truy điệu ngày mai rất đơn giản, không cần phải giúp gì, có lẽ anh cứ về đi".

Anh Phó liên tục xua tay: "Vậy không được, Lâm tổng chỉ thị tôi ở đây, tôi không dám kháng chỉ, đương nhiên, tôi đứng ở đây cũng không thích hợp, có việc gì cô cứ gọi điện cho tôi." Nói xong, anh ta dường như nhớ ra cái gì, quay người ra xe, cầm ra một chiếc di động mới. "Lâm tổng kêu tôi mang cho cô chiếc di động này, chắc di động của cô hết pin, để cô thay. Trên đường tôi sạc đầy pin trên xe rồi, cô yên tâm".

Tôi không thể nhận: "Không cần, tôi có sạc pin, có thể sạc".

"Được rồi, được rồi, cầm đi, con người Lâm tổng cô cũng không phải không biết, cô không lấy, anh ấy sẽ không vui". Anh Phó vừa nói vừa nhét di động vào tay tôi, quay người lên xe. "Có chuyện gì gọi điện cho tôi nhé!" Anh vẫy tay, lái xe ra khỏi cổng viện.

Sau khi khóc đã đời, thực ra tôi đã hối hận vì kể với Khải Chính tin này, cũng không biết cuộc điện thoại đó có mang lại rắc rối cho anh trong tuần trăng mật không. Vì vậy, tôi cúi đầu nhìn chiếc điện thoại Samsung mới tinh, thầm quyết định tạm thời không mở máy, dứt khoát không gọi được, ngược lại sẽ khiến mọi người bớt lo.

Đang sau đột nhiên có tiếng hỏi: "Chị, chủ nhiệm Phó sao đến vậy?" Là Trâu Nguyệt.

"À, anh ấy tìm chị về chuyện một bản hợp đồng". Tôi buột miệng nói, vội vàng nhét di động vào trong túi.

Ở nhà xác một đêm, đến 8 giờ sáng hôm sau, chúng tôi bê di ảnh của mẹ đến nhà tang lễ. Bước vào hội trường truy điệu, mọi người đều giật mình, cả một hội trường truy điệu bày đầy vòng hoa được kết bởi hàng trăm bông hoa cúc vàng trắng, tầng tầng lớp lớp trùng điệp, tôn thêm không khí long trọng và nghiêm trang.

Tôi tới gần xem phần đề chữ trên vòng hoa, đều là những đơn vị và công ty tôi chưa từng nghe nói đến, có của vùng này, cũng có của vùng khác. Trâu Thiên đứng cạnh tôi lặng lẽ hỏi: "Chị, những vòng hoa này ở đâu đến?"

Tôi lắc đầu: "Không biết, có lẽ là học sinh của mẹ".

Trâu Nguyệt ngơ ngẩn trước một vòng hoa ngay trước mặt, tôi bước lên trước xem, trên đó ghi: Tổng công ty tập đoàn Trí Lâm kính viếng.

Đột nhiên tôi hiểu ra, đây đều là sắp xếp của Khải Chính. Trâu Nguyệt quay đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt thù ghét, tôi hết đường chối cãi.

Đi cả bước lên, nắm tay tôi nói: "Tiểu Vũ, mẹ cháu nhất định rất vui mừng, bà ấy ra đi nở mày nở mặt thế, đứa con bà ấy nuôi dưỡng rất có tiền đồ!"

Tôi không còn lời nào để đáp, đành gật đầu cảm ơn. Khải Chính, Khải Chính, anh làm có phần quá mức rồi!

Cậu Hai phụ trách lo việc tang tới trước mặt tôi hỏi: "Tiểu Trâu, bạn, đồng nghiệp của cháu, những người cần đến đều đến rồi chứ? Nghi lễ sắp bắt đầu rồi".

"Cháu không thông báo bạn bè bên đó, không cần phiền họ, cậu xem xem, người bên này đều đủ rồi thì có thể bắt đầu".

Cậu Hai gật đầu, bước ra thu xếp. Bạn hữu gom lại cũng chỉ hai ba mươi người, khung cảnh vắng vẻ.

Đột nhiên ở ngoài hội trường vang lên tiếng còi xe ô tô, phá vỡ không khí im lặng, khiến cả hội trường xôn xao. Tôi thò đầu ra nhìn, hai mấy chiếc xe lớn nhỏ lái vào cổng nhà tang lễ, bãi đỗ xe chật hẹp không còn chỗ cho nước chảy nữa. Tôi thấy Mazda của Cao Triển Kỳ, thấy Buick của chủ nhiệm Trịnh, sau đó, tôi còn nhìn thấy một chiếc xe Jeep vô cùng to cao.

Nếu những vòng hoa vừa nãy chỉ khiến tôi kinh ngạc thì cảnh bây giờ khiến tôi cực kỳ hoảng sợ, một vài người tôi quen và không quen bước ra khỏi xe, uà về phía nhà tang lễ, hỗn loạn trước bàn đăng ký tên. Hơn nữa, tôi lại nhìn thấy một Lâm Khải Chính mà tôi vẫn tưởng còn ở dưới ánh nắng nước Mỹ cùng vợ yêu, lại có mặt trong số những người đến. Toàn thân anh vận comple đen, cùng cấp dưới trưởng phòng Âu Dương, anh Phó và một cán bộ, đi tới từ xa.

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh, hai mắt không cách nào rời nửa phân. Hơn chục ngày qua sức tàn lực kiệt, đau khổ không thể chịu nổi, mọi việc chỉ có thể dựa vào sức mình chống đỡ, tuy chưa từng nghĩ đến lùi bước nhưng cũng vô cùng mệt mỏi. Hôm nay, nhìn thấy anh bước tới từ trong đám đông, dáng vẻ ung dung lại đầy vẻ an ủi đó khiến tôi đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, dường như yên tâm rằng cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa.

Anh nhìn thấy liền đi về phía tôi, tôi thấy đây là chỗ đông người phức tạp, vội vàng dùng ánh mắt ngăn anh lại, rồi lùi vào sau đám đông.

Lễ truy điệu bắt đầu, tôi cố nén tâm trạng xúc động, cúi đầu nghe lãnh đạo trường học của mẹ giới thiệu về mẹ khi còn sống, nghe bạn bè mẹ đọc diễn văn, nhìn nụ cười hiền từ của bà trong bức ảnh, nỗi đau khổ trào ra khỏi tim, đợi mọi người cáo biệt di thể mẹ, khi bắt tay mọi người, tôi đã đầm nước mắt.

Trong màn nước mắt mịt mờ, có người nắm tay tôi, ấm áp dùng sức nắm chặt lấy, lâu vẫn không buông tay, tôi biết là anh, càng khóc đến mức không thể ngừng lại. Anh nói khẽ: "Em đừng đau buồn quá, nhớ bảo trọng". Tôi dùng tay kia lau nước mắt, ngược mắt nhìn thấy ánh mắt quan tâm của anh, chỉ cảm thấy ấm áp, an lòng.

Tôi ghen ngào nói: "Cảm ơn anh".

Anh dùng tay kia vỗ vỗ tay tôi, lúc này mới buông tay rời đi.

Ánh mắt tôi không thể đi theo hình dáng anh, vì có rất nhiều người đang đợi bên cạnh để gửi lời hỏi thăm tôi.

Đợi mọi người dần tản ra, khi tôi ngược mắt lại tìm Khải Chính, đột nhiên phát hiện Trâu Nguyệt từ xa đang chạy theo, nói gì đó với anh. Điều này thực khiến tôi kinh ngạc, Trâu Nguyệt bạo gan khi nào vậy?

Lúc này Cao Triền Kỳ xuất hiện bên cạnh tôi, nói nhỏ: "Này, người đẹp, đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ thêm nếp nhăn ở đuôi mắt đấy".

Tôi liếc anh ta một cái, anh ta giơ ngón cái lên với tôi: "Vẫn là cô giỏi nhất! Lâm Khải Chính kết thúc tuần trăng mật sớm, trở về nước tham gia tang lễ của mẹ cô, đây thật là việc trước nay chưa bao giờ có! Hôm nay toàn bộ các tầng lớp cán bộ bậc trung đều đến đây! Thật náo nhiệt!"

"Tôi đang thấy kỳ lạ, họ đến làm gì? Rất nhiều người đến tôi cũng không biết là ai".

"Ông tổng đến, họ dám không đến? Mông ngựa này có thể không vỗ được sao? Nhưng, cô coi như thấy hết rồi, tất cả mọi người đều đang nghe ngóng cô và anh ta rốt cuộc là quan hệ gì? Đáp án rõ ràng là rất dễ thấy".

Tôi vừa nghe vội lo lắng: "Vậy ư, sao anh ấy có thể không chú ý như thế, khiến tôi khó xử! Hoàn toàn không cần thiết!"

"Sợ gì? Dù sao họ Giang cũng đã được gả cho anh ta rồi, gạo nấu thành cơm, Khải Chính còn lo lắng gì nữa. Cô cứ chờ xem, sau này lão nhân gia cô ra vào Trí Lâm, nhất định sẽ dễ như bốn, ai nấy cũng đều phải cung kính với cô!" Cao Triền Kỳ hươ tay múa chân biểu diễn như thật.

Tôi với tay ra đám cật ta, định trách móc vài câu, phía sau cật Hai gọi tôi tiến mẹ lần cuối, tôi trở về bên cạnh Trâu Thiên, phát hiện Trâu Nguyệt vẫn không thấy bóng dáng đâu.

"Trâu Nguyệt đâu?" Tôi hỏi.

"Không biết ạ, vừa nãy hãy còn ở đây" Trâu Thiên trả lời.

Không biết Trâu Nguyệt và Khải Chính nói với nhau những gì, tôi càng thêm lo lắng.

Sau khi tất cả mọi chuyện xong xuôi, tôi rút di động, nhét sim điện thoại vào, vội vàng gọi cho Khải Chính.

"Anh đi rồi à?" Tôi mở miệng liền hỏi

"Không, anh ở phòng nghỉ bên cạnh".

Tôi vội vàng chạy qua, thấy anh Phó đứng ở cửa phòng nghỉ, vẫy tay gọi tôi. "Lâm tổng đang đợi cô ở trong".

Tôi mở cửa, bước vào. Anh đứng bên cửa, nhìn tôi. Tôi dang hai tay, ôm chặt anh, nước mắt không nghe lời cứ thế chảy xuống.

Anh vỗ vỗ vai tôi: "Xin lỗi, không thể ở bên em, không thể giúp em".

"Đúng thế, nếu anh ở bên em thì tốt biết bao, mấy ngày này, em thật sự rất vất vả!" Tôi không che giấu, nói ra cảm nhận trong nội tâm mình.

"Vì sao lúc bắt đầu không nói, anh chỉ biết tâm trạng em không vui, không biết vì sao".

"Nói nhiều không tốt, khiến anh mất vui".

"Ngốc quá! Lẽ ra nên để anh chia sẻ với em mới phải!" Anh đau lòng than thở.

Hai chúng tôi cứ ôm chặt nhau rất lâu như vậy mới buông tay lưu luyến không nỡ. Tôi nhìn anh, trên mặt hơi chút mệt mỏi, hai ngày này nhất định một ngày một đêm đi đoạn đường bằng đi hai ngày cho kịp.

"Anh trở về trước như vậy, không sao chứ?" Tôi lo lắng hỏi.

"Em không cần quan tâm, anh sẽ xử lý tốt những chuyện khác". Anh tỏ vẻ thản nhiên.

"Đúng rồi, vừa nãy em thấy Trâu Nguyệt nói chuyện với anh".

"Đúng thế".

"Nói gì vậy?"

"Cô ấy chạy theo để hỏi anh: "Vì sao anh bỏ rơi chị gái em?" Anh liền trả lời cô ấy, anh nói anh mãi mãi không bỏ rơi em, sau đó cô ấy liền bỏ đi. Anh đang định hỏi em, lẽ nào em kể cho cô ấy rồi ư?"

Những lời này của anh khiến tôi như sét đánh ngang tai, không ngờ Trâu Nguyệt lại dùng cách này để xác nhận sự nghi ngờ phán đoán của mình.

Tôi trợn tròn hai mắt: "Không có! Em chưa bao giờ nói với nó, chưa từng! Nó vẫn luôn nghi ngờ, nó đang thử anh!"

Nghe thấy tôi trả lời như vậy, Khải Chính cũng cảm thấy bất ngờ: "Xin lỗi, cô ấy thể hiện rất bình thường, anh nhất thời không phản ứng kịp".

Tôi vội vàng đi vòng vòng quanh căn phòng, gọi vào di động của Trâu Nguyệt, đã ở trạng thái tắt máy.

Khải Chính an ủi tôi: "Đừng lo, đừng lo, việc đã đến nước này, em có lo cũng không có tác dụng! Sau khi tìm thấy cô ấy, nói chuyện một chút, có lẽ sẽ giải quyết được vướng mắc trong lòng, em cũng không cần kinh hồn bạt vía mỗi ngày nữa!"

Trước mắt tôi lại là những ánh mắt độc ác và oán hận của Trâu Nguyệt, điều này khiến tôi có dự cảm không lành.

Lâm Khải Chính vốn dĩ muốn đợi tôi cùng về, bị tôi khéo léo từ chối.

Tôi và Trâu Thiên tiếp tục ở lại quê nhà giải quyết vài việc hậu sự của mẹ, đồng thời cũng tìm tông tích Trâu Nguyệt xung quanh thị trấn bé nhỏ này nhưng không thu hoạch được gì. Không còn cách nào chúng tôi đành ngồi xe bus đường dài trở về thành phố.

Trên đường đi, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, lo âu chồng chất. Trâu Thiên tỉnh dậy trong cơn gà gât, thấy tôi như vậy, an ủi nói: "Chị, đừng lo, Trâu Nguyệt cũng không còn nhỏ nữa, từ từ chị ấy sẽ tự nghĩ thông suốt".

"Nếu có thể nghĩ thông suốt, nó sớm đã nghĩ thông suốt rồi, chị lo nó đường quang không đi lại đâm quàng bụi rậm". Tôi yếu ớt đáp.

"Nhưng chị, em có câu này chị đừng giận nhé?" Trâu Thiên dè dặt nói.

"Không sao, em nói đi".

"Chuyện chị và họ Lâm kia không nên giấu chị ấy, nói sớm có thể sẽ tốt hơn".

"Đó cũng chẳng phải chuyện quang minh chính đại gì, ban đầu nghĩ không nhất định phải để nó biết". Tôi nói thẳng.

"Đúng vậy, vậy chị và họ Lâm định thế nào?"

"Chẳng định gì, cũng không định nổi, đi từng bước tính từng bước".

"Chị, chuyện của anh rõ không phải do họ Lâm hại chứ?"

"Em nghe ai nói?"

"Em đoán vậy. Anh rõ sống ở tầng dưới nhà chúng ta, ra ra vào vào, nguy hiểm!" Trâu Thiên bữu môi nói.

"Đừng nói linh tinh. Anh ấy nào có bản lĩnh đó". Tôi khẽ rít lên.

"Anh ta có nhiều tiền! Đàn ông có nhiều tiền là tốt! Sau này em không định ở lại trường, nhất định ra ngoài tạo dựng sự nghiệp!" Trâu Thiên ngồi bên nói lên ý nguyện to lớn.

Tôi quay đầu nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy tâm trạng thê lương. Vì sao? Mãi mãi đều không có người để ý tình yêu của tôi và anh. Tiền bạc giống như một ký hiệu lớn, khiến tất cả những thứ khác mất đi ý nghĩa.

Trở về nhà, mười mấy ngày không bước chân vào, bụi bám đầy, căn phòng tĩnh mịch im ắng, không hề có dấu tích Trâu Nguyệt trở về. Tôi và Trâu Thiên đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết thế nào mới ổn.

Trâu Thiên đột nhiên nói: "Lên mạng xem xem, xem chị ấy có trên mạng không?"

Nó bước vào phòng của Trâu Nguyệt, mở vi tính ra, sờ mó một hồi, thất vọng nói: "Không có trên mạng".

Tôi bước tới phòng khách, lại gọi vào di động của Trâu Nguyệt, vẫn là tín hiệu tắt máy. Có lẽ, tôi nên báo cảnh sát, tôi thầm suy nghĩ.

Đột nhiên nghe Trâu Thiên gọi trong phòng: "Chị nhanh lại xem này".

Tôi tưởng tin tốt, chạy vào phòng, Trâu Thiên chỉ màn hình vi tính, "Em vừa phát hiện Trâu Nguyệt có một blog, chị xem ở trên viết những gì"

Tôi sát lại gần xem, tên của blog là : Cuộc sống hạnh phúc của tôi. Trong đó là nhật ký Trâu Nguyệt hàng ngày ghi lại, nhưng tôi nhìn thấy nội dung nhật ký lại là tình yêu mà Trâu Nguyệt biên soạn, còn nam chính là Lâm Khải Chính!

"Hôm nay, Khải Chính đến đón tôi đi làm, tôi vừa lên xe, anh liền tặng tôi một bó bách hợp, vì hôm nay là một trăm ngày tôi và anh ấy yêu nhau".... "Hôm nay chúng tôi cãi nhau, vì anh ấy kiên quyết muốn tôi đừng đi làm ở công ty, còn tôi không đồng ý, đương nhiên cuối cùng, vẫn là anh ấy nhượng bộ"... "Tối nay chúng tôi cực kỳ lãng mạn, anh đưa tôi đi ven sông ngắm cảnh đêm, ôm tôi trong gió đêm ấy, hôn lên mái tóc tôi"... "Tôi hoàn toàn hiến dâng bản thân mình cho anh ấy, cho dù anh ấy lấy ai làm vợ, tôi đều không hối hận"....

Tôi dùng chuột bấm nhanh, càng nhìn càng khó bề tưởng tượng, nhật ký luôn tiếp tục viết cho tới ngày mẹ tôi bị bệnh nguy kịch, trong nhật ký hôm đó nó viết: "Hôm nay Khải Chính đi Hồng Kông rồi, tôi tiễn anh ra sân bay, hai đứa lưu luyến không rời".

Bên cạnh, Trâu Thiên cũng kinh ngạc: "Trâu Nguyệt thực sự bị tàu hỏa nhập ma rồi..."

Sự tình gay go hơn tôi tưởng tượng, tình yêu đơn phương của Trâu Nguyệt dành cho Khải Chính lại điên cuồng như vậy, nó tự thôi miên bản thân, hoang tưởng ra một thế giới khác. Vậy mà, khi nó biết chân tướng sự thật, khi nó biết chị gái nó lại đang sống cuộc sống mà nó tưởng tượng, đòn tấn công này với nó sẽ như thế nào? Nghĩ tới đây, tôi nổi da gà, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tôi gần như không dám ôm hy vọng gọi được điện thoại cho nó, không ngờ lần này, lại gọi được, hơn nữa nó cũng nghe máy.

Tôi vội vàng cẩn thận hỏi: "Tiểu Nguyệt, em ở đâu?"

"Em ở đâu chị quan tâm không? Chỉ sợ chị mong muốn em mãi mãi biến mất!" Giọng nó sắc nhọn nhói tai.

"Tiểu Nguyệt, đừng nói ngốc nghếch, nhanh về nhà, có chuyện gì chúng ta nói trực diện".

"Muốn nói trực diện với em? Được, chị đến tầng thượng tòa nhà A của khu nhà Trí Lâm, chị biết nơi đó, chị tới đi!"

Khu nhà Trí Lâm? Khu nhà Trí Lâm? Tôi nhớ ra rồi, chính là nơi tôi từng cứu cậu công nhân Tiểu Lưu, "Được, em đừng đi, chị lập tức tới".

"Một mình chị đến, Tiểu Thiên không được đến!" Nó cương quyết nói bên đầu kia điện thoại.

"Được!" Tôi cúp máy, chạy ra phía cửa, Trâu Thiên đi theo, tôi nói với nó: "Em ở nhà đi, chị đưa Tiểu Nguyệt về".

Vừa xuống lầu, điện thoại của Khải Chính đến.

"Em về đến nhà rồi chứ?" Anh hỏi

"Em đến rồi, bây giờ đi đến khu nhà Trí Lâm, Trâu Nguyệt hẹn gặp em ở tầng thượng toà nhà A".

"Cô ấy làm gì?"

"Nhất thời không nói rõ, Khải Chính, trong lòng em hơi sợ, anh có thể qua một chút không, có lẽ nó sẽ nghe lời anh".

"Được, anh lập tức tới, em cẩn thận chút nhé". Anh đồng ý.

Tôi thở hắt hắt chạy lên tầng thượng toà nhà A khu nhà Trí Lâm, không giống lần trước, bây giờ công trình đã hoàn toàn xong, tầng thượng bằng phẳng, bốn phía xây lên thanh chắn bảo vệ cao nửa người. Nhưng, gió trên cao vô cùng mạnh, tứ phía ngoài bầu trời, không hề có bất cứ cảnh vật nào, hai chân tôi mềm nhũn, tim đập nhanh hơn.

Nhìn ra chỉ thấy Tiểu Nguyệt đứng dựa vào thành lan can, mái tóc tung bay theo gió, biểu hiện trên mặt khác thường.

Tôi cắn chặt răng, bước tới phía nó, cách nó khoảng mười mét, nó ngăn tôi lại "Đừng lại gần nữa, em không muốn gần chị, nhìn thấy chị đã khiến em thấy ghét!"

Tôi không dám chọc giận nó, chỉ có thể dừng bước "Tiểu Nguyệt, cho dù có hiểu lầm gì, chúng ta về nhà nói chuyện".

"Lâm tổng đã yêu chị ở chính nơi này hả?" Trâu Nguyệt không thêm để ý lời đề nghị của tôi, chỉ hỏi.

"Anh ấy không yêu chị! Anh ấy chưa từng yêu chị! Anh ấy đùa với em thôi, không ngờ em cho là thật". Tôi hét lên

Đột nhiên nó gào lên: "Chị còn lừa em! Bây giờ chị còn lừa em, em giống đứa ngốc, bị chị lừa cho xoay vòng vòng, chị rất vui đúng không? Rất tự hào đúng không?"

"Tiểu Nguyệt, em đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói!"

"Dáng vẻ anh ấy nhìn chị, dáng vẻ anh ấy nắm tay chị, kẻ mù cũng biết hai người ở bên nhau! Chị còn đến lừa em!"

"Em hiểu lầm rồi, chị và anh ấy chỉ là bạn tốt, chỉ là bạn bè quan hệ rất tốt!" Tôi luôn ngu xuẩn như vậy, khi bị người khác nhìn thấu, tôi chỉ biết phủ nhận, tuy trong lòng biết rõ phủ nhận này căn bản không hề có sức thuyết phục.

Quả nhiên, Trâu Nguyệt hoàn toàn không bị mắc lừa, tiếp tục cuồng loạn nói: "Bộ quần áo đó cũng là của anh ấy, đúng không? Em đã biết chị còn nói không phải, chị còn ép em gọi điện cho anh ấy, chị biết em không dám đối diện với anh ấy, vì vậy chị ép em như vậy?! Cả đêm cả đêm chị không về nhà, nói với em làm thêm, nói đi công tác với em, thực ra chị đều ở bên anh ấy, có phải không? Phải không? Em cho dù chết cũng không đổi lại được một cuộc điện thoại của anh ấy, nhưng chị cái gì cũng làm được. Từ nhỏ chị đã giỏi hơn em, chị mãi mãi giỏi hơn em! Trong lòng chị nhất định đang cười giễu em, chắc ý chết đi được, đúng không?!"

Nó gần như không còn là Trâu Nguyệt mà tôi biết nữa, gương mặt thanh tú của nó trở nên méo mó, khiến người ta kinh sợ.

Tôi biết phủ nhận cũng không phải cách, không thể không dùng giọng nói lớn tiếng như vậy ngắt lời nó: "Trâu Nguyệt, em đừng nghĩ như vậy. Cho dù chị và anh ấy bên nhau cũng không có kết cục tốt đẹp, anh ấy đã kết hôn như vậy, rời xa chị. Chị không nói cho em vì chị luôn muốn kết thúc, hơn nữa sớm muộn cũng sẽ kết thúc!"

Nghe lời tôi nói, Trâu Nguyệt dừng lại một lát, xót xa bật khóc, "Trâu Vũ, chị biết em yêu anh ấy, chị biết vì yêu anh ấy, mà em đau khổ đến mức không thể sống tiếp, vì sao chị còn muốn cướp anh ấy đi? Anh ấy và người khác kết hôn, em không quan tâm, anh ấy và người khác yêu nhau, em không quan tâm, nhưng em chỉ cần nghĩ tới lại là chị! Lại là chị ruột em! Em chỉ muốn chết! Chỉ muốn đi chết!" Nói xong, ngữ khí của nó lại cao vút lên, vừa nói vừa dùng tay đập mạnh lên tường.

Trạng thái tinh thần của nó khiến tôi vô cùng lo lắng, tôi cố lấy tinh thần chậm rãi đi về phía nó: "Tiểu Nguyệt, xin lỗi, là chị không đúng, tất cả là lỗi của chị, chỉ cần em tha thứ cho chị, chị bảo đảm, chị lập tức chia tay anh ấy, không bao giờ gặp mặt nữa!"

Trâu Nguyệt nhìn xuống tầng dưới, đột nhiên quay đầu hỏi: "Chị gọi anh ấy đến à?"

Tôi gật đầu đáp: "Đúng, anh ấy không hề biết suy nghĩ trong lòng em. Em có thể nói chuyện với anh ấy".

Trâu Nguyệt bật cười, "Có gì để nói chứ? Hoặc để hai chị em mình đến để hai gái chăm một chồng".

"Nếu em yêu anh ấy, ít nhất em nên cho anh ấy biết". Tôi tiếp tục an ủi nó. Gió trên tầng thượng càng lúc càng mạnh, tôi thực không có dũng khí di chuyển lên phía trước.

"Em sẽ để anh ấy biết". Trâu Nguyệt nói xong đột nhiên trèo qua lan can, đứng trên mép ngoài.

Tôi sợ ngây người, hét lớn: "Tiểu Nguyệt, em làm gì vậy?"

Nó buông một tay, gió thổi lay động bộ quần áo mỏng của nó.

Tôi không dám làm bừa, chỉ có thể đau khổ cầu xin: "Trâu Nguyệt, xin lỗi, nhanh vào đây, đừng dọa chị, em đừng dọa chị. Mẹ vừa rời xa chúng ta, chúng ta chỉ còn lại ba người, em nhanh vào đây!"

Trâu Nguyệt nhìn xuống tầng dưới, lại nhìn tôi, oán hận nói: "Anh ấy nói anh ấy mãi mãi sẽ không bỏ chị, Trâu Vũ, hôm nay em muốn để chị cam tâm tình nguyện bỏ rơi anh ấy. Em sẽ nhảy từ chỗ chị đến trước mặt anh ấy, như vậy, hai người mãi mãi không thể ở bên nhau"

Nói xong, nó không hề do dự buông nốt tay kia, nhảy thẳng xuống.

Ký ức của tôi dừng lại ở hình ảnh tôi chạy tới trước lan can nhìn, trong vườn hoa tầng dưới, trong bụi cây xanh mướt, bị đè bởi hình dáng một người – Trâu Nguyệt, bên cạnh, một chiếc Jeep màu đen, vừa vặn một người bước xuống.

Tôi chôn Tiểu Nguyệt bên cạnh mẹ, tôi quỳ ở đó, nói một vạn câu xin lỗi với họ.

Sau đó, tôi không bước chân ra khỏi nhà, ở một tháng trong căn phòng nhỏ cũ nát ở quê, nằm trên chiếc giường lớn mà hồi nhỏ tôi và Trâu Nguyệt ngủ cùng, nhớ lại những đoạn ngắn hồi thơ ấu, lòng đau như cắt.

Lâm Khải Chính đến vô số lần, thường đứng dưới tầng cả đêm, hy vọng gặp mặt tôi. Tôi không gặp anh, tôi nói với anh trong điện thoại: "Xin anh, đừng để em nhìn thấy anh, em thực sự chịu không nổi nữa". Sau đó, đến điện thoại của anh tôi cũng không nhận.

Một buổi sáng nào đó của một tháng sau, tôi dậy khỏi giường, đang đánh răng, di mang một người tới, kêu tên tôi, tôi quay người, lại là Tả Huy. Bản chải đánh răng trong tay rơi xuống đất, tôi đầy miệng bọt nói với Tả Huy: "Trâu Nguyệt nó không nghe lời, nó chết rồi".

Tả Huy bước tới, nhặt cốc và bàn chải đánh răng, đặt dưới vòi nước, ấn nước rửa sạch, lại đưa cho tôi, nói: "Anh biết rồi, đánh răng, rửa mặt đi, trở về cùng anh nhé".

Tôi thực sự trở về thành phố cùng anh ta. Tôi không hỏi anh ta ra như thế nào, vì sao có thể ra. Là ân huệ của Lâm Khải Chính thì thế nào chứ? Giữa tôi và anh ấy, Trâu Nguyệt đã vẽ một dấu chấm cho chúng tôi.

Tôi bắt đầu đi làm lại, giây phút bước vào văn phòng, mỗi người đều đến bày tỏ thăm hỏi với tôi, nhưng ánh mắt họ nhìn tôi ý tứ sâu xa. Cũng may tôi đã không còn để ý, so với sống chết, chìm đắm trong trò hề thì thế nào chứ?

Tôi đặt chiếc di động đó, vòng cổ đó, thẻ tín dụng đó và bức tranh Bò Tát ấy vào một chiếc hộp, phong kín nó lại, nhờ Cao Triễn Kỳ trả cho Lâm Khải Chính.

Sau khi Cao Triễn Kỳ trở về, ngồi ở bàn đối diện với tôi, thờ dài nói: "Ôi, một đôi đẹp biết bao, nói tan là tan".

Tôi cúi đầu làm việc, không thêm để ý đến anh ta.

Anh ta nói tiếp: "Cô không nhìn thấy biểu hiện của Lâm Khải Chính sau khi mở chiếc hộp đó ra, Trâu Vũ, cô coi như đã giúp tôi xả giận, cuối cùng cũng để tôi thấy đáng về bị đánh bại của anh ta!"

Tôi đau đến không thể chịu được, chỉ có thể tiếp tục cúi đầu, giả vờ thờ ơ.

Cao Triễn Kỳ không buông tha cho tôi, thò đầu quan sát biểu hiện của tôi: "Hey, nếu cần mượn tôi bờ vai, nhân lúc tôi vẫn còn thì nói sớm một chút".

Tôi ngẩng đầu, trợn mắt lườm anh ta: "Được rồi! Cút ra xa một chút, cẩn thận ăn đánh!"

Anh ta chạy ra ngoài, ra khỏi cửa còn không quên quay đầu thêm một câu: "Bạn gái hoang dã, tôi thích thế!" Tôi biết anh ta muốn đùa cho tôi vui, tuy uống công vô ích.

Tôi bước tới cửa sổ ngắm phong cảnh, một tháng không ở đây, chiếc cầu dành cho người đi bộ cuối cùng cũng hoàn thành. Rất kỳ lạ, mắt tôi lại khô, ráo hoảnh, hóa ra, trong bi thương nhất, nước mắt đều thành xa xỉ.

Vài ngày sau, chúng tôi đột nhiên nhận được một công hàm của công ty Trí Lâm, muốn hủy hợp đồng cổ vấn pháp luật với chúng tôi, không có lý do, họ không định thu lại phí cổ vấn đã bỏ ra.

Lại qua hai ngày nữa, lần lượt có vài đơn vị cổ vấn đưa ra yêu cầu hủy hợp đồng, còn có vài đương sự của vụ kiện lớn đang tiếp xúc cũng không rõ nguyên cáo đòi cắt đứt quan hệ.

Chủ nhiệm Trịnh và Cao Triễn Kỳ lo lắng hỏi thăm xung quanh, muốn níu giữ thế cục nhưng họ không yêu cầu tôi bất cứ điều gì, tuy chúng tôi đều biết là ai làm vậy.

Cho tới một ngày, ngân hàng tôi làm cổ vấn cũng đòi hủy hợp đồng trước thời hạn với chúng tôi, tôi hỏi họ: "Vì sao?"

"Không biết, chỉ thị của cấp trên".

"Cấp trên nào?"

"Cụ thể chúng tôi cũng không rõ, tóm lại, rất tiếc không thể tiếp tục hợp tác".

Lâm Khải Chính cậy thế ức hiếp người khác như vậy, bỗng nhiên tôi tức giận, tôi trực tiếp gọi taxi tới công ty Trí Lâm. Đương nhiên, tôi vào Trí Lâm không hề dễ dàng như đi trên đồng bằng, bảo vệ đã không còn nhận ra tôi, trải qua tầng tầng kiểm tra, lớp lớp đăng ký, thông báo, khi tôi đứng trước văn phòng anh, anh mở cửa, đứng ở cửa chờ tôi.

Gặp lại, như đã xa cách nhau mấy thế kỷ, anh gầy đi, tiều tụy, một tay hút túi quần, một tay chống cửa, nhìn sâu vào mắt tôi.

Trái tim tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ muốn trực tiếp bay vào lòng anh, nhưng tôi chỉ có thể đứng cách xa anh hai bước, không dám lại gần nửa phân.

"Vào đi rồi nói". Anh lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

Tôi bước vào, anh đóng cửa lại, tôi ở trước, anh phía sau, tôi không quay người, anh cũng không cất bước, im lặng hồi lâu, anh khẽ giọng:

"Gần đây em có khỏe không?"

Tôi hơi gật đầu.

"Mấy cái hủy bỏ hợp đồng đó đều là tạm thời, qua vài ngày bọn em có thể lấy lại hợp đồng, bao gồm cả công ty anh".

Quả nhiên là một tay anh gậy ra, để ép tôi ra mặt. "Vậy thì được rồi, tạm biệt anh". Tôi quay người định đi, anh nghiêng người chắn ngay trước mặt tôi, hương thơm khiến tôi ngây ngất lâu ngày không ngửi thấy lại xuất hiện lần nữa, tôi nhất thời hoảng loạn, bị ép đến lùi bước.

"Thực sự không thể ư? Trâu Vũ, cần bao lâu em mới có thể quên đi những chuyện đó? 5 năm, 10 năm, 20 năm? Em nói bao lâu, anh sẽ đợi em bấy lâu". Giọng nói của anh chân thành, đầy thương cảm.

"Mãi mãi". Tôi khẽ nặn ra hai từ, dường như mang theo cả chút máu.

"Cô ấy là cô ấy, chúng ta là chúng ta, vì sao phải hy sinh tình cảm của chúng ta vì cô ấy?" Anh cao giọng.

"Nó không phải người khác, nó là em gái em, vì chúng ta nó mới chết".

"Em sau rồi, không liên quan tới em, vì anh, cô ấy mới chết, chỉ cần có một ngày anh khiến cô ấy tuyệt vọng, cô ấy sẽ lựa chọn con đường này. Nhưng, đây là điều cô ấy lựa chọn, không phải anh ép cô ấy, cũng không phải em ép. Vì sao phải khiến chúng ta chịu trách nhiệm?" Những lời này nhất định anh cất giữ rất lâu trong lòng, nói ra vô cùng lưu loát.

Tôi buộc lòng phải làm vậy, ngược mắt nhìn anh. Gương mặt anh chỉ cách tôi nửa thước, tôi có thể nhìn rõ bóng mình trong mắt anh. Tôi chỉ cần hơi nhích lên là có thể nhào vào lòng anh, bỏ hết nỗi thống khổ phía sau. Nhưng tôi biết rõ, tôi không thể.

"Là chúng ta sai! Chúng ta luôn nghĩ tất cả rồi sẽ thay đổi, chúng ta luôn lừa dối chính mình, chỉ cần đủ kiên trì thì có thể mãi mãi ở bên nhau! Vì lý do này, chúng ta coi thường những người bên cạnh, chúng ta lừa dối họ, che giấu họ, nhưng coi thường càng lâu, che giấu càng lâu thì tổn thương càng sâu. Trâu Nguyệt không thể chịu đựng nổi, không phải anh không yêu nó, mà là anh đã yêu em, còn em nghiễm nhiên lừa dối nó." Những lời này tôi cũng nghĩ rất lâu rồi nên nói ra mới lưu loát như vậy.

"Cô ấy đã chết rồi, nhưng chúng ta còn sống tiếp". Anh vội vàng trách móc.

"Nếu chúng ta không dừng lại, có lẽ sẽ có người nhảy lầu tiếp".

"Anh có thể giải quyết tốt mọi thứ, anh sẽ không để bị kịch xảy ra".

Tôi im lặng lắc đầu: "Không có khả năng, không có khả năng đâu, Trâu Nguyệt trước khi nhảy lầu đã nói: "Em nhảy từ chỗ chị đến trước mặt anh ta, như vậy, hai

người mãi mãi không thể ở bên nhau". Nó nói không sai, không có khả năng đâu". Tôi không muốn thảo luận thêm nữa, nghiêng người mở cửa.

Anh chặn tay tôi lại, ôm tôi vào lòng. Tôi giật mình, theo bản năng giật ra thật xa. Nhìn thẳng anh, tôi xót xa nói: "Đừng chạm vào em, thực sự đừng chạm vào em, Khải Chính, trời biết em yêu anh nhiều thế nào, nhưng, em thực sự không thể ở bên anh, em thực sự không làm được, xin lỗi! Xin lỗi! là em hại anh, là em hại Trâu Nguyệt, nếu ban đầu em không lựa chọn bắt đầu, bây giờ mỗi người đều sống rất tốt! Xin lỗi..."

Tay anh chán nản buông xuống, mắt anh tuôn ra dòng lệ. Lần đầu tiên tôi thấy nước mắt của anh.

Anh tuyệt vọng quay người, bước tới bên cửa sổ, quay lưng lại với tôi, nói ra câu nói cuối cùng: "Trâu Vũ, em nhớ rõ, trừ phi thế giới này tận thế, nếu không, số điện thoại của anh mãi mãi sẽ không đổi".

Tôi không trả lời anh, mở cửa đi ra ngoài. Trong mắt vẫn vô cùng khô cạn.

Taxi đưa tôi đến trước cửa quán Starbucks, quán cà phê đó, vẫn sáng sủa sạch sẽ, một đôi nam nữ ngồi bên cửa sổ, cô gái xem một quyển tạp chí, chàng trai gõ gõ đánh đánh trên máy tính, ánh sáng rực rỡ xuyên qua cánh cửa chiếu lên tứ phía, khiến tôi không thể tập trung nhìn. Ánh mắt tôi dờ dẩn, tôi di chuyển bước chân lên cây cầu dành cho người đi bộ, từng bậc lại từng bậc, từng bậc lại từng bậc, bậc thang rất ít, mặt cầu hiện ra trước mắt.

Vô tình, tôi phát hiện dưới góc cây cầu, khảm nạm một bảng nhỏ bằng đồng, nhìn kĩ, trên đó viết dòng chữ: "Lâm Khải Chính tiên sinh quyên tặng cây cầu này, vô cùng cảm ơn".

Là anh xây? Là anh xây? Vì tôi ư? Thực sự vì tôi ư? Vì sao anh chưa bao giờ nói qua? Tôi quỳ xuống, đau lòng dùng tay phải nhẹ bụi bám trên đó, nhẹ nhàng lau sạch tên anh. Nước mắt cuối cùng cũng rơi, từng giọt lớn từng giọt lớn, thấm đẫm một phần con đường xi măng trước bảng đồng.

Tôi và Lâm Khải Chính không gặp mặt nữa, không lâu, anh đi Hồng Kông, không trở lại.

Nghiep vụ của Trí Lâm vẫn làm, nghiệp vụ khác cũng đều trở lại, tôi điên cuồng làm việc, kiếm được số tiền lớn, thời gian trôi qua như bay.

Cao Triền Kỳ ly hôn, rồi lại yêu đương, bạn gái không phải là tôi.

Tả Huy yêu rồi kết hôn, vợ cũng không phải tôi.

Có điều, tôi cũng tích cực phối hợp, tham gia các hoạt động xem mặt. Nhưng, muốn nhìn trúng một người đàn ông thật rất khó, luôn có khuyết điểm thế này, thế kia, khiến tôi mất hứng.

Ngày 20 tháng 10 năm 2006, tôi đi Hồng Kông. Liên hoan liên hiệp luật sư tỉnh và luật sư Hồng Kông, tổ chức một đoàn phỏng vấn, văn phòng chúng tôi có một người, chủ nhiệm Trịnh dành cho tôi. "Đi cho khuây khỏa đi". Trong lời của ông ta có ý thâm sâu.

Hành trình của đoàn thăm viếng rất căng, có huấn luyện, có tham quan, tôi căn bản không có thời gian dạo chơi ở Hồng Kông, nhưng rốt cuộc có một người khác cũng đang sống dưới bầu trời này, tôi có thể nhìn thấy những vì sao và ánh đèn anh ấy cũng thấy là đủ, ít nhiều cũng khiến người ta được an ủi. Buổi tối, tôi đi dạo trên con đường gần đó, vẫn vô tình chú ý đến mỗi người đàn ông cao to đi qua tôi. Đương nhiên không có anh, đây là thành phố có mật độ dân số lớn nhất thế giới, cho dù có hẹn gặp mặt nhau cũng có thể không tìm thấy nhau, hướng hồ là gặp gỡ ngẫu nhiên trên đường.

Buổi trưa trước hôm về, tôi tới SASA đối diện khách sạn, mua giúp chị em trong văn phòng mấy đồ mỹ phẩm dưỡng da, xách túi to túi nhỏ, khi trở về, đứng bên lề đường chờ đèn giao thông. Đèn sáng, dòng xe lưu chuyển dừng lại, nhường đường cho người đi bộ. Tôi đang định nhấc chân, sau đó liền nhìn thấy Lâm Khải Chính.

Cuối cùng đã nhìn thấy anh, xem ra rốt cuộc chúng tôi có duyên hơn cả người bình thường. Anh lái chiếc xe mới tinh màu bạc, xe đang dừng trước mặt tôi, một tay anh đặt trên vô-lăng, tay kia cầm điện thoại áp bên tai, đang gọi điện. Tuy nhìn không rõ gương mặt anh nhưng lông mày đen sậm, đôi mắt sâu, sống mũi cao, còn có ngón tay thon dài đang cầm điện thoại, đều quen thuộc đến vậy, giống như hôm qua còn bên nhau, cúi đầu cười nói. Anh sống thế nào? Vui vẻ không? Hạnh phúc không? Tôi nhìn không ra, chỉ thấy anh đang chuyên tâm nói chuyện gì đó qua điện thoại với người khác, ánh mắt dán chặt lên đèn giao thông phía trước.

Nếu tôi bước lên một bước, gõ gõ cửa, anh sẽ quay đầu, nhìn thấy tôi, sau đó anh sẽ lập tức cúp máy, lập tức mở cửa xuống xe, anh sẽ bước tới trước mặt tôi gọi tên tôi, thậm chí có lẽ, tại giao lộ phồn hoa này, anh có thể không màng mọi thứ ôm chặt tôi. Hơn một năm không gặp, chúng tôi dẫu sao đã từng yêu nhau như vậy.

Tôi nhìn anh, tham lam, kìm nén nhìn anh, tôi thậm chí gọi to tên anh, dùng giọng nói đinh tai nhức óc, tôi thậm chí nghĩ, nếu chúng tôi thực sự có cảm ứng, có lẽ anh có thể nghe thấy.

Đáng tiếc, anh không nghe thấy. Lúc này, anh chống tay nghe điện thoại, hơi động đây, tôi đột nhiên phát hiện, nơi cổ áo anh, trên cổ tay lộ ra một miếng dán vết thương nho nhỏ.

Trái tim tôi đau một cách dữ dội.

Đèn đỏ tắt, đèn xanh hiện lên, anh tiếp tục dẫn dò gì đó trong điện thoại, lái xe về phía trước. Tôi nhìn anh chăm chú, không dám buông lời.

Lúc này, tầm mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt khác, là gương mặt của Giang Tâm Dao, tâm trạng tôi hốt hoảng, không hề phát hiện cô ấy ngồi ghế sau. Khi tôi nhìn Lâm Khải Chính, cô ấy cũng ngồi thẳng, nhìn tôi từ cửa sổ phía sau xe, dùng nụ cười ngây thơ cười với tôi.

Hóa ra, cái gì cô ấy cũng đều biết!

Xe biến mất trong dòng xe, ánh tà dương của mặt trời phía xa xuyên qua các toà nhà cao tầng san sát, trực tiếp chiếu lên mặt tôi.

Tôi vốn tưởng rằng tình yêu lãng mạn trên thế giới chỉ có hai loại, một là loại tình yêu trên phim, dù bức mình lắm cũng vẫn có thể khiến bạn rơi nước mắt, loại kia là tình yêu mà bản thân đang trải nghiệm, dù đối phương là con heo, bạn cũng có thể đau đón tới mức mất ngủ cả đêm.

Nhưng bây giờ tôi mới biết, còn có tình yêu thứ ba, loại tình yêu này, ai cũng đều biết, ai cũng đều cảm động, ai cũng đều kín như miệng bình, ai cũng đều giữ kín như bưng. Nó là dòng nước ngầm, chảy nhanh không ngừng, vàng thau lẫn lộn. Nếu bạn không may gặp phải, vẫn là nên trốn xa thì tốt hơn, quả thực không trốn được, bị ôm mỗi hận, bị quấn lấy, trầm luân trong đau khổ và ngọt ngào khắc cốt ghi tâm, vậy tôi cũng chỉ có thể chúc bạn xây thành chính quả, tuy tôi biết điều này rất khó rất khó, vì tôi chưa làm được.

Hết.

NGOẠI TRUYỆN 1 - NGÀY HÔM ĐÓ CỦA LÂM KHẢI CHÍNH

Lâm Khải Chính bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, ánh sáng ban mai buổi sớm ngoài cửa sổ dịu dịu, anh ngồi dậy, ngó người một lúc bên giường, bước vào phòng tắm dội nước cho mát.

Nước ấm chảy qua vết thương, có chút đau nhói, cảm giác này không tồi, anh cứng cổ tay, kiểm chế.

Tối qua uống nhiều, trở về nhà đã không còn tỉnh táo. Anh mở vi tính trong thư phòng, ổ D có một file ẩn, là những tấm ảnh anh bỏ ra 80 vạn để mua, chụp rất đẹp, rõ ràng, ánh sáng thích hợp, kết cấu hoàn mỹ, người chụp trộm này chắc là xuất thân chuyên nghiệp.

Lật từng tấm ảnh, phóng to, phóng to, phóng to hơn nữa, nhìn đáng vẻ Trâu Vũ cười, híp đuôi mắt, nhíu mày. Anh lướt nhẹ tay lên màn hình vi tính, nổi lên những đọt vân nước.

Thật khiến người ta chán nản, tốt nhất, yêu nhất, lại rời xa anh nhất.

Buổi sáng thực ra đã nhìn thấy cô ấy.

Bạn của Lâm Khải Chính trong hội luật sư, cùng ăn bữa sáng, Lâm Khải Chính nhờ anh ta làm trung gian mời đoàn luật sư đến viếng thăm, anh bỏ tiền. Bạn anh hỏi vì sao?

Anh nói muốn cảm ơn một người từng giúp anh, nhưng, anh không muốn để họ biết.

Bạn anh nhạy cảm hỏi, có cần thiết chỉ đích danh người được mời?

Anh lắc đầu. Sau việc này anh gọi cho anh Phó, anh Phó thông minh. Không cần chỉ thị rõ liền biết nên làm thế nào.

Vì thực sự rất muốn gặp cô. Đối với cô, nhưng nhớ luôn chỉ ở trong tim, nhưng gần như tuyệt vọng, lần cuối cùng đối diện, cô nhìn đáng vẻ anh một cách sợ hãi, khiến anh biết mình không có cơ hội.

Nhưng vẫn mượn cớ trở về vài lần, đứng ở đối diện văn phòng cô chờ đợi như xưa, có một lần tròn cả một buổi sáng. Không may, thường không thấy cô ấy. Sau này anh Phó điều tra ra, cô đã chuyển nhà, sống gần đó, không cần ngồi taxi đi làm.

Thế là, anh nghĩ ra chủ ý này.

Đoàn viếng thăm đến rất nhanh, anh cầm tờ lịch trình, cũng tra ra số điện thoại phòng cô ở.

Phảng phất giống như tâm trạng bao năm xa quê mới trở về, do dự rất lâu, sợ nhìn thấy sẽ không kiềm chế được bản thân. Hôm qua cuối cùng hạ quyết tâm, tranh thủ thời gian, đợi ở sảnh lớn, tranh thủ lúc họ xuất phát, có thể nhìn thấy cô.

Quả nhiên, sắp đến 9 giờ, mọi người lần lượt xuống, cô ở trong số đó, một năm không gặp, cô vẫn gầy, đã cắt tóc ngắn, lộ ra cái cổ trắng ngần, mặc sơ mi vàng

nhặt, dáng vẻ mộc mạc. Người khác túm tụm nói chuyện, có một người đàn ông còn niềm nở kéo cổ tay cô, muốn kéo cô qua. Cô cười cười, trừng mắt với anh ta, trả lời một câu gì đó, sau đó rời đi, tới giá báo bên cạnh.

Lâm Khải Chính thầm nghĩ trong lòng vẫn dáng vẻ khiến đàn ông yêu nhưng cô không cho là như vậy.

Lâm Khải Chính băng qua đầu kia của sảnh lớn, thấy cô đứng trước giá báo, cầm quyển "Báo kinh tế Hồng Kông" ngày hôm đó, cũng có chỗ xem rất chăm chú.

Anh thích dáng vẻ nghiêm túc của cô, bướng bỉnh, nhưng lại có thần thái hoang mang. Trong lòng anh không hề có kích động như tưởng tượng, có lẽ anh quen rồi, từ xa chăm chú quan sát cô, cầu xin một trái tim bình yên.

Biểu hiện của Trâu Vũ vô cùng nghiêm túc, cô dùng tay vuốt nhẹ nhẹ lên một đầu của tờ báo, chậm rãi nở nụ cười.

Bên kia gọi, cô quay đầu liền đi, tờ báo thuận tay nhét vào túi.

Đợi xe đi xa, Lâm Khải Chính bước tới, cũng cầm một tờ, lật đi lật lại, sau đó ở phần bất động sản, thấy một bức ảnh nho nhỏ của mình, bên góc báo, nói về tin tức công ty không quan trọng lắm.

Thế là, tới qua, ăn cơm cùng đối tác kinh doanh, không hiểu vì sao uống nhiều quá. Tỉu lượng anh thực ra cực kỳ tốt, vốn không đến nỗi như vậy.

Trong lòng buồn bã, vì biết cô cũng như mình, không hề quên. Sao có thể như vậy? Yêu, lại không liên hệ với nhau, không có lối thoát.

Ngồi sững sờ trong thư phòng, màn hình vi tính đột nhiên tối đen, cột mốc mềm mại bay qua bay lại trong bóng tối. Anh rút ra con dao lam trong ngăn tủ, bật lửa đốt nóng, nhẹ nhàng mà thuần thục vẽ một đường lên cổ tay. Đau nhói, máu từ từ chảy ra, từ từ chảy theo cổ tay. Không sao, không cần lau, anh biết, chảy không lâu sẽ bắt đầu ngưng tụ, giống như nổi nốt nhưng đối với cô, chịu đựng khó chịu nhất một lát, sẽ từ từ dịu đi.

Sáng nay, vết thương đã liền miệng, nhưng nước thấm vào vẫn âm ỉ đau. Anh dán một miếng ugo.

Buổi sáng, phải đi sân bay. Giang Tâm Dao đi Nam Phi, hôm nay trở về. Máy bay muộn một chút, thấy cô rời cổng, da sạm nắng, cô cười, anh cũng cười.

Trước khi ra đến xe, cô thấy ghế phụ chất đầy tài liệu và máy tính, lập tức mở cửa ghế sau ngồi vào, anh cũng không nói gì. Giang Tâm Dao và anh, rất ổn, nhưng chỉ

là ôn, giống như tình bạn, ôn thỏa, nhưng không có tình yêu. Trên đường, cô buột miệng nói chuyện Nam Phi với anh, anh không hào hứng lắm nên cô cũng im lặng.

Vốn có thể đi đường khác, nhưng anh chọn con đường khách sạn Trâu Vũ ở. Anh biết hôm nay cô rời Hồng Kông, vì vậy muốn đi qua nhìn xem.

Sắp tới giao lộ, điện thoại reo, anh cúi đầu nhìn số, phó tổng công ty gọi tới, anh nhận điện, ngẩng đầu phát hiện đèn đỏ, thế là, anh chậm chậm phanh xe.

Thật trùng hợp biết bao, cúi đầu, ngẩng đầu, ngấn ngủ trong một giây, tầm mắt anh đã lướt qua Trâu Vũ bên đường.

Trong điện thoại, phó tổng nói đến công trình Tam Á, có tranh chấp, đối mặt với nguy cơ đình công. Lâm Khải Chính vừa nghe, vừa thảo luận, mắt dán chặt vào người đi đường, trong lòng hy vọng, có lẽ, có thể nhìn thấy cô ấy.

Thực ra anh chỉ cần nghiêng mặt, Trâu Vũ đã đứng cách xa hơn thước, dùng hết sức lực toàn thân nhìn anh. Hai người họ rốt cuộc vẫn không có duyên.

Đèn xanh sáng, anh lái xe về phía trước, cuộc điện thoại kết thúc, anh nghiêng đầu nhìn cổng khách sạn, có chút thất vọng nằm trong dự đoán.

Thế là anh lặng lẽ lái xe đi, trong lòng buồn bã không vui, từng đoạn nhỏ nhất trước kia lóe lên trước mắt. Anh đau lòng oán hận người phụ nữ này, đã tới rồi, đã biết anh ở đây, vì sao không thể gọi điện hoặc gặp mặt? Số của anh vẫn luôn còn. Gặp mặt thực ra cũng chẳng sao, cuối cùng, họ từng yêu nhau như vậy. Anh vì cô còn nghĩ ra các loại kế hoạch, nhưng cô trốn xa đến thế, khiến anh yêu đến mức hoàn toàn không nhìn thấy hy vọng.

Đột nhiên, Giang Tâm Dao ở phía sau giơ tay ra, vuốt ve tóc anh, thỉnh linh nói: "Ken, I love you".

Bất chợt nghĩ, Tâm Dao có thể có loại phong cách ngây thơ này, Lâm Khải Chính quay đầu cười cười, cũng đáp: "I love you, too".

Cuộc đời con người, có lúc chính là như vậy, dần dần kết thúc.

NGOẠI TRUYỆN 2 - NẾU ĐỂ TÔI GẶP ANH (HẾT)

Nếu cho tôi gặp anh, tôi sẽ làm thế nào?

Gần đây, tôi luôn nghĩ về vấn đề này.

Anh trở về, anh lại trở về, anh thường như vậy, trở về, ở lại vài ngày rồi lại đi.

Sau đó luôn sẽ có người vẽ mặt thể này thể kia, dùng ngữ khí thể này thể kia, thần bí, uyên chuyên, lộ ra tung tích của anh, hy vọng nhìn thấy vết tích của sự việc trên mặt tôi.

Đương nhiên, tôi có một scandal, gánh trên vai, người đi đường đều biết.

Tôi sẽ không để những người này đạt được, vì vậy tôi chỉ vô cảm, ngây ngô trả lời: "Ừ".

Đây cũng nên là scandal của anh nữa nhỉ! Tôi thường nghĩ, có người vô tình dường như cố ý nhắc tới tôi trước mặt anh không?

Sợ rằng không. Anh không phải là tôi, không ai dám mạo phạm.

Vậy thì, nếu cho tôi gặp anh, tôi liền hỏi: "Có việc gì không, thường quay về làm gì?" – Thường quay về làm gì? Thực ra trong lời này vẫn mang ý yêu chiều. Trâu Vũ, mày mãi mãi đều như vậy, chết không thay đổi.

Tôi đang đi trên cầu dành cho người đi bộ, nghĩ tới đây, tự cười chế giễu mình. Chuyển ánh mắt một chút vào một góc, hai người công nhân đang quỳ ở đó, cầm hàn điện hàn gì đó.

Tôi dừng bước, nhìn thấy tên anh, trong những hoa lửa chói mắt tóe ra từ hàn điện.

Một người công nhân oán trách: "Nói với cấp trên từ sớm, đừng dùng đồng, gắn lên sẽ bị người ta ăn trộm mà".

"Đúng vậy, dùng xi măng tốt hơn không". Một người khác đáp.

"Không bằng dùng lắp nữa, người giàu quyền góp một cây cầu tính làm gì!"

Mắt tôi nhói đau, hoa lửa của hàn điện sáng chói, không thể nhìn trực diện, còn có một cái tên nào đó, biến mất, lại hiện ra, cũng không thể nhìn thẳng.

Tôi lập tức trốn chạy về văn phòng.

Đi vội quá, giày dẫm lên rất nhiều bùn, Cao Triền Kỳ không biết xuất hiện khi nào, đi sau tôi, chặc lưỡi: "Cô nhìn cô kia, về nông thôn giúp đỡ người nghèo à? Dính bùn vào gót giày rồi, mất hình tượng".

Tôi quay đầu nhìn, chỉ nói: "À, đợi chút đi lau".

"Đi đâu? Trưa nay gọi điện cô không nhận".

"Đi với thẩm phán thực thi một vụ án, buổi trưa mời họ ăn cơm, không nghe thấy, có việc à?"

"Chả phải vì bữa cơm tối nay, buổi trưa chỉ thị tôi đi đặt phòng, ông ta cũng chẳng thèm nhìn giờ là lúc nào? Đêm Bình an mà! Đâu ra có phòng chứ? Mỗi người chúng ta đội một tờ giấy ngồi ở ngoài ăn cơm hộp cũng tương đương".

Cao Triền Kỳ nói vô cùng khoa trương, tôi không nén được bật cười: "Anh tìm tôi, tôi cũng chỉ có thể đưa cho anh hai thùng giấy! Bây giờ giải quyết rồi chứ?"

"Giải quyết rồi. Tên họ Âu Dương ấy cũng đủ tốt, công ty bọn họ đặt vài phòng tiếp khách tiệc lớn, vừa vặn có vài người không tham gia, thừa một phòng cho chúng ta".

Sắc mặt tôi đột nhiên thay đổi.

Cao Triền Kỳ vẫn đang nói: "Mẹ nó chứ, Thiên Nhất thật sự là biết giết khách, tối nay giá phòng bao thấp nhất là 5888, không bằng chúng ta đề nghị chủ nhiệm phát tiền cho mọi người là được, ăn cũng không biết ăn những gì!"

"Tôi... tối nay... nhà tôi có chút chuyện, tôi không đi được!" Tôi ấp a ấp úng muốn mượn cớ.

Cao Triền Kỳ lúc này mới dừng lại việc hoang tưởng chia tiền, quay đầu chú ý biểu hiện của tôi. Sau đó anh ta vỗ vai tôi, tình ý sâu xa: "Yên tâm, chính vì mấy người nào đó không đến mới có thể thừa ra một phòng".

Hóa ra như vậy. Đương nhiên, lễ Giáng sinh là một ngày quan trọng.

Tôi hít sâu một hơi, ngồi về trước bàn làm việc, bắt đầu làm việc.

Cao Triền Kỳ vẫn như cũ không buông tha tôi, ngồi đối diện với tôi, nghiên cứu biểu hiện của tôi: "Trâu Vũ, hơn hai năm rồi, cô cũng nên bước ra đi, tôi đề nghị cô tìm một bác sỹ tâm lý xem sao".

Tôi không đáp.

"Cô như vậy, đối với ai cũng không tốt. Chuyện trước đây, qua rồi thì cho qua đi, cô không thể mãi mãi một mình gánh vác, gánh đến lúc nào mới dừng! Cô nhìn người khác sống tốt biết bao! Kinh doanh càng lúc càng lớn, tới đâu cũng có yên trước ngựa sau, náo nhiệt tám hướng, cô cũng không thể quá kém!"

Tôi vẫn không đáp lời.

"Được, cô cứ như vậy đi! Chết cũng không hối cải! Đàn ông tốt đều tuột mất, xem tương lai cô sống thế nào!" Cao Triền Kỳ nói xong tức giận, đập bàn một cái rồi bước đi.

Lúc này tôi mới ngẩng đầu lên, thở phào một hơi dài.

Tôi không buồn, chẳng có gì buồn cả, tôi chỉ nghĩ: Yên trước ngựa sau... náo nhiệt tám hướng... Cao Triễn Kỳ nhất định đã gặp anh ấy, anh ấy nhất định rất tốt.

Nếu để tôi gặp anh ấy, tôi sẽ làm thế nào?

Buổi tối tôi vẫn đi, bạn học cũ của chủ nhiệm- phó bí thư ủy ban chính trị và pháp luật Vinh Thắng Tỉnh, gặp mặt, kết giao, sau này làm việc giải quyết vụ án cũng có tác dụng. Nói ra mọi người đều là những kẻ nịnh bợ.

Trên bàn rượu, ai cũng đều uống rất vui vẻ, khi Cao Triễn Kỳ kính rượu quá kích động, nửa ly vang đỏ đổ lên người tôi, cổ áo và trước ngực toàn bộ đều bị nhuộm đỏ.

Tôi nói to: "Lão Cao, anh phải đền!"

"Đền thì đền! Đến người tôi cũng đền cô!" Anh ta cũng cao giọng đáp, đáp xong liền tiếp tục tìm chủ nhiệm chuốc rượu.

Tôi loạng choạng chạy ra đến cửa, hét lớn: "Phục vụ, lấy khăn ướt!"

Nhân viên phục vụ đang bung rượu vang đỏ chúng tôi vừa rót chạy đến, tôi giơ tay đón lấy, thúc giục: "Nhanh đi! Lấy khăn ướt cho tôi! Trên người tôi đều bị bắn hết rồi!"

Nhân viên phục vụ đồng ý rồi quay người chạy đi, chạy nhanh quá, mũ giáng sinh trên đầu rơi xuống đất.

"Mũ này! Mũ! Lại rơi rồi!" Tôi vừa hét vừa cười lớn đáng vẻ hài hước của cô ấy.

"Sao uống nhiều vậy?" Đằng sau đột nhiên có người nói chuyện.

Tôi quay đầu, nhìn thấy một gương mặt, tôi vui mừng, gọi tên anh: "Khải Chính, anh không biết, cô ấy vô cùng buồn cười, chiếc mũ nhỏ quá, đội không được, tối nay rơi biết bao lần rồi!"

Cười, nói xong, mới định thần lại.

Không phải trong mơ, anh rõ ràng đang đứng sau tôi, hơi nghiêng đầu nhìn tôi.

Nếu cho tôi gặp anh, tôi sẽ làm thế nào.

Tuy tôi vẫn luôn chưa nghĩ ra, nhưng cũng không nên như thế này, trong tay cầm rượu vang đỏ, trên người nhuộm đầy rượu, mặt đỏ tung bừng, lời lẽ hơi điên cuồng.

Tôi ngơ ngẩn, quay người nhìn anh, vô thức hỏi: "Sao anh ở đây?"

"Có việc phải giải quyết, nên anh quay về". Anh đáp.

"Hôm nay là đêm Bình an, anh nên...".

Lời của tôi chưa nói xong đã bị anh cắt đứt: "Ban đầu định đi, nhưng đến lúc đó phải giải quyết nên ở lại".

Anh vẫn anh tuấn như vậy, má hơi gầy đi, chắc là việc công ty rất bận.

Tôi chỉ hận không thể khắc anh vào trong tim, câu nói đó vẫn nói ra: "Có việc hay không, anh cứ thường về làm gì?"

Ngữ khí của tôi không đúng nhỉ? Nghe ra không giống như yêu chiều, ngược lại có vài phần oán hận,

Anh nhìn vào mắt tôi, khẽ đáp: "Ừ, nhưng luôn không gặp em!"

Lúc này nhân viên phục vụ đứng sau tôi, đưa khăn ướt qua, tôi không chú ý, anh giơ tay ra lấy, lại giật rượu khỏi tay tôi, đưa cho phục vụ.

Sau đó, anh dùng khăn ướt lau cổ áo tôi, lắc đầu nói: "Đã là rượu đỏ, sao lau sạch? Anh đưa em đi mua áo mới".

"Được! Phải mua cái đắt nhất!" Tôi mỉm cười nói: "Phải mua cái vĩnh viễn mặc không bị hỏng".

"Được" Anh đáp.

"Còn phải mua quần, quần của em hôm nay cũng bị bẩn rồi, lau thế nào cũng không sạch".

"Được!"

"Còn nữa, em muốn mua kem dưỡng mắt đắt nhất, họ đều nó khóe mắt em có nếp nhăn rồi!"

"Được!"

"Mua trang sức cho em! Mua nhà cho em! Mua xe cho em!..." Tôi nói một hơi.

Anh vẫn chỉ đáp: "Được!"

"Mua tất cả những thứ có thể dùng tiền mua được mua về cho em, Khải Chính, những thứ dùng tiền không mua được, em không cần".

"Trâu Vũ...". Anh giờ tay nắm lấy tay tôi.

Tốt biết bao!

Cuối cùng lại ở trước mắt, cuối cùng lại ở bên! Trong mơ cũng từng như vậy, nhưng trong mơ bàn tay nắm lấy không giống như bây giờ, ấm áp mà có lực. Cửa phòng bên đột nhiên có tiếng động.

Tôi vội vàng vùng ra khỏi anh,

Anh cũng vội quay người.

Một đoàn người, ủa ra từ sau cửa, dẫn đầu là cha anh.

Cha anh liếc thấy tôi, không nói gì, đi ra phía cầu thang.

Đoàn người nối đuôi nhau đi ra, để lại ánh nhìn sâu xa trên người tôi và Lâm Khải Chính.

Lâm Khải Chính đứng quay lưng với tôi, hai tay rút túi áo, bóng lưng anh, tư thế của anh, trong lòng tôi nhớ lại biết bao nhiêu lần.

Cho tới khi tất cả mọi người đều rời đi, anh mới quay người, mặt hướng về phía tôi.

"Đi, anh đưa em đi mua đồ". Anh nói

"Thực sự muốn mua?" Em chỉ nói đùa thôi". Tôi cố ý làm ra vẻ nhẹ nhõm trả lời.

"Những điều em nói, anh đều coi là thật". Trong mắt anh, tôi có thể nhìn thấy bản thân mình.

Tôi đang định nói gì nữa, trên cầu thang vọng ra tiếng gọi: "Lâm tổng, chủ tịch Lâm đang chờ ngài, mong ngài nhanh một chút!"

Sắc mặt Lâm Khải Chính có phần không vui, tôi vội nói: "Anh đi nhanh đi, đừng để cha anh chờ".

Anh do dự một lát, gật đầu nói: "Được, muộn hơn chút anh gọi điện cho em".

Tôi nhìn anh bước xuống lầu, bóng dáng khuất dần.

Giống như trong mơ.

Tôi cảm thấy toát mồ hôi, da mặt trắng bệch, đầu tựa lên bức tường lạnh lẽo, tỉnh rượu.

Ăn cơm xong, tôi theo Cao Triền Kỳ đi hát.

Tôi không muốn nhàn rồi, thế là tôi chiếm microphone, căng họng, lớn giọng hát, cổ họng có lẽ sắp vỡ tung, không sao, tiếp tục hát.

Còn Cao Triền Kỳ gằn say, cầm hai rượu, ở cạnh tôi, hát nhảy theo.

Cuối cùng di động rung trên bàn thủy tinh, lóe sáng.

Cao Triền Kỳ nhiều chuyện, giờ tay cầm, bị tôi trừng mắt.

Tôi cầm di động ra ngoài, cúi đầu nhìn màn hình, số đó, quả nhiên vẫn là số đó.

"Alo.." Tôi nhận máy, nói to.

Bên cạnh mọi người qua lại, tiếng kêu khóc om sòm trong phòng hát, vọng ra ngoài, vô cùng âm ỉ.

Tôi cầm di động dán chặt bên tai, bịt tai bên kia, miễn cưỡng mới có thể nghe thấy giọng anh, anh đang hỏi tôi: "Em ở đâu?"

"Em ở ngoài" Tôi nói lớn, đi nhanh trong quán karaoke, muốn tìm một nơi yên tĩnh.

"Đang làm gì" Anh hỏi tiếp.

"Em đang hát".

Xung quanh đều là người, cửa thang máy vừa mở, một đám trai gái tràn vào, khoác vai ôm eo, cười hi hi ha ha.

Anh nói một câu bên kia đầu điện thoại nhưng tôi nghe không rõ.

"Anh nói gì?" Tôi đành hỏi, sau đó thấy đường thoát bên cạnh thang máy, tôi len vào đó.

Cửa lò xo vô cùng lặng, dùng hết lực mới đẩy nổi.

Đóng cửa, tiếng huyền não bị chặn lại phía sau, trong hành lang, ánh đèn mờ ảo. Khải Chính bên kia đầu điện thoại, cẩn thận e dè hỏi: "Anh đến đón em, được không?"

"Để làm gì?"

"Chúng ta đi mua đồ".

"Đi đâu?"

"Em nói đi đâu, chúng ta sẽ đi đó".

"Em không biết".

"Gặp mặt rồi nói nhé"

Tôi bâng khuâng, không trả lời, anh cũng im lặng chờ đợi.

Rất lâu sau, tôi khẽ giọng gọi tên anh: "Khải Chính"

"Ừ". Anh vẫn trả lời như vậy.

"Vừa này..." Tôi dựa vào tường lâm bầm nói: "Nên để anh ôm em".

"Trâu Vũ..." . Anh đoán ra manh mối, ngữ khí trở nên căng thẳng: "Anh đến đón em, gặp mặt rồi nói, được không?"

"Không". Tôi lắc đầu: "Vừa này em uống nhiều, quên rất nhiều chuyện nhưng bây giờ em nhớ lại rồi".

"Hai năm rồi, anh tưởng rằng em có thể gặp anh" Anh chán nản nói. Cho dù cách một ông nghe, tôi cũng có thể nghe thấy sự thất vọng của anh.

"Đúng! Em cũng tưởng vậy!" Tôi trả lời.

"Gặp mặt nhé, Trâu Vũ, coi như là bạn". Anh vẫn không từ bỏ. Nước mắt chảy xuống, mũi tắc nghẹn, tôi buồn bã trả lời: "Đừng, Khải Chính, gặp anh em rất buồn".

Anh im lặng bên kia đầu điện thoại.

"Anh ổn chứ?" Tôi lau sạch nước mắt, cố gắng đổi chủ đề.

Rất lâu anh không trả lời, sau đó khẽ nói "ừ"

"Nghe nói gần đây công ty anh đã lên sàn bên Mỹ?"

"Ừ"

"Đáng tiếc ở Mỹ, nếu ở trong nước em cũng mua một ít, mua cổ động anh".

"Ừ"

"Nhưng anh phải bảo đảm sẽ tăng, nếu làm em lỗ, sẽ phải bồi thường theo giá".

"Trâu Vũ, hay là để anh đón em nhé". Anh đột nhiên trở nên cố chấp: "Gặp mặt chúng ta chỉ nói chuyện thôi, anh bảo đảm!"

"Không!" Tôi từ chối một cách yếu ớt.

"Gặp anh sẽ buồn, không gặp anh sẽ không buồn ư? Đã quên anh rồi à? Có phải đã quên anh rồi không?" Anh dường như có chút kích động, thấp giọng hỏi nhiều lần.

"Chưa quên, vẫn nhớ, đến từng câu anh nói em cũng đều nhớ"

"Em ở đâu? Trâu Vũ, em ở đâu?"

"Em đang hát, vừa hát vừa nhớ anh"

"Trâu Vũ..."

"Đừng trở lại nữa, bỏ số điện thoại đi! Còn có tấm biển trên cây cầu nữa, cũng đừng thêm nữa. Khải Chính, em mãi mãi, mãi mãi, sẽ không quên anh! Em thề, em mãi mãi sẽ không quên anh!" Cho dù anh không nhìn thấy, nhưng một mặt tôi nói, một mặt giờ tay phải về hướng đông thành kính thề.

"Anh cũng vậy" Anh khẽ đáp

"Em biết"

"Anh sẽ trở lại, trở lại một mình, anh bảo đảm!"

"Không có tác dụng đâu, em muốn gả cho người khác!"

"Em gả đi! Anh sẽ trở về!"

"Trở về cũng không có tác dụng!"

"Anh sẽ trở về! Vì vậy mãi mãi đừng quên anh!" Anh kiên định lặp lại.

Cửa an toàn đằng sau đột nhiên được đẩy ra, Cao Triễn Kỳ đầy hơi rượu gọi tên tôi: "Trâu Vũ! Cô chạy vào đây làm gì? Tôi vẫn tưởng cô bị đem bán rồi?!"

Tôi nhìn Cao Triễn Kỳ, nói với Khải Chính trong điện thoại: "Tạm biệt!"

"Tạm biệt... đừng quên anh!" Cuối cùng anh vẫn nói như vậy.

Cúp máy, mắt tôi vẫn không rời Cao Triễn Kỳ, tôi nhìn anh ta chăm chú, nghiêm túc nói: "Lão Cao, tôi gả cho anh nhé, được không?"

Cao Triễn Kỳ không hiểu, trong phút chốc thấy kinh ngạc, sau đó anh ta cười mỉa: "Không được!"

"Vì sao?" Tôi thấy rất kỳ lạ: "Chẳng phải anh luôn nói thích tôi ư?"

"Nhưng tôi không muốn ly hôn lần nữa". Anh ta xua tay, từ ngữ không rõ ràng, tôi ngẩng đầu cười lớn.